

Giữ Chặt Chị Gái

Contents

Giữ Chặt Chị Gái	1
1. Tiết Tử	1
2. Chương 1	5
3. Chương 2	13
4. Chương 3	22
5. Chương 4	30
6. Chương 5	39
7. Chương 6	46
8. Chương 7	53
9. Chương 8	61
10. Chương 9 [end]	68

Giữ Chặt Chị Gái

Giới thiệu

Rốt cuộc “Vì sao”??? Quả thực ông trời sinh cô ra có số khổ mà , đường tình ái không phải “ xúi quẩy ”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giu-chat-chi-gai>

1. Tiết Tử

”TIẾT TỬ

Editor : Pé Nấm

Nguồn : s://namlundidong18.wordpress.com/

“Tiểu Minh, con thích ai nhất ?”

“ Là mẹ.”

“Yêu nhất là ai ?”

“ Chính là chị nhỏ.”

Lần đầu tiên nghe xong , thần sắc Chung mẹ kinh ngạc không nói nên lời.

Một năm này , Chung Duệ Minh năm tuổi, khuôn mặt xinh đẹp hào quang chói lọi như thiên sứ giáng trần. Cả nhà ba đời kinh thương (buôn bán ; kinh doanh), là gia tộc làm ăn lớn ,gia sản coi như cung phú quý ; cha mẹ , thân thích tướng mạo đều bình thường, sau khi sinh hạ Duệ Minh , cả nhà sợ hãi than không thôi.

Nếu không phải Chung Duệ Minh chào đời có Chung ba ba ở bên cạnh , thực sự không thể không hoài nghi ôm nhầm đứa nhỏ của người khác.

Duệ Minh vừa mới sinh ra, da thịt phấn nộn tuyết trắng, lông mi thật dài nhẹ nhàng run run, còn không chờ bác sĩ đánh vào móng (**), khoe miệng mุม mĩm hơi hơi nở nụ cười đáng yêu.

(**) đỡ đẻ phải “tết” vào móng để kích thích trẻ cất tiếng khóc đầu đời

Nụ cười ngây ngô đáng yêu này lập tức làm phòng sinh một mảnh trắng xóa buồn tẻ nhất thời tràn ngập ánh sáng nhu hòa hòa lẵng không khí vui mừng phấn khích .

Hết lòng tin theo đạo Thiên Chúa giáo bác sĩ vội vàng quỳ xuống, thanh âm lầm bầm khẩn thiết vang lên : “Đây là thần hiển linh ! Thiên sứ hạ xuống phàm trần !”

Đứa bé xinh đẹp dần dần lớn lên, tính tình thông minh lanh lợi ,nhu thuận là niềm kiêu ngạo tự hào của cả nhà.

Chung mẹ từ ngày sinh hạ Duệ Minh hiện tại đã ba mươi lăm tuổi, là người đảm nhiệm chính trong xí nghiệp gia tộc , lại là dâu cả trong dòng họ, cơ hồ sau khi tịnh dưỡng trong tháng (ở cử ;ngày sinh nở) liền lập tức bận rộn vùi đầu vào xử lý đồng công việc trong văn phòng.

Người trông nom Duệ Minh, trừ bỏ bảo mẫu bên ngoài, cách vách cũng giúp không ít việc. Mà hàng xóm bên cạnh Duệ Minh chỉ có Ngọc Hàn cũng là con gái một trong nhà chơi cùng, liền trở thành bạn tốt, so với Duệ Minh lớn hơn bốn tuổi.

Chung mẹ nghĩ rằng, đứa nhỏ mới năm tuổi làm sao hiểu được cái gì là “Yêu” ? Chỉ là ngày ngày ở chung, cảm thấy đặc biệt thân mật thôi. Chung mẹ rất nhanh vứt bỏ suy nghĩ rối rắm này ra sau đầu.

Qua vài năm, Duệ Minh trở mã càng thanh tú phiêu dật, dần dần giống bộ dáng thiếu niên chững chạc, cơ hồ luôn làm cho người khác nhìn vào đình chỉ hô hấp . Chung ba ba thường lo lắng hắn sẽ gặp những tên biến thái quấy rầy, sớm đưa hắn đi học không thủ đạo [1] để phòng có chuyện bất trắc .

[1] còn gọi là Karate hay Karate-Do một môn võ thuật truyền thống của vùng Okinawa (Nhật Bản). Karate là nghệ thuật chiến đấu với các đòn đặc trưng như đấm, đá, cú đánh cùi chỏ, đầu gối và các kỹ thuật đánh bằng bàn tay mở. Trong Karate còn có các kỹ thuật đấm móc, các kỹ thuật đấm đá liên hoàn, các đòn khóa, chặn, né, quật ngã và những kỹ thuật đánh vào chỗ hiểm. Để tăng sức mạnh cho các động tác tấn đòn, Karate sử dụng kỹ thuật xoay hông hay kỹ thuật kime, để tập trung lực năng lượng toàn cơ thể vào thời điểm tác động của cú đánh.

Tuy rằng hiểu chuyện nghe lời như trước, nhưng trong lòng Chung mẹ luôn hoài niệm lúc tiểu Duệ Minh còn nhỏ thường kêu “Mẹ mẹ”.

“Tiểu Minh trưởng thành, không còn nói thích mẹ nhất .” Công tác một ngày mệt mỏi Chung mẹ liền ngồi phịch ở trên sofa, cho dù con trai yêu quý đến phòng khách bồi bà , Chung mẹ vẫn là không nhịn được tùy hứng một chút.

Vừa rồi hắn cười rộ lên như một thiếu niên chững chạc trưởng thành sớm, “ Người con thích nhất là mẹ .”

“Yêu nhất là ai ?”

Hắn cúi đầu mỉm cười, nhè nhẹ vỗ về trang sách, “Con yêu nhất là chị nhỏ.” Tuy rằng vẻ mặt có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn thẳng thắn thừa nhận.

Lúc này ,Chung mẹ mới cảm thấy vẫn đề dần nghiêm trọng.

Tiểu Minh vừa mới tiến vào thời thanh xuân (tuổi dậy thì) ..... Mến mộ khác phái là chuyện bình thường. Phòng Ngọc Hàn ở cách vách, đương nhiên gần chỗ ban công.....

Nhin xem mới mười bốn tuổi vừa vặn bằng tuổi con trai của người bạn , bà bất an đi tìm bạn tốt thương lượng.

Sau khi kể rõ đầu đuôi câu chuyện , bạn tốt lại cười đến tiền phủ hậu ngưỡng [2], “Tiểu Minh thật sự nói với cậu như vậy? Hắn sớm lèo đẽo theo Ngọc Hàn nhà mình nói qua, muốn Ngọc Hàn chờ hắn lớn lên, nhất định không được quen bạn trai khác.”

[2] cười đến nỗi hết gập người ra phía trước rồi ngửa người ra phía sau or té trước ngã sau .

“Ngọc Hàn nói sao ?” Nhận ra con mình trưởng thành sớm cũng có một mặt trẻ con ngây ngô như vậy, cũng không nhịn được nở nụ cười.

“Ngọc Hàn nói.....” Bạn tốt cười đến lau nước mắt nửa ngày, “ tiểu quỷ, ai để ý người? bất quá mình rất khâm phục Tiểu Minh nhà cậu rất có chí khí nha, hắn nói: hiện tại còn là tiểu quỷ, nhưng khi tôi lớn lên sẽ không còn là tiểu quỷ nữa . ”

Thiếu niên thiếu nữ thật sự là đáng yêu, thế giới này bởi vì có bọn họ, mới tràn ngập màu sắc đẹp đẽ như vậy .

Thời điểm Duệ Minh bước vào trung học, Chung ba ba vì mở rộng sự nghiệp, quyết định dọn nhà chuyển đến Newyork , gia gia hắn không cho phép người trong gia tộc phân tán mỗi người một nơi, kiên trì không cho Duệ Minh một mình ở lại Đài Loan chờ thi đại học.

“Đứa nhỏ,” Chung ba ba tuy rằng luôn bận bịu trong công việc, nhưng đối với Duệ Minh hết mực quan tâm chưa từng lơ là , “Tư chất của con không nên lãng phí bó buộc ở Đài Loan. Ở nước Mĩ , khả năng của con bước chân vào đại học là dễ dàng , trường học ở Đài Loan cho con nhảy hai cấp còn chưa xứng với tư chất của con , lại có người dám nghi ngờ con là dựa vào đặc quyền mới vào được, đây là đạo lý gì chứ ?

“Cha mẹ chưa bao giờ quản tương lai con muốn làm gì, cho dù làm nghệ thuật gia ; học giả, Chung gia chẳng lẽ không nuôi nổi một thiên tài ? Chúng ta thực sự không dành lòng nhìn con lãng phí tương lai ở Đài Loan.....Mở rộng sự nghiệp là thật, nhưng mà nguyên nhân chủ yếu cũng là vì con .....”

Yêu nghệ thuật là phải kiên định bước trên con đường mình đã chọn, nhưng đồng thời cũng phải biết ơn cha mẹ cả đời đã góp phần tạo nên lý tưởng của mình .

Nhưng tuổi hắn còn trẻ , cứ suốt ngày chau mày rốm , Chung mẹ tuy lo lắng nhưng cũng không thể làm gì muôn để hắn tự do quyết định, chỉ có thể ôm bờ vai của hắn.

“Mẹ,” hắn trưởng thành đã so với Chung mẹ cao hơn một cái đầu, “Con biết người cùng ba ba khổ tâm..... Chính là con không bỏ xuống được..... Con không rời được Ngọc Hàn. Điểm trong lớp của cô ấy không cao , toàn dựa vào mánh khép để vượt qua, không có con để ý Ngọc Hàn học bài..... Con sợ cô ấy sẽ rớt trước khi bước vào cửa đại học năm thứ nhất . ”

Lần đầu tiên, mẹ nghe được Duệ Minh kêu một tiếng..... “Ngọc Hàn”.

Đứa nhỏ này..... Từ năm tuổi đến mười lăm tuổi, tâm tư vẫn luôn đơn thuần kiên định đến tận bây giờ?!

“Vậy con có còn thích mẹ nhất ..... Yêu Ngọc Hàn nhất sao?”

Mặt hắn nổi lên rạng đỏ nhàn nhạt , khẽ mỉm cười, ngượng ngùng lại dứt khoát thừa nhận: “Phải, con yêu Ngọc Hàn nhất.”

Thật sự là không thể hiểu nổi.....

Thời gian xoay vần cũng không có làm phai nhạt tình cảm của hắn đối với Ngọc Hàn, ở nước Mĩ, cá tính phóng khoáng dễ gần của hắn rất nhanh đã quen được một đoàn bằng hữu quốc tịch khác , thiếu nữ nước

Mĩ khêu gợi nóng bỏng đến kinh người, như đóa hoa hồng nở rộ lan tỏa mùi thơm ngào ngạt , nói chuyện cởi mở , nhiệt tình như lửa .

Dù có đêm về nàng dâu tóc vàng..... Chung mẹ cùng Chung ba ba đều đã chuẩn bị tâm lý.

Nhưng Duệ Minh hầu hết lại đối xử nhàn nhạt, không phân biệt nam nữ, trò chuyện thân thiết như nhau không đi quá giới hạn , cũng đồng thời bảo trì khoảng cách lề phép có phần xa cách .

“Cho dù đối tượng của con là người ngoại quốc..... cha mẹ cũng không ngăn cản ,chúng ta cũng không phải là hai lão nhân ; lão thái bà ngoan cố, chỉ cần con thích .....

“Con chỉ yêu Ngọc Hân.....” Duệ Minh lộ ra nụ cười xán lạn , “Nhược thủy tam thiêng, ta chỉ lấy một gáo nước [4] .” Lại cúi đầu nhìn của bộ sách của Shakespeare [3].

[3] tên đầy đủ William Shakespeare là nhà thơ và nhà soạn kịch người Anh, được coi là tác giả vĩ đại nhất của ngôn ngữ Anh, và là nhà soạn kịch đi trước thời đại. Ông thường được tôn vinh là nhà thơ tiêu biểu của nước Anh, và “thi sĩ của vùng Avon (Quê hương của Shakespeare)”.

[4] đây là một thành ngữ bên TQ, nghĩa gốc: Nước sông vô hạn, ta chỉ cần một gáo – Ý nói: Trên đời người ngàn vạn, ta chỉ yêu mình người Ngày xưa có rất nhiều con sông nông nhưng chảy xiết không thể dùng thuyền mà phải dùng (máy thú như) xuồng cao su (nguyên gốc là “ ” – “leather float; inflatable raft”, ta cũng ú rõ) mà sang, người xưa cho rằng do nước yếu nên không chở thuyền được, cho nên mới gọi sông như vậy là “nhược thủy” (“ ” – “nước yếu”). Sau đó, văn học cổ dần dần dùng từ “nhược thủy” để chỉ con sông hiểm mà dài rộng, trong Kim Sơn Diệu Cao Thai khá nổi tiếng của Tô Thúc có câu : “Chốn Bồng Lai không thể đến, nhược thủy ba nghìn dặm”. Từ “nhược thủy” trong Hồng Lâu Mộng ý chỉ bể tình biển yêu. Cố Bảo Ngọc nói với Lâm Đại Ngọc : “Mặc cho nhược thủy tam thiêng, ta chỉ lấy một gáo nước”, sau này trở thành lời thề tình yêu son sắt giữa hai người nam và nữ (nguồn: chikarin11906.wordpress.com/chu-thich/)

Lần này, đầu Chung mẹ thực sự có chút choáng váng.

Bà cùng chồng trời sinh đều thuộc dạng người có đầu óc nhanh nhạy kinh doanh , trình độ liếc mắt đưa tinh lớn nhất chính là: “Rất nhớ người nha”, “Hôn một cái” Chỉ hai câu này dùng gần ba mươi năm, tuy đơn giản nhưng lại vô cùng hữu dụng. Cùng với lanh láng thời gian yêu đương, không bằng vùi đầu kiếm bộn tiền lớn. Bọn họ xem tin tức thông qua báo giấy không hứng thú đọc sách, hoàn toàn là kiểu mẫu điển hình của thương nhân chân chính

Ba đời kinh thương, đời cha chú trong dòng họ cũng có người từng lén lút ăn măn bên ngoài (ý là vợ bé), phong hoa tuyệt nguyệt vô hạn, có thể nói là di truyền dòng máu bên trong không có nửa điểm tế bào lăng mạn đa tình, người người diện mạo bình thường, tận sức cống hiến cho gia tộc cùng kinh tế Đài Loan.

Nhưng đứa nhỏ này..... vừa là kết hợp giữa tư chất giỏi giang và cực kì si tình .....

Chẳng lẽ thật sự là “Ngạt trúc xuất hảo duẫn [4] ”?

[4] tre xấu sinh măng non

“Thực sự không phải bệnh viện đưa nhầm đứa nhỏ cho chúng ta chứ?” Bà nghiêm túc hỏi chồng.

“Bà sao lại hỏi câu kì lạ này ?” Chung ba nhăn mày, “ Chỗ nào hoán đổi tiểu hài tử tốt như vậy ? Bà phát sốt rồi sao ? Sinh con bình an xong bà còn nâng niu bế nửa ngày mới mê man thiếp đi, dưỡng dục nhiều năm như vậy, còn hoài nghi gì chứ ?”

Chung mẹ vô lực buông thõng hai vai, “ Ai, tôi đã hiểu..... Không phải bệnh viện ôm nhầm, chính là thượng đế trao sai lầm rồi..... Tặng một thiêng tài điển hình tình thánh (**) cho chúng ta.....”

(**) tạm hiểu thế lèy nha “ thiêng ” : tài ba, thiêng liêng ,thiên tài /// “ tình ” : tình cảm ,thâm tình

Bà thật không biết nên khóc hay nên cười mới tốt .....

2. Chương 1

"CHƯƠNG 1

Editor : Pé Nấm

Nguồn : s://namlundidong18.wordpress.com/

Thất tình cũng không phải ngày tận thế, đúng không ?

Dù là trời có sập xuống thì mọi chuyện vẫn có cách giải quyết , thất tình chỉ cần ủ rũ vài tuần hoặc vài tháng là xong, qua nhiều năm vết thương cũng tự động chữa lành mà thôi.

Ngọc Hàn lau lau chà chà nước mũi, nghĩ đến tên bạn trai phản bội mình đi theo học tỳ, trong lòng không khỏi dâng lên bi thương , ôm giấy vệ sinh khóc nấc lên.

Nhin quen lắm rồi, bạn cùng phòng vô lương tâm người thì mang tai nghe ngủ khò khò chẳng có lấy một câu an ủi , người thì hì hục làm bài tập làm bài tập. Trước mặt Ngọc Hàn có 3 lít nước khoáng đều là bạn cùng phòng chuẩn bị cho cô khóc khát khô cổ họng cần dùng .

"Để mặc cậu ấy khóc cho đã sõi không sao ." Các cô gái trong phòng than thở, "Khóc xong rồi lại biến thành người vui vẻ hoạt bát ."

Đường tình yêu của Ngọc Hàn thực sự không phải "Hàn" (1) bình thường , không biết cậu ấy không có mắt nhìn người, hay là hay là mệnh Hồng Loan (2) vốn mang quả sát, luôn quen phải đòn ông thối. Nhóm bạn cùng phòng lặng lẽ làm một bảng biểu, đem bọn đàn ông thối xếp một hàng vào trong danh sách , thắn sắn chuyên chú tỉ mỉ viết xuống thói hư tật xấu của bọn họ . Cuốn sổ đen này rất được các nữ sinh yêu thích lưu truyền rộng rãi sang tay nhau , cùng việc đọc sách có giá trị tương đương, không biết đã tạo phúc cho bao nhiêu thiếu nữ tránh rơi vào miêng cợp (ý nói sa vào tay bọn tiên nam là ăn thiệt thòi).

(1) Chữ Hàn này có ý chơi chữ. Hàn là bần cùng nghèo túng, có trong tên của Ngọc Hàn. Ý bảo: Ngọc Hàn không có nghèo về tình cảm bình thường, mà nghèo đặc biệt, dù có nhiều tình yêu nhưng nghèo tình cảm chân chính.

(2) Hồng Loan là một loại giải thích về sự đào hoa trong Chu Dịch. Hồng Loan sát chính là chuyện tình cảm nam nữ. Nói chung người mang mệnh Hồng Loan thường không phải người chung thủy.

Lại nói tiếp , Ngọc Hàn nhưng thật ra hi sinh tiên liệt (3) quá mức . Có điều , dù tiên liệt thì tiếng khóc ai oán rung trời , tạp âm nho nhỏ mà đặt lên bàn cân so sánh với câu chuyện tình yêu anh dũng của cậu ấy, có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

(3) công lao tiền nhân hoặc Người có công nghiệp đời trước, học theo công lao của tiền bối (cụ thể hàm nghĩa trong câu này là noi theo tấm gương thất tình trước).

Chính là lần này , vận hạn " xúi quẩy" của cậu ấy có thừa. Thật vất vả tìm được bạch mã vương tử để mắt, không nghĩ tới học tỳ bày kế một nháo hai khóc ba thất cổ, hơn nữa còn dùng chiêu thoát y bồi ngủ (>__<)(>__<), liền="" dẽ="" dàng="" cuộp="" mắt="" bạch="" mã="" vương="" tử="" của="" ngoc="" han="" >

Càng nghĩ càng đau lòng, Ngọc Hàn cầm lấy nước khoáng nốc ừng ực ừng ực bổ sung thể lực, tạm nghỉ ngơi một lát, chuẩn bị tiếp tục oanh tạc lỗ tai bạn cùng phòng.

"Ngọc Hàn !" Tiếng kêu sắc nhọn làm cho nhóm bạn cùng phòng suýt nữa che tai mà chạy, mà Ngọc Hàn này có biệt danh nữ vương thất tình khóc liên thanh hành hạ lỗ tai bọn họ, cũng không thể chống đỡ nổi đè-xi-ben cao từ quả lôi radio này .

Chỉ thấy dài phát thanh kia ngay cả cửa cũng không gõ liền vọt vào phòng ngủ không gian nho nhỏ các cô gái, Ngọc Hàn khóc ngất đến mệt lả người đang mơ mơ màng màng nay bị cô ả này lắc mạnh liên tục đầu càng thêm choáng váng, "Ngọc Hàn .....Ngọc Hàn .....Ngọc Hàn..... Cậu đúng là đưa xấu xa quen mỹ nam xuất sắc như vậy nên cố tình giấu đi không cho người khác thấy ?

Khai mau từ chỗ nào rước về ? Trời ạ ..... trời ạ, cư nhiên ẩn nấp cho tới hôm nay..... Có còn xem mình là bạn bè hay không ? Thật chí ngay cả mình cũng không biết !”

Ai với ngươi là bạn bè chứ. Toàn bộ người trong phòng đồng lòng mắng thầm trong bụng một câu.

Xương cốt Ngọc Hàn rất nhanh rả rời, choáng váng hỏi: “Cái gì?”

“Khách ! Cậu có khách! Là một người..... được nhào nặn từ thượng đế..... Hắn là kỳ tích, là người trong mộng của tất cả cô gái ! Mình đã sớm xem chán đát khỉ trong trường học..... Thiếu niên anh tuấn như vậy , ban tặng xuống là để gột rửa tâm hồn của các nữ sinh .....” Đài phát thanh nắm chặt hai tay, miệng đóng mở không ngừng ,vẻ mặt hưng phấn cùng người mờ thành kính giống như đang cầu nguyện.

“Có người còn xuất sắc hơn Lang Trạch Tú Minh sao?” Bạn cùng phòng kéo nam ngôi sao mà từ trước giờ đài phát thanh si mê hỏi bằng giọng điệu châm chọc.

“Ở trước mặt hắn..... Lang Trạch Tú Minh thì tính là gì.” Đài phát thanh dựng thẳng lông mày lên .

Có thể làm cho đài phát thanh kiến thức rộng rãi (ý nói gặp qua nhiều mỹ nam rồi) say mê điên cuồng như vậy ..... Ngay cả mĩ thiếu niên mà cô nàng thích nhất giờ phút này lại trưng ra bộ mặt khinh bỉ .....

Nhóm bạn cùng phòng nhìn thoáng qua bộ dáng thảm hại của ai kia liền than thở trong lòng , sau đó nhanh tay lẹ chân đem Ngọc Hàn một thân nhếch nhác đầu tóc rối bù từ trên giường kéo xuống , lấy lược lấy lược, cầm khăn lông cầm khăn lông, người bạn thân khác còn giúp Ngọc Hàn lục lọi quần áo trong tủ chọn lấy một bộ tươm tất .

“..... Người ta đang đợi, không cần trang điểm .” Đài phát thanh lại bắt đầu giờ ra bộ dáng lão luyện.

“Tư Mã Chiêu [4].” Bạn cùng phòng lẩm bẩm một tiếng,

[4] Thời xuân thu, khi Ngụy đế Tào Mao tại vị, đại tướng quân Tư Mã chuyên quyền âm mưu cướp ngôi nhà Ngụy. Một lần Tào Mao tức giận nói với các quan đại thần : “Lòng dạ Tư Mã Chiêu, ngay đến người đi đường cũng biết”. Ý chỉ người có dã tâm vô cùng rõ ràng, mọi người ai nấy đều rõ.

“Ngọc Hàn! Nhanh lên! Có người như hổ rình mồi, cậu còn chậm chạp cái gì ?”

Nếu mùa xuân của Ngọc Hàn thật sự đại giá quang lâm (ý nói quen bạn trai mới)..... Ít nhất đát các cô không còn bị hành hạ nữa , bên tai có thể thanh tĩnh một chút. Nói sau, mọi người cũng muốn chiêm ngưỡng vị soái ca được quả lôi radio quảng bá nâng đến tận mây xanh này.

Đát bạn cùng phòng vây quanh Ngọc Hàn cùng tiến vào sảnh trường , mới phát hiện hôm nay người đặc biệt nhiều, tựa hồ nữ sinh trong ký túc xá đều tập hợp đông đủ, hơn nữa an tĩnh đến quái dị .....

Vừa thấy vị khách xa lạ bước vào, các cô gái nhốn nháo cũng ngừng bất xung quanh không còn tí thanh âm nào .

Thực sự , Lang Trạch Tú Minh thì tính là gì !

Trước mắt vị mỹ nam tử mặc bộ tây trang phù hợp càng tôn lên khí chất ưu nhã của hắn , ánh mắt lơ đãng ngắm nhìn ngoài cửa sổ , đường cong gương mặt tuyệt mỹ là điều không cần bàn cãi , thiếu niên xinh đẹp trên đời còn thiếu sao ? Nhưng mà thiếu niên vừa có khuôn mặt tuấn lăng vừa toát ra hơi thở nam tính mị hoặc, sự kết hợp hoàn mỹ cơ hồ cũng tìm không ra được người như vậy .

Thần sắc hắn ôn hòa nhã nhặn , phát ra hào quang xán lạn chói lọi , lảng lặng mỉm cười, ngay cả không khí đều lâm vào an tĩnh thư thái . Nói cái gì cũng không cần nói, khiến cho người người tâm sinh người mờ cùng tin cậy.

Không chê vào đâu được dáng người cùng khuôn mặt đều chính là tài vật quan trọng, quan trọng là khí chất trầm ấm tràn đầy tính xâm lược, lại mang đến cho người ta thật tâm tin cậy , không mấy đàn ông tạo nên được sức hút đặc biệt đó !

Bờ vai rộng lớn vững chãi, tạo cảm giác an toàn ấm áp làm cho người ta muốn tựa mặt vào mãi không muốn rời ,.....

Mùa xuân của Ngọc Hàn quả nhiên toàn là cực phẩm thôi ? Trong lòng nhóm bạn cùng phòng trào ra nghi vấn giống nhau, cùng cô bạn học chung lâu như vậy, nhân vật xuất sắc này từ đâu xuất hiện ?

Các nữ sinh thay phiên nhau bắn ánh mắt đan xen ái mộ cùng tôn sùng qua phía mỹ nam tử , Ngọc Hàn đi lên phía trước, nhìn hắn vài giây, vươn tay nèn vài cái vào bả vai hắn ——————

“A!” Tất cả nữ sinh đều kêu rên, thanh âm ngoài ý muốn chỉnh tề. Cái cô bạn này.....cứ nhiên nhẫn tâm đầm đá trên thân thể hoàn mỹ của soái ca !

“Tiểu Minh, nhóc đang dọa người đó ?” hai mắt Ngọc Hàn sưng giống như quả hạch đào, cơ hồ không mở ra được, “ Về nước lúc nào ? Sao không gọi một cú điện thoại , ngón tay bị gãy xương sao ?”

Soái ca nở nụ cười, tươi cười sáng lạn làm cho trước mắt mọi người nhất thời xuất hiện hào quang, “ ..... Tôi muốn mau chóng gặp chị . Mùa hè năm trước đến bây giờ, đã một năm chúng ta vẫn chưa gặp mặt , Ngọc Hàn.” Xem mặt cô có chút ngân ngắn lệ, thật tự nhiên xuất ra khăn tay tuyet trang, Ngọc Hàn cũng rất tự nhiên tiếp nhận.

“Kêu là chị , không lẽ phép gì hết.” Cô cũng thật không khách khí dùng khăn tay hắn đưa chìu mũi.

“ ..... Tôi đã không còn là tiểu quý hồi đó .”

Toàn nữ sinh đứng ngoài quan sát hai người nãy giờ không tự chủ được gật đầu. Hắn nếu là tiểu quý, thì thế giới này không có đàn ông nữa rồi.

“Chờ nhóc bảy mươi tuổi, tôi cũng đã bảy mươi bốn tuổi. Nhóc vĩnh viễn cũng là tiểu quý .” Ngọc Hàn tức giận nói, “ Kiểu tóc gì thế này khó coi chết đi được, giống như lão nam nhân.” Cô nói toạc ra không chút khách khí vươn tay vờn loạn trên đầu mỹ thiếu niên.

Kiểu tóc mất trật tự của soái ca..... gợi cảm đến không thể gợi cảm hơn..... Một các nữ sinh cùng nhau đình chỉ hô hấp..... hiện giờ trong đầu người người đều nảy ra ý nghĩ muốn mưu sát Ngọc Hàn .

Tôi cũng muốn sờ chạm vào tóc soái ca nha ! Trong lòng bọn nữ sinh kêu gào hò hét , nếu thực sự phát ra tiếng chắc chắn cả sảnh sẽ náo loạn đến đỉnh tai nhức óc, vang vọng ba ngày, không dứt bên tai.

“Nhóc không phải đang ở quốc hội Washington làm trợ lý sao ? Chạy về đây làm gì ? Chị nghe mẹ nhóc nói, nhóc bận rộn đến ngay cả thời gian ngủ cũng không có, thế nào lại rảnh rỗi bay về nước ?”

“Chị có biết Lương Minh Thư ? Là người làm chức uỷ viên lập pháp . Hắn mang sứ đoàn du thuyết [2] đến Washington, theo tôi trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Tôi đã đáp ứng lời mời , về nước làm trợ lý cho hắn.”

[2] Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình .

Ngọc Hàn giương miệng, càng thô bạo mắng hắn , “Nhóc điên ư ? Buông tha ột công việc lương cao cùng phúc lợi tốt nhất mà nhiều người mơ ước tranh nhau sút đầu mě trán, chạy tới làm chức trợ lý rẻ rúng của viên lập pháp nhỏ nhoi , nơi này không có lương bổng một năm cùng văn phòng cũng không tính cái gì. Tôi vì chị mới quay về.”

“Chị sao ?”

“ Phải .” ngữ khí của hắn trấn định天然 , “Ngọc Hàn, trừ bỏ về nước làm trợ lý lập ủy ở ngoài, tôi còn có một chuyện quan trọng phải làm .”

“ Chuyện gì ?”

“ Chị Ngọc Hàn , tôi muốn chị gả cho Chung Duệ Minh tôi .”

“ A —” Lần này mệt các nữ sinh thực sự kinh ngạc đều thất thanh hô lên , lớn đến mức cơ hồ muốn lật ngược nóc nhà.

Tất cả mọi người khẩn trương chờ đáp án của Ngọc Hàn , chỉ thấy cô trùng trùng mắt Duệ Minh một hồi lâu, mới nói —

“Nhóc vừa xuống máy bay liền bị nóng đầu rồi hả ? Sốt không nhẹ nha. Chị mới không gả cho tiểu quỷ nhà nhóc . Nói sau, nhóc là em trai chị , chị không có hứng thú với mối tình loạn luân.”

Cái gì là mối tình loạn luân ! Được “ em trai” soái ca theo đuổi cho dù loạn luân thì đã sao ? Trong lòng mọi người lại được dịp một trận chửi rủa cùng oán thầm.

“Chúng ta không có quan hệ huyết thống.” Duệ Minh tâm bình khí hòa phân tích.

“Nhưng trong lòng chị lại nhận định như vậy .” Ngọc Hàn thành thật không khách khí đáp trả trở lại, “Nhóc không nhớ rõ sao ? Hồi nhỏ mẹ nhóc đi công tác, là chị ôm nhóc ngủ.”

“Hiện tại cũng có thể . Hoan nghênh.” Hắn nở nụ cười xinh đẹp sáng chói rót vào một tia tà ác, có vẻ hết sức mị hoặc.

“Nhóc ở nước ngoài không học cái tốt, lại đi học thói xấu của nam sinh thối.” Ngọc Hàn còn muốn quở trách, bụng cũng không chịu thua kém kêu lên “ rột rột ” mấy tiếng , thế này mới phát hiện tối hôm qua chưa có chút gì vào bụng, hiện tại đã ba giờ chiều, “Chị đòi bụng.”

“Tôi đưa chị đi ăn cơm?” Hắn dứt khoát nắm tay Ngọc Hàn , khoát lên khuỷu tay mình , “Đói bụng tâm tình sẽ không tốt, lại thất tình sao?”

“Không cần thêm từ lại ! Giống như đang nguyên ruda chị cô đơn vậy..... hức hức hức..... Tiểu Minh, chị bị học tỷ cướp mất bạn trai ..... hức hức hức ..... chị có gửi e-mail cho nhóc có nhận được không ? Hức hức hức.....”

“Có, tôi lên máy bay mới nhận được. Thời gian rất gấp , không kịp hồi âm. Ngoan, Ngọc Hàn đừng khóc.....” Hắn kiên nhẫn dỗ dành , lại lấy ra khăn tay sạch sẽ cho nàng thay, “Ăn đồ Nhật được không? Tôi nhớ chị rất thích ăn sashimi (5) , bây giờ lại là mùa cá ngừ đại dương.....”

(5) Nếu như Sushi là biểu tượng của văn hóa ẩm thực Nhật Bản trong các bữa tiệc truyền thống kết hợp hương vị của đồng xanh và biển cả thì Sashimi chính là “nữ hoàng” của hương vị tinh khiết đến từ đại dương bao la.Sashimi là một món ăn truyền thống Nhật Bản mà thành phần chính chủ yếu là các loại hải sản tươi sống. Hải sản dùng để làm Sashimi phải có “tiêu chuẩn sashimi”, được đánh bắt bằng các dụng cụ riêng biệt, sau đó được xử lý ngay theo quy trình đặc biệt để đảm bảo sự tươi ngon của từng miếng Sashimi. Một số loại hải sản mà người Nhật thường hay dùng làm sashimi là: cá hồi, cá ngừ, cá thu, cá basa, cá nóc, mực, bạch tuộc, tôm biển. Ngoài ra, Sashimi còn được làm từ thịt hay rau củ quả...

Nhin bóng lưng họ khăng khít dựa vào nhau, người người đứng chật ních trong sảnh an tĩnh hồi lâu.

“Cậu ta khóc lóc cái gì ?” Rốt cục có người tức giận kêu lên, “Bị tên nam sinh ngu ngốc kia vứt bỏ làm sao xứng chút với mỹ nam tử này chứ ..... một người như là thiên sứ xinh đẹp phát ra vầng hào quang chói lọi cùng với bùn nhão dơ bẩn trên đất . Cậu ta vì bùn nhão mà khóc, còn cự tuyệt cầu hôn của thiên sứ ? Ngu ngốc !”

“Cậu ta quả đúng là ngu ngốc không sai một tí nào.....” bạn cùng phòng của Ngọc Hàn ảm đạm trả lời.

Bạn học bốn năm thời đại học, sở nghiên cứu rồi lại đến lúc tốt nghiệp, các cô thật sâu cảm khái đường tình yêu của cô bạn này lấm gian truân liên tục thất tình .....

Đúng là một cô bạn dũng cảm ngớ ngẩn .

Trở lại phòng ngủ, A Như đeo tai phone nghe nhạc, An Nhạc thì mở máy tính làm bài tập , những người khác bò vào ổ chăn đi ngủ.

A Mẫn cố gắng thế nào cũng không ngủ được, “A Như, cậu muốn lỗ tai mình nhanh hóng sao , tháo tai nghe xuống được không ?” Cô vỗ vỗ đầu A Như , “Cậu cảm thấy soái ca này có năng lực cải tạo con đường thất tình của ngốc Hàn (***) không ?”

(***) ý chỉ Ngọc Hàn ngốc nghếch .....sau này từ này hay xuất hiện (các cô bạn nữ 9 hay gọi cô bạn này = tên đó)

“Cậu ấy nổi tiếng là nữ vương thất tình đó ?” A Như tức giận trả lời, “ đàn ông đẹp trai quá khó chiều, cậu cứ chờ đi , khi con bé ấy về sẽ tiếp tục náo loạn quấy rầy lỗ tai chúng ta.”

“ Phải nói thế này mới đúng ,” An Nhạc thoát khỏi đống bài tập chồng chất như núi ,nói “Bị soái ca vứt bỏ chung quy so với bị đầu heo vứt bỏ vận số vẫn còn tốt chán ? Ít nhất anh ta là mỹ nam , cũng cảnh đẹp ý vui nha! Không nên ngu ngốc chung tình với tên đầu heo ,.....”

“ Ha .....An Nhạc cậu thật là tà ác nha !” A Mẫn mắng xong , liền ném một quyển sách bay qua.

An Nhạc nhìn cũng không thèm nhìn, nhanh nhẹn ngó đầu lên, “ Là quyển Hồng Lâu Mộng [1]. A Mẫn, cậu muốn mưu sát mình sao ?”

[1] Hồng lâu mộng là tiểu thuyết nổi tiếng thời Thanh, Trung Quốc. Thông qua cuộc sống từ thịnh đến suy của một gia đình quý tộc, tác giả đã làm hiển hiện sự băng hoại của xã hội phong kiến, của nhân tính phong kiến, đã cho ta thấy một xã hội như thế là không phuong cứu chữa! Không phải chỉ là vì cái bọn người ấy sống trên áp bức và bóc lột địa tô, mà cái chính là cuộc sống trống rỗng của bọn họ, ngày và đêm trong cái phủ họ Giả ấy chỉ toàn là những chuyện giành giật, lừa gạt, dâm dật, tự tử, tội ác.....

“Lần sau mình sẽ quăng từ hải!” A Mẫn thở dài,

“Ai, Ngọc Hàn đáng thương..... bộ thủy thành thiệp, thu tâm công kế nhất tự sầu (2) .” nhớ tới sở nghiên cứu Trung văn, vẻ mặt cô lúc nào cũng đa sầu đa cảm.

(2) mình rất tệ ở khả năng dịch thơ nên chỉ có thể chú giải nghĩa tạm thời

Dịch đại khái : “Bộ Thủy Thành Thiệp, tụ thành một chữ Sầu” ý nói về tâm trạng chán chường hiện tại của cô gái

A Như tiếp tục đeo tai nghe ,

“Muốn ăn sao ?” An Nhạc cười gian hắc hắc .

“Mình không ăn, ngốc Hàn trái lại chiếm được đồ ăn ngon.” A Như cười ngọt ngào.

“Rõng – trong đầu hai đứa quý bọn người đen tối đến không thể đen tối hơn !”

“ thiêu hỏa nan xào, thực ngã nan giải nhất thì ngại (3) .”

(3) tạm hiểu là : “Thiêu Hỏa Nan Sao, ăn vào sao hết đói” =>> Ý nói việc cần tồn thời gian, chút giải quyết qua loa không thể giải quyết hết mọi việc .

“Được rồi , đừng khóc.” Duệ Minh kiên nhẫn an ủi Ngọc Hàn. “Nếu còn khóc nữa, sẽ không nhìn thấy đường đi. Có thể đợi ngày mai hắn khóc được không?”

“Khóc còn phải chọn ngày sao ?” Cô tức giận nói, “Nhóc không biết thất tình rất đau khổ sao?”

“ Không biết.” Hắn rất hào phóng thừa nhận, “Tôi theo đuổi chị, còn chưa được chấp nhận, cũng chưa có bắt đầu, cho nên không biết tư vị thất tình.”

“Ai chao ?” có nữ nhân ngốc nào có thể kháng cự được vẻ mặt ngày thơ hào quang vạn trưng của tiểu Duệ Minh đây ?

“Nhóc nha.” Hắn cười thật dịu dàng làm cho người ta không hề phòng bị, cũng may từ nhỏ cùng nhau lớn lên Ngọc Hàn đã sớm miễn dịch.

“Làm trò, tình chị em gì chứ ?” Cô liếc trăng mắt, “Chị biết Tiểu Minh là muốn chọc chị vui vẻ, nhưng cũng không cần đến mức hi sinh bản thân như vậy ? Đàn ông không thể dễ dàng nói “ yêu ” ngoài cửa miệng, con gái rất dễ xiêu lòng , nhất nhất tin đó là thật . Đàn ông luôn như vậy, tùy tiện nói vài câu tình tứ , tiếp đó quay lưng đi liền không chịu trách nhiệm .....” Nói luyên thuyên một hồi xong, hắn mắt cô lại bắt đầu đỏ lên .

Thời điểm theo đuổi cô , ai mà không nói lời ngon tiếng ngọt.

Thật sự là cô liên tục thất tình đến lo sợ pháp phòng ..... Bốn năm đại học cộng thêm một năm học sở nghiên cứu, cơ hồ mỗi năm đều thất tình hai, ba lần, có người bỏ lại cô xuất ngoại du học, có kẻ bị gia đình bắt ép kết hôn sớm, còn có người thì nói tính cách không hợp .....

Lý do ngoài mặt thì đường đường chính chính , nói trắng ra là do cô không chịu thoát y bời ngủ mà thôi.

Nói đúng, muôn cô cam tâm tình nguyện thoát y bời ngủ, chỉ khi trước mặt cô là chân mệnh thiên tử chân chính, còn chưa có trải qua thời gian khảo nghiệm, đã quăng cô sang một bên đi ôm ấp người khác , cô sao có thể tùy tiện phó thác thứ quý giá của con gái cho những tên xấu xa đó ?

Người làm cho cô thất tình thống khổ chính là tên học trưởng học giỏi trong trường, trước khi quen nhau cô còn cẩn thận nói một tràng nguyên tắc, đối phương vui vẻ bỗng lòng lúc này cô mới yên tâm cùng hắn qua lại .

Không nghĩ tới..... chưa đến hai tháng, tên vương bát đản đó đã bị học tỷ phỏng tay trên cướp mắt ! Đơn giản là cô ả kia cấp tốc cởi quần áo mò lên giường với hắn , ngay cả tiền khách sạn cũng chi trả .

Duệ Minh lắng lảng nghe Ngọc Hàn loạn thất bát tao [4] tự thuật, nét mặt bình tĩnh không có một tia biến hóa, chỉ có lỗ tai hơi hơi đỏ lên.

[4] có 2 nghĩa nói năng lộn xộn ; mắt trật tự or Đầu váng, thần hồn điên đảo.

“Đừng tức giận nha.” Cô lau nước mắt, “ Chị khóc xong sẽ không nghĩ đến tên đàn ông thối đó nữa , càng sớm nhìn rõ bộ mặt dối trá của hắn càng tốt.....”

“Tôi không có tức giận.” Hắn mặt ngoài vẫn nhất nhất điềm tĩnh ôn hòa.

“Nhóc lừa người khác thì có thể, tưởng dễ qua mặt chị sao ?” Ngọc Hàn nhẹ nhàng sờ sờ đầu Duệ Minh, “Không có việc gì ..... Nhóc từ nhỏ đã vậy , tâm tư nghĩ gì cũng không biểu hiện ở trên mặt, chính là lỗ tai đỏ lên là minh chứng cho nhóc đang tức giận . Do chị ngốc nghênh mới đâm đầu vào .....

“Là hồn nhiên, không phải ngốc.” Hắn cười cười giúp cô chải lại những sợi tóc bị gió thổi tán loạn, “Tôi vốn không cho rằng cầu hôn một lần sẽ thành công vượt qua cửa ải. Ngọc Hàn, tôi vẫn luôn chờ chị.”

“Kêu là chị, càng lớn càng không lẽ phép.” Cô nhíu nhíu mày, “Đây không phải là chuyện đem ra nói giờ ..... Liền theo như lời nhóc nói.....” thanh âm của cô càng ngày càng nhỏ, trừngh mắt nghênh diện hai người đang đi tới.

Kẻ bạc tình cùng học tỷ dừng chân lại , tên bạn trai cũ lập tức dừng ánh mắt không vui thậm chí mang chút khinh thường nhìn bọn họ .

Ngọc Hàn sững sốt một hồi lâu, phong độ, phong độ. Trong lòng nhỏ giọng nhắc nhở bản thân, nhiều lần thất tình đã dạy cô một điều “Quân tử tuyệt giao bất xuất ác ngôn [5] ”.

[5] người đàng hoàng không chơi với nhau nữa cũng không nói xấu nhau

“Chào.” Cô liền cắt giọng chào hỏi bình thản, cố nặn ra dáng vẻ tươi cười duyên dáng .

Thấy biểu cảm mắt tự nhiên của Ngọc Hàn, lại quay sang nhìn nhìn hai người trước mắt, Duệ Minh liền hiểu rõ. Vành tai của hắn hơi hơi đỏ lên, lại chỉ tao nhã gật gật đầu.

Ánh mắt của vị học tỷ kia tựa như muôn lột sạch quần áo hắn .....

Có điều, vẻ mặt si mê này hắn đã sớm gặp vô số lần, thần tình Duệ Minh vẫn bình thản ung dung đối mặt ánh mắt tham lam của cô ả này .

Đã dơ bẩn, lòng của cô ta cũng không còn sạch, cùng hắn không quan hệ, hết thấy bọn họ đều là “Người xa lạ”. (nghĩa là tên bạn trai cũ của Ngọc Hàn đang suy nghĩ rằng :chị nữ 9 kk chịu ngủ cùng hắn là do chị ấy đã ngủ với ng khác)

Hắn hiện giờ chỉ quan tâm điều này, ánh mắt hung hăng lườm Ngọc Hàn.

“Thì ra cô sớm đã kiếm được người mới.” Thấy bạn trai xa lạ đứng cạnh người yêu cũ lập tức khiến kẻ phụ bạc kia phẫn nộ, tỏa khí giận bùng bùng ở trên người Ngọc Hàn, “Còn giả bộ trưng ra bộ dáng người bị hại, cô đúng là cô gái xấu xa ! Tôi ít nhất cũng đường đường chính chính nói chia tay với cô, còn cô âm thầm sau lưng tôi bắt cá hai tay ! Nơi nơi khóc lóc kể khổ, làm cho tôi bị bạn học cùng giáo sư trách mắng chán ghét , cô đúng là người đàn bà chanh chua lắm mồm.....”

Ngọc Hàn bị mắng đến hai mắt dại ra, còn không kịp phản ứng, đã thấy Duệ Minh lắc mình đi ra ngoài, còn chưa biết rõ ràng xảy ra chuyện gì, học trưởng đã rên rỉ nằm trên mặt đất, một bên mắt bầm tím xốc xêch giống như hóa trang thành bộ dáng chó hoang đi rong vậy.

“Anh còn gì muốn nói ?” Duệ Minh tỏ vẻ thật hòa ái dễ gần hỏi, “Sao lại không cẩn thận tí nào, đang mắng rất cao hứng lớn tiếng mà, đụng vào cột điện rồi sao?” Hắn vươn tay.

“Rõ ràng là ngươi đánh ta !” Học trưởng phẫn nộ hất tay hắn ra , “Ta cảnh cáo ngươi, dám ra tay đánh ngươi.....”

“Là tôi sao?” Duệ Minh quay đầu hỏi Ngọc Hàn, “ Chị Ngọc Hàn , xem xem là tôi đánh hắn sao?”

Cô ngây người một lát , đầu óc vòng vo xoay chuyển, cười cười trả lời, “Chị không thấy gì hết .”

“Ở đây chỉ có bốn người chúng ta, tôi nói không có, Ngọc Hàn cũng nói không thấy .....” Duệ Minh xoay chuyển ánh mắt ôn nhu cười ấm áp với học tỷ , “ Vị tiểu thư này , nói xem tôi có đánh hắn sao?”

Bị nụ cười xinh đẹp của hắn làm mê hoặc , ngay cả chính mình họ gì đều quên mất , làm sao còn nhớ hắn đánh người ? “Tôi..... Tôi cũng không thấy gì hết..... Có thể cho tôi danh thiếp của cậu không ?” Học tỷ háo sắc nở nụ cười.

“Đặng Tú Hoàn!” Học trưởng rống lên đúng đắn , “Ngươi vừa gặp tiểu bạch kiềm liền lộ bản tính háo sắc ? Ta bị đánh thành như vậy, ngươi còn đúng về phe tiểu bạch kiềm [6] kia ?!”

[6] = trai bao/ nhũng chàng trai trắng trẻo, non choet, như thư sinh. (thường mang nghĩa châm chọc)

“Hách Bách Mộ, chính ngươi vô dụng còn trách người khác? Ta làm sao có thể coi trọng ngươi ? Mắt ta đúng là bị mù rồi mới quen ngươi?”

“Ngươi đúng là kẻ háo sắc, ngươi còn nói không có ta sống không được sao?”

“Hừ, ta nào có nói qua? Ngươi đừng có vọng tưởng .”

“Ngươi.....” Lưu lại đôi tình nhân mắt hết hình tượng tranh cãi dữ dội không thôi, đầu sô gây nên Duệ Minh lại lộ vẻ mặt tươi cười ôn hòa, nhẹ nhàng đầy đầy Ngọc Hàn, “Chúng ta đi thôi.”

Không nhìn tới hai người bọn họ , Ngọc Hàn đột nhiên cười phá lên , cười càng lúc càng lớn tiếng, cười một hồi cuối cùng lại chuyển thành khóc òa lên.

Duệ Minh nhanh nhẹn xuất ra chiếc khăn tay khác , nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt. Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hắn biết tuyển lệ của Ngọc Hàn có bao nhiêu dồi dào.

“May mắn..... May mắn chỉ lăng phí hai tháng thanh xuân.....” Cô nức nở than thở, “Vấn đề là, năm năm đại học nhớ nhung , ba năm sở nghiên cứu lại nhớ nhung , năm nay đã hai mươi bảy..... tuổi thanh xuân của ta..... Oa oa.....”

“Có tôi ở đây .” Duệ Minh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, “Ngọc Hàn , tôi sẽ luôn ở bên cạnh chị , hãy nhận lời cầu hôn của tôi.”

“.....Chị chỉ xem nhóc là em trai..... tôi muốn có gia đình hạnh phúc mỹ mãn, tôi muốn có đứa con đáng yêu..... Hu hu hu....”

Duệ Minh không khỏi mỉm cười. Các cô gái hiện nay đều thích tranh cường háo thắng, không thua kém bức mày râu , hắn hiểu rõ tâm tư Ngọc Hàn, tâm nguyện từ nhỏ đến lớn của cô đều muốn trở thành nữ cường nhân trong gia đình.

Tình yêu của hắn với cô, thời gian cùng không gian cũng không thể ngăn trở. Hắn vẫn luôn kiên nhẫn đợi, chờ đợi chính mình mau mau trưởng thành. Người khác tôn sùng hắn là thiên tài, mà không có người nhìn

đến nửa đêm khổ đọc của hắn, người khác ghen tị hắn được nhiều phái nữ si mê , nhưng không ai biết trong lòng hắn sớm nhận định một người, mà người kia lại khăng khăng xem hắn như đứa em trai ruột thịt trong gia đình , không ngừng yêu đương và thắt tình.

Ở nước ngoài xa xôi, chỉ có thể thông qua e-mail cùng ICQ (7) cùng cô duy trì liên lạc mỏng manh này, mỗi khi nghe cô kể lể về chuyện tình cảm với từng người bạn trai , trong lòng hắn chua xót không thể tả .

(7) ICQ (I Seek You) hiện được khoảng 120 triệu người trên thế giới đăng ký sử dụng. ICQ cho phép người dùng có thể tìm bạn, gửi thư, chat, gửi tin nhắn SMS vào điện thoại di động (ĐTDD)... với chất lượng dịch vụ khá tốt và ổn định. Trong bài viết lần này, chúng tôi chỉ xin giới thiệu những tính năng riêng của ICQ. Những tính năng thông dụng như nhắn tin, chat, gửi e-mail đều có cách sử dụng khá giống nhau giữa các IM nên bạn có thể tự khám phá.

Hắn, cũng không giống bề ngoài thoạt nhìn như thiên sứ.

Yêu Ngọc Hàn..... khi cô thắt tình trù bở được cùng cô trải qua khổ sở , trong lòng Duệ Minh đã cảm thấy thỏa mãn vui mừng cùng đau xót lâm râm .

Cho nên, hắn đã trở lại. Mặc kệ công việc ở Washington đầy tiềm năng , cho dù quay về đất nước nho nhỏ này cũng không tiếc, tự tay bảo vệ che chở Ngọc Hàn.

Trên taxi , mãi cho đến khi Ngọc Hàn khóc mệt rồi dựa vào bờ vai hắn từ từ ngủ. Nhẹ nhàng choàng qua bờ vai cô , làm cho cô tựa sâu vào lồng ngực mình .

Thật đáng thương, khóc thành ra nồng nỗi này. Nhẹ nhàng ôm lấy cô, lòng tràn đầy thương tiếc.

Sắc trời Đài Bắc đục ngầu chẳng có gì thu hút hắn cả , nhưng bởi vì có cô, dù ở bầu trời Washington DC có xinh đẹp xa hoa lộng lẫy, thì trong lòng vẫn từng phút từng giây nhớ đến cô .

Hắn lựa chọn con đường chính trị, nguyên nhân chủ yếu cũng là vì Ngọc Hàn.

Rời đi biên giới, trưởng thành sớm hắn mới phát hiện, thoát ly khung trời Đài Bắc (8) để mở mang tầm nhìn ra bên ngoài , thì ra Đài Loan bị vây trong bão, hết thảm bình lặng đều là tạm thời nhưng không đáng tin. Hắn chưa từng dâng lên cảm giác hoang mang như vậy, càng càng gắt gao theo dõi tình hình biến động quốc tế.

(8) Đài Bắc là trung tâm của Đài Loan, nơi được mệnh danh là hòn đảo xinh đẹp. Ở đây có nhiều điểm vui chơi, tham quan thú vị. Đài Bắc là thủ đô của Trung Hoa Dân Quốc và là thành phố trung tâm của một vùng đô thị lớn nhất tại Đài Loan. Đài Bắc nằm ở đầu phía bắc của đảo chính và nằm bên sông Đạm Thủy, cách thành phố cảng Thái Bình Dương Cơ Long 25 km về phía đông bắc

Những thay đổi nhanh chóng trong thế giới, hắn có thể xoay chuyển được gì ? Hắn tự hỏi. Hương tổ (quê cha đất tổ) là nơi hắn sinh ra, hơn nữa ngay cả xuất ngoại du lịch cũng không có Ngọc Hàn bên cạnh . (câu này chả hiểu edit ra sao mò đại)

Nghe bài diễn thuyết xong , hắn liền lựa chọn chính trị làm chí hướng cả đời. Không sai, chính trị xác thực chứa nhiều bí mật đen tối..... Nhưng mà muốn giữ được hương tổ ,phải có quyền lực ảnh hưởng lực nhất định . Hắn cũng không có dã tâm lớn, không muốn làm chính khách. Dần dần, hắn lại đối với chính khách giàu mặt sau lưng đoàn cỗ vấn này sinh hứng thú, mà hắn trầm tĩnh đầu óc nhạy bén cơ trí cùng kinh nghiệm phong phú, rất nhanh chiếm được sự tán thưởng coi trọng của giáo sư, đề cử hắn đến Washington DC .

Hắn không phải là kẻ vô ơn, cũng không phải không biết vị tham nghị viên luôn luôn theo dõi tình hình ở eo biển Đài Loan này có thể chỉ dạy hắn càng nhiều thứ mới mẻ .

Chì là..... lòng của hắn không đặt ở đây . Hắn tốt nghiệp ở sở nghiên cứu một năm, trong khoảng thời gian ở Washington cũng đã là giới hạn nhẫn耐 lớn nhất của hắn . Cho dù Lương lập ủy không đến tìm hắn, hắn cũng sẽ tự mình từ chức về nước.

Còn nhớ trước khi đi, tham nghị viên cau mày nhìn hắn.....

“Dany, tôi chưa bao giờ vì cậu tuổi còn trẻ mà nghi ngờ không trọng dụng cậu..... Trời biết tôi đối đãi với cậu so với người già dặn kinh nghiệm đầy mình còn coi trọng hơn. Vì sao đột nhiên quyết định về Đài Loan ? Nếu là vấn đề tiền lương chúng ta .....”

“Không phải.” Hắn nở nụ cười ám áp , “.....ở Đài Loan tôi có người trong lòng , đã lâu rồi không được gần gũi cô ấy..... Không có người chiếu cố bảo hộ cô ấy, tôi không yên tâm .”

“..... cô gái đó thật may mắn.” con gái của Tham nghị viên đột nhiên chen vào nói, “Có thể làm cho Dany hết lòng nhớ thương.....” Phi Thúy giương đôi mắt xanh biếc thảng thompson chầm chú Duệ Minh, “Là vì cô ấy , cho nên Dany không quen bạn gái ?”

“Kiếp này người tôi muốn kết hôn, chỉ có cô ấy mà thôi.” Hắn mỉm cười hạnh phúc, gật gật đầu rời khỏi văn phòng.

“Annie.....”

Tham nghị viên an ủi con gái , lại bị cô cắt lời , “Ba ba, đừng nói nữa. Con không sao..... Con không phải là người duy nhất bị cự tuyệt..... Nhất định có người cùng Dany giống nhau, chỉ nhận định một người .....

Annie vẫn khóc không ngừng .

Duệ Minh không phải không biết đó là nước mắt.

Chính là..... Đối với người khác si tình, hắn bất lực.

Tim của hắn rất nhỏ, chỉ có thể chứa một người .

Mà người đó chính là Ngọc Hàn.

Bởi lẽ, đoạn tình cảm này đã gắn liền với sinh mệnh của hắn .

3. Chương 2

”CHƯƠNG 2

Editor : Pé Năm

Nguồn : s://namlundidong18.wordpress.com/

Cô cẩn thận chải chuốt búi tóc gọn gàng , một thân đồ vest nữ tinh bảo thủ đúng trước bàn làm việc. Có người không ngừng lấy lông gà vỏ tỏi (chuyện vặt vãnh) làm phiền mình nhưng cô vẫn rất chuyên nghiệp bình tĩnh giải quyết vấn đề, sau đó tiếp tục hoàn thành công việc trước mắt.

Cô tên Trịnh Chân Cầm ba mươi tám tuổi, trung thành và tận tâm đi theo Lương lập ủy 16 năm, lúc tuổi còn trẻ có nhan sắc bị mọi người phao tin đồn nhảm nhạo báng là tình nhân trong tối của nghị viên, thảng thompson giờ già đi, Lương nghị viên thành Lương lập ủy, lời đồn đãi tự động biến mất, cô vẫn vững vàng ngồi trên chiếc ghế thư ký này .

Ở vị trí thư ký , cô vẫn luôn là trợ thủ đắc ý nhất của Lương Minh Thư.

Thói quen nhiều năm không đổi được, cô vẫn cứ xưng hô Lương Minh Thư là “Lương nghị viên”. Dù sao theo nghị viên lập nghiệp, cô vẫn đứng ở phía sau hắn.

Người tới người lui, rất nhiều người đến rồi lại đi, rất nhiều người ngắn ngủi thành người tâm phúc bên Lương Minh Thư , sau đó đổi nơi công tác hoặc chọc nhầm phiền toái mà mất chức , chỉ có cô thành thành khẩn khẩn hết lòng trên cương vị công tác, mắt lạnh chứng kiến các trợ lý xinh đẹp yêu kiều đấu đá gay gắt dùng mọi cách loại bỏ đối thủ.

Các cô gái trẻ ỷ vào nhan sắc xinh đẹp âm thầm sau lưng kêu cô là bà xứ nữ, cô cũng lạnh nhạt không thèm để ý. Ở trong mắt cô những cô gái đó chẳng qua là bình hoa di động (***) không hơn không kém .

(***) Bình hoa di động là một thuật ngữ trong Điện ảnh thường dùng để miêu tả những diễn viên chỉ biết phô diễn ngoại hình bắt mắt trên những thước phim.

Lúc Lương Minh Thư mang Chung Duệ Minh vào công ty, tuy rằng bởi vì thiếu niên này có dáng dấp hết sức tuấn lanh hòa lẫn khí chất tao nhã khác với những người cô đã gặp làm cô có chút kinh ngạc, sau đó liền chau mày không tán đồng với cách làm của Lương Minh Thư .

Lương tiên sinh còn e ngại bình hoa trong văn phòng không đủ nhiều sao? Lại ráo riết mời về một mỹ thiếu niên bù vào cho đủ số ? đối với phần lớn công việc của cô cũng không ảnh hưởng gì, cô chỉ là có chút tiếc nuối cho kinh phí của công ty .

Cũng không bao lâu, cô liền phát hiện sức phán đoán mà mình luôn tự hào là chính xác , lại đoán sai cục diện lần này .

Trong thời gian ngắn vị thiếu niên tuổi trẻ từng bước sánh ngang cô trở thành trợ thủ đắc lực của Lương Minh Thư. Bất tri bất giác, việc vặt vãnh không còn quấy nhiễu , để cô có thời gian xử lý khoản phúc tạp cùng xã giao, có đôi khi còn đề xuất ý kiến phù hợp cùng tham gia bàn bạc quyết sách trung tâm.

Thiếu niên này quả nhiên không đơn giản. Cô lặng lẽ nói trong bụng, nhưng cũng không khỏi đáng tiếc, nhân tài xuất sắc như vậy rất thích hợp làm chính khách có dã tâm, mà không nên đi theo Lương lập ủy không lạnh không nóng nhàn hạ này .

Lương lập ủy à..... Cô không khỏi cười khổ. Ở trong chính trị đen tối , hắn xem như trong số ít người có lý tưởng, có khát vọng đảm nhiệm lập pháp uyên đi ?! Nhưng mà người chân thật không nhất thiết là người có năng lực về chính trị .

Hắn chủ công (tiến công) tình hình quốc tế , quan điểm chính trị vẫn còn hạn hẹp, phản ứng lại chậm, mỗi lần cô không biết giảng giải bao nhiêu lần cùng hắn về chính sách trong đó , Lương lập ủy vẫn có cái hiểu cái không, luôn lấy chuyện này trêu chọc hắn.

Làm cô không thể không bội phục lý tưởng cùng nhân phẩm của hắn, tình nguyện đến dưới trướng hắn, mười mấy năm qua không có câu oán thán, cô tuy xuất thân thế gia là quân nhân (gia đình nhiều đời làm quân nhân) , nhưng thật ra có chút oán trách cha cùng anh cả mình , bọn họ không có tấm lòng yêu nước sâu đậm, cũng làm lờ cả đời mình , nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng.

Chỉ là.....thiếu niên tài năng đầy mình , sao lại lăng phí mười mấy năm thanh xuân cam tâm tình nguyện làm việc trong viện lập pháp nhỏ này ? Phải nói là..... mỹ thiếu niên bẽ ngoài thoát nhìn chân thành ôn hòa không biết có tâm tư dùng Lương lập ủy làm đá kê chân leo lên ? Người trong tầng lớp chính trị vong ân phụ nghĩa xảy ra rất nhiều không có gì lạ lẫm.

Khuôn mặt bình tĩnh của cô xuất hiện một tia bất an.

Ở phòng pha trà vừa khéo chạm mặt, đúng lúc bắt gặp một cô gái nhỏ thì thầm bên tai hắn . Duệ Minh gật đầu mỉm cười với Chân Cầm, cô suy xét một lát, mở miệng, “Ở dưới trướng Lương lập ủy làm việc..... thật là làm khó cậu rồi.”

Duệ Minh nhìn cô một lát, khẽ cười, “Tôi luôn kính nể người biết coi trọng thủ hạ (kẻ dưới quyền).”

“..... Ở dưới trướng Lương lập ủy làm việc, tài lực không mạnh tương lai cậu rất khó ngồi vững trên con đường chính trị .”

“Uống cà phê không ?” Hắn đưa cốc cà phê mới vừa đun sôi, “ Cá nhân tôi thích Khổng Minh [1] , không thích Tào Tháo [2].”

“Tư Mã [3] thì sao ?” Chân Cầm tiếp nhận cà phê.

[1] ,[2] ,[3] là nhân vật trong phim Tam quốc diễn nghĩa có gì ss google để biết thêm thông tin

“ Vương triều sớm lui tàn lại đổi lấy tiếng xấu thiên cổ, càng không đáng giá, trí giả không chọn ” .

Hai người nhìn nhau nở cười thấu hiểu , Chân Cầm thế này mới yên lòng.

Về sau, trên công việc bọn họ trở thành chiến hữu kề vai chiến đấu, những nhân viên trong văn phòng không đuổi kịp tốc độ làm việc giỏi giang của Duệ Minh cùng với sự hâm mộ ưu ái của phái nữ dành cho cậu, một số đồng nghiệp liền nảy sinh ghen ghét vu khống , tung tin đồn Duệ Minh chính là tiểu bạch kiêm của bà xứ nữ Chân Cầm .

“Chị Chân Cầm , tôi đã mang phiền toái cho chị .” Duệ Minh thật tâm áy náy xin lỗi .

“Tôi đã chừng này tuổi, phiền toái nho nhỏ này có thể làm khó tôi sao ?” Chân Cầm xua xua tay, “Thật ra mới là vấn đề của cậu, làm sao ăn nói với bạn gái ? Nói rõ ràng sẽ an toàn hơn . Phương pháp tốt nhất hóa giải lời bịa đặt chính là tự mình trực tiếp giải thích rõ ràng .”

“..... Cô ấy vẫn chưa phải bạn gái tôi . Nói sao cũng không chịu gật đầu , thật sự làm tôi hao tâm tổn trí.....” Hắn cười khổ.

Chân Cầm kinh ngạc nhìn hắn, thiếu niên mị lực mười phần, cũng có lúc khó giải quyết ?

“Tôi đưa cô ấy đến gặp mặt chị nhé, ngày mai giữa trưa cùng nhau ăn cơm được không?” Hắn mỉm cười.

Ngày thứ hai, ăn xong bữa cơm, Chân Cầm trầm mặc không nói.

“Đây là người cậu yêu?” Cô thật sự khó mà tin được.

Không sai, cô bé đó diện mạo ngọt ngào dễ gần , nói năng dí dỏm , một chút cũng không nhìn ra so với Duệ Minh lớn hơn bốn tuổi.....

Những cô gái dung mạo như vậy , đầu đương Đài Bắc chất đầy một bó to..... Ngẫm lại mệt thân các thiêng kim nhà giàu , ngôi sao người mẫu quyền rũ nóng bỏng theo đuổi Duệ Minh nhiều như mây , mà cô bé này so với họ chỉ bình thường như cọng cỏ .

“..... Chị Chân Cầm cảm thấy cô ấy không đủ xuất sắc?” Duệ Minh nở nụ cười, “Tôi từ nhỏ cùng cô ấy cùng nhau lớn lên, dung mạo cô ấy bình thường, gia thế cũng bình thường.....” Lông mi nồng đậm rũ xuống, “Nhưng mà bọn họ theo đuổi tôi là vì cái gì ? Bề ngoài của tôi sao ? Sự nghiệp tiền đồ ? Ở trong mắt Ngọc Hàn đều không tính là gì cả. Chỉ có Ngọc Hàn , mặc kệ tôi biến thành bộ dáng ra sao..... đối xử thủy chung như nhau .”

Hắn cười xán lạn rực rỡ làm người ta hoa mắt , “Tôi hy vọng người đi cùng mình suốt cuộc đời, không phải người xem trọng bề ngoài của tôi , mà yêu là phải xuất phát từ trái tim . Tôi biết tâm Ngọc Hàn đích thực là vàng ròng trân quý (ý là thuần khiết không pha tạp chất), tôi cũng tin tưởng cô ấy sẽ yêu tôi. Chỉ là tôi trong ấn tượng của Ngọc Hàn luôn dừng lại ở thời khắc ngày thơ non nớt còn bé, còn chưa thực sự nhín nhận tôi là đàn ông, chỉ xem tôi như em trai mà dõi dãi. Sẽ có một ngày, Ngọc Hàn nhận ra tôi đã trưởng thành, cũng có đủ năng lực bảo hộ cô ấy .”

Thiếu niên trưởng thành sớm dù sao cũng có một mặt trẻ con. Chân Cầm cười cười, vỗ vỗ bờ vai hắn.

Nếu hắn lại trưởng thành sớm một chút nữa ..... Sẽ như thế nào ? Cô đột nhiên trào ra một ý tưởng thú vị.

Làm thư ký cho Lương lập ủy nhiều năm như vậy, kỳ thực cô đã có chút mỏi mệt. Lúc trước, lý tưởng chẳng qua là nói suông, Lương lập ủy cũng không phải hạng người có năng lực giỏi giang gì.

Cô có thể gửi gắm kỳ vọng ở thiếu niên này sao? Chân Cầm tự hỏi.

Còn có thể tận chức đến sáu mươi tuổi đi ? Còn có thể hiến dâng hai mươi mấy năm ..... Thiếu niên xuất sắc này, sẽ là người kế tiếp đáng để cô nguyên dốc lòng cống hiến sức lực sao?

Cô đột nhiên như tìm được mục tiêu sinh mệnh , hơi hơi nở nụ cười.

Sau khi về nước, Lương Minh Thư giúp Duệ Minh chuẩn bị căn hộ nhỏ, lập tức chuyển đến ngôi nhà gần Ngọc Hàn.

“ Căn hộ phía đông cách chỗ ở của chị lại gần.” Về điểm ấy, Ngọc Hàn thực không hiểu, “ Sao lại chọn chỗ này ? Đây là khu người già cư ngụ, đáp xe điện ngầm còn phải đi hơn mươi con đường .”

“Tôi thích đi bộ .” Duệ Minh cười cười, “ Hơn nữa, bác trai bác gái đều di dân, chị một thân một mình ở đây, tôi rất lo lắng.”

“Nói đến hai người kia.....” Ngọc Hàn đầy bụng bức tức, “Tuổi tác đã cao, còn bắt chước người ta di dân? Hiện tại giống như đang ngồi tù (**), di dân cái quỷ gì chứ , vậy mà còn luôn miệng khoang Canada tốt thế này thoái mái thế kia.....”

(**) trong suy nghĩ của Ngọc Hàn là chỗ đó tù túng eo hẹp còn trong tư tưởng ng khác thì chỗ đó thoái mái ;vui vẻ

“ Ngọc Hàn chưa từng qua đó sao ? Canada rất đẹp nha.” Hắn đang ở phòng khách chiêm chệ chờ ăn cơm, Ngọc Hàn không cho hắn xuống bếp , bận rộn không ngừng dọn thức ăn lên .

“Đẹp hả ? Rất đẹp nha, đẹp đủ để làm bưu thiếp rồi.....chị không biết xem ảnh là được rồi ha ? Nhóc tin sao? 6h chiều ngày 7-11 đóng cửa! 7-11 .....haizz ! Có thể không có nhân tính hơn nữa không ! Mặt trời vừa xuống nói thì toàn bộ khung cảnh liền hệt như thành phố ma, không có một cửa hàng nào mở cửa. Trừ bỏ ở nhà coi TV thì còn có thể đi đâu chứ ? Loại địa phương không có cuộc sống về đêm này làm sao mà ở được ? Để cho chị chết còn hơn .....

“Chị vẫn thích sống ở Đài Loan ?”

“ Hòn đảo nhỏ này thuộc dòng họ chị.” Trên bàn bày ra từng món sắc hương vị thơm ngon, “Chị không đi đâu hết, chỉ có nơi này là thích hợp nhất.”

Tiếp nhận chén cơm từ tay Ngọc Hàn , Duệ Minh cười cười, “Tôi sẽ góp sức bảo hộ tiểu đảo giúp chị .”

“Tâm nguyện của nhóc nhỏ như vậy sao ?” Ngọc Hàn lại chu đáo giúp hắn múc canh, “Chị thật không nghĩ tới hoài bão của nhóc là chính trị..... Chị còn nghĩ rằng nhóc không phải trở thành họa sĩ thì làm tác giả (4) . Thượng đế thật sự là không công bằng, cho nhóc bề ngoài tuấn lăng , lại còn ban cho nhóc tài hoa khiến người người hâm mộ đỏ mắt, cái gọi là con cưng của thượng đế chính là vậy sao ?”

(4) tác giả, người theo nghiệp sáng tác (chủ yếu à sáng tác truyện)

“..... Tôi cũng không muốn đi con đường chính trị gia [5].” Hắn rũ mắt xuống , ở trên mặt tản mát ra hơi thở dụ hoặc, “Tôi chỉ là muốn mình mạnh mẽ có thể lực đủ sức bảo vệ gia đình chị mà thôi.”

[5] người hoạt động chính trị

Bị hắn nhìn chăm chú , trái tim cô đập bình bịch có chút không quy luật.

Đúng là đồ thần kinh , nhưng là tại cô ôm hắn nhiều quá, nắm tay đắt đi , che chở đưa em trai này quá mức, nên mới làm hắn sản sinh ra suy nghĩ tà ác ?!

“Tiểu Minh..... Khụ khụ , nhóc trưởng thành..... Duệ Minh.” Cô quyết tâm cùng hắn tâm sự một phen , “Kỳ thực nhóc muốn cô gái nào mà không có ? Cần gì phải hao tâm tổn sức trên người bà chị này ? Nhóc chính là bị hồi ức tốt đẹp lúc nhỏ kiềm hãm, đây là di chứng của thời thanh xuân, chị khuyên nhóc mau mau thoát khỏi, tốt xấu đã hai mươi ba tuổi.....”

“Tôi muốn điều gì, bản thân rất rõ ràng.” Hắn nhìn Ngọc Hàn, ánh mắt ôn nhu chuyên chú tràn ngập nồng bồng, “Tôi sẽ không miễn cưỡng chị, Ngọc Hàn . Tôi sẽ chờ chị chuẩn bị tinh thần thật tốt, tương lai chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu , tôi không gấp .”

Còn chị thì rất vội. Ngọc Hàn tức giận ngầm nghĩ.

Đứa em trai tài hoa xuất chúng vì cô mà lãng phí thời gian , nếu để lỡ mất hạnh phúc chân chính cô sẽ áy náy tự trách không thôi .

“Tiểu Minh..... Khụ, Duệ Minh, nhóc chính là không phân rõ ràng tình thân cùng tình yêu nên mới dẫn đến lầm lẫn tai hại như thế.”

“Ngọc Hàn , chị muốn nói với tôi tình mẹ con sao ? Không phải , tôi cũng không thiếu thốn tình thương của mẹ. Trên thực tế, tôi không thiếu gì cả. Cho dù chị không chấp nhận tôi..... Tôi cũng sẽ kiên nhẫn chờ, đây không phải là xúc động nhất thời cho nên tôi sẽ không hối hận với quyết định này. Bởi vì..... Có thể tâm tâm niệm niệm yêu một người chính là hạnh phúc. Tôi chỉ có một điều ước đó là nhìn chị hạnh phúc.”

Cô nên đổi xử với đứa em trai này thế nào đây ? “..... Làm sao mới có thể để hắn vứt bỏ loại suy nghĩ ngu ngốc này ?” Quyết tâm đổi mặt vấn đề, nếu cô cứ để mặc sự tình phát triển theo chiều hướng xấu thì sẽ càng khó giải quyết .

Dưới ánh nhìn lom lom của hắn , cô cảm thấy ngày càng nguy hiểm.....

“Hãy thử tiếp nhận tôi , hay là có người khác cho chị thứ chị muốn mà tôi không thể mang đến hạnh phúc cho chị .”

“Chị sẽ cố gắng.” Cô vô lực bưng bát canh lên uống một ngụm .

“ Nhận lời ?”

Lão thiên của tôi, nụ cười ôn nhu sáng lạn của hắn chắc hẳn làm cho các cô gái điên đảo mất đi sức chống cự.

“Không phải.” Ngọc Hàn liếc trăng mắt, “ Chị sẽ nghĩ biện pháp tìm được chân mệnh thiên tử.”

Duệ Minh không cảm thấy thất vọng, thần sắc vẫn tràn ngập tự tin cười cười hưng phấn, cúi đầu ăn canh. Sẽ không có người kia. Nếu hắn về nước rồi ở bên cạnh Ngọc Hàn, vậy người kia có nói gì cũng không xuất hiện đâu.

Hắn biết rõ ưu thế bản thân , ở trước mặt hắn, những người khác đều cảm thấy xấu hổ cùng kém cỏi.

“Nhóc..... Cười đến thật đáng sợ.” Nhưng lại hết sức mê người. Ngọc Hàn cảm thấy bất an càng sâu.

“Có sao ?” Duệ Minh sờ sờ mặt mình, “Ngọc Hàn , tôi sẽ không thương tổn chị, tôi về nước để chăm sóc, bảo vệ chị .”

“Chị cũng không phải con nít..... Còn cần nhóc bảo hộ ? Tiểu quỷ chết tiệt .” Ngọc Hàn híp mắt, “Không cần giả bộ bày ra bộ dáng tiểu đại nhân , thật sự không chịu nổi.....” Cô đứng dậy bưng thêm món canh hầm sườn heo lên.

Vừa tiến vào phòng bếp, cô lập tức phát ra tiếng thét chói tai kinh thiên động địa,

Duệ Minh nhanh chóng vọt vào phòng bếp, Ngọc Hàn nhảy dựng nhào vào trên người hắn, “Con gián..... thật đáng sợ..... nhìn nó bay lượn kìa ..... A a a ————”

Hắn ôm Ngọc Hàn thét chói tai, dở khóc dở cười. “Không phải chị nói cần tôi bảo hộ sao ? Hử ?”

“Mau..... Mau đánh chết nó !” Ngọc Hàn mang theo tiếng khóc kêu loạn .

Con gián vô tội bị tiếng thét chói tai của cô như bị hoảng sợ tới mức không dám động đậy, cứng ngắc đậu ở trên bồn rửa chén .

“Ngoc Hàn , chị có thể xuống trước không ?” Ôm thân thể cô thế này hắn rất thích, nhưng mà vừa ôm cô vừa đánh con gián tựa hồ độ khó hơi cao , không thể đánh trúng con gián.”

Ngọc Hàn thế này mới ý thức được mình được Duệ Minh ôm hơn nữa tư thế hai người quá thân mật , mặt cô lập tức đỏ bừng, nhảy nhanh xuống thoát khỏi cái ôm của hắn , lao ra cửa, cả người run rẩy núp phía sau cánh cửa chỉ lộ ra đôi mắt thăm dò nhìn vào trong , “Mau..... Mau đánh chết nó !”

Đang muôn xở quyết con gián, con gián co quắp lại ngẩng đầu đáng thương nhìn Duệ Minh, tựa hồ đang hỏi, “Dựa vào cái gì dùng quan điểm loài người phủ nhận giá trị tồn tại của chúng ta ? Bọn ta cũng không có xâm hại các ngươi.”

Ngẫm lại tiểu trùng này cũng không có thương tổn bất luận kẻ nào. Hắn đột nhiên động lòng trắc ẩn, cầm lấy giấy ăn đem con gián nhấc lên, mở cửa sổ phòng bếp, để nó tự do bay ra ngoài.

“Nhóc..... thả nó đi? Nó còn có thể bò vô đây , nó.....” Ngọc Hàn không thể hiểu nổi lầm bầm .

“Ngọc Hàn , nó cũng chưa thương tổn chị.” Rửa tay sạch sẽ , bưng lên món canh hầm sườn heo , “Được rồi , chúng ta tiếp tục ăn cơm đi. Nó cũng là một loài động vật trên địa cầu, chúng ta không quyền phủ nhận giá trị tồn tại của nó .....

Đứa em trai tâm tính thiện lương này , từ nhỏ đến lớn cũng không có thay đổi nhiều .

“Còn giận tôi không đánh chết con gián?” Thấy cô nãy giờ trầm mặc không nói, chẳng lẽ lại vì tiểu trùng mà giận dỗi với hắn ?

“Nhóc..... bộ dạng này sao có thể yên ổn sinh tồn trong giới chính trị ?” Cô thật sâu lo lắng , “ Tâm tính nhóc dễ mềm lòng , nhất định sẽ bị người ta khi dễ.....”

Thì ra là lo lắng inh . Trong lòng hắn dâng lên một dòng nước ấm áp, vô cùng cảm động .

“..... Tôi đối nhân loại, cũng không có từ bi như vậy .” Hắn khí định thần nhàn nói, “Ngọc Hàn, tay nghề nấu ăn của chị thật tốt. Bối cho tôi một chén nữa .”

“Đương nhiên. Cái khác không nói riêng về nội trợ thì chị rất giỏi, chị bỏ công sức không ít đâu. Nhóc biết không, chị lấy được giấy phép đầu bếp, còn có giấy phép bảo mẫu ! Muốn quản lý gia đình cho tốt cần phải có chuyên môn .....

Thành công dời đi lực chú ý của cô, Duệ Minh hơi hoi nở nụ cười.

Tốt nghiệp hai năm, Ngọc Hàn tuổi càng lúc càng lớn, trái lại công việc càng ngày càng nghèo túng.

“Công việc đổi tới đổi lui, hiện tại đang làm tiếp thị biên tập ở một nhà xuất bản , cấp trên có tầng tầng lớp lớp, đều đem mấy người làm tiếp thị như họ trở thành dê nhỏ gánh tội.

Nhưng mà..... Có thể làm sao chứ ? Khởi đầu tệ như vậy, có một công việc chạy vặt là tốt lắm rồi , cô cũng không dám đòi hỏi quá đáng .

Bạn học cũ từng bước thăng chức, ngay cả người không xem trọng tiếng Trung như A Mẫn, đều đã lên tới chức chủ biên hô mưa gọi gió, cũng chỉ còn mình cô..... Thật sự là làm lòng người ê ẩm chua chát .

Duệ Minh càng không cần phải nói, nghiêm nhiên là người phát ngôn rất được Lương lập ủy trọng dụng , thậm chí được đến các đại lão chú ý, tuổi còn trẻ đã là con cưng của giới truyền thông.

A Mẫn hẹn cô ra uống trà, thật sự chẳng có tí hứng thú nào, lấy cái gì cùng người ta so ? Chỉ là xe A Mẫn đã đứng chờ ở dưới lầu, cô đành phải qua quýt thay quần áo .

“ Minh mời cậu uống trà, chớ không phải kéo cậu đi đoạn đầu dài.” A Mẫn tức giận trọn mắt lướm cô một cái, “Tốt nghiệp rồi không còn là chị em nữa sao ? Mấy em khóa dưới tụ tập không đến thì thôi đi, ngay cả đám cùng phòng như bọn mình tụ họp cũng không thấy mặt cậu ! Cậu đang lén lút làm cái quái gì vậy ?”

“..... Các người vốn đều là bạn cùng lớp của mình , thiếu chút lại biến thành học tỳ . Hiện tại..... Mọi người đều trở nên xuất sắc, còn không thì được gả cho người chồng tốt..... Cậu xem A Như ngay cả đứa nhỏ cũng có, cũng chỉ còn mình cô đơn..... Minh không biết phải làm sao, tương lai mờ mịt không ánh sáng !” Cô thiếu chút nữa khóc òa lên .

A Mẫn tức giận đến run lên , dùng móng vuốt vồ tới gõ đầu cô một cái, “Mình gõ chết đứa ngốc nhà cậu ! Cậu không biết xấu hổ mà còn mở miệng than thở ? Năm thứ tư đại học sao lại lưu ban ? Vì bị tên đàn ông thối vứt bỏ , ngay cả kiểm tra cuối kỳ cũng không thi , nếu đỗ mới là có quỷ ! Sở nghiên cứu vì sao không tốt nghiệp được ? Còn không phải đầu heo nhà cậu , chạy tới giúp bạn trai làm luận văn, ngược lại châm trẽ luận văn của bản thân ! Thực lực thua xa bọn mình ở chỗ nào còn không phải một tay cậu tạo ra ? Cậu khai báo thật inh !”

“Mình..... mình.....” Ngọc Hàn ủy khuất dẹt cái miệng nhỏ nhắn , “Mình chỉ muốn vun đắp tình yêu vững chắc, hạnh phúc bước vào lề đường ! Cho dù không đê cập tới học nghiệp, tốt nghiệp , mọi người đều

có thành tựu, cũng chỉ có mình..... Mình sấp nhanh bước qua ba mươi..... Hu hu hu.....” Vừa cầm khăn ăn vừa bi thương khóc rầm rứt .

“..... Đó là vì những công việc đó không phải là ước mơ của cậu .” Nhận thức Ngọc Hàn nhiều năm như vậy, nước mắt có khóc cũng khóc không khôn, A Mẫn ngược lại không có biện pháp, “ Tâm nguyện của cậu vẫn là sanh con dưỡng cái, trở thành bà chủ nhỏ (**) , đúng hay không?”

(**) bà chủ trong gia đình ,người quản lý hoặc là bà nội trợ

Ngọc Hàn vẫn nước mắt ròng ròng, không có trả lời.

Thở dài một tiếng, A Mẫn không khỏi cảm khái, “ Ngọc Hàn, nguyện vọng của cậu sao lai không phải nguyện vọng của mình ? Chính là mình đối với sự hồn nhiên khờ khạo của cậu, trên thế giới này nào có phiếu cờm dài hạn chứ ?”

“Làm sao không có?” Cô không phục lau khô nước mắt, “Cha mẹ mình kết hôn ba mươi hai năm, đến bây giờ vẫn là ân ân ái ái, cả đời mẹ mình là bà chủ nhà giỏi giang .”

“Chính là cha mẹ cậu truyền bá tư tưởng lệch lạc , cậu mới có thể mộng ảo cho rằng mỗi đôi vợ chồng đều như vậy.”

A Mẫn thành thật không khách khí đáp trả, “ Cậu mở to mắt nhìn chung quanh một chút, những cặp vợ chồng kia có điểm nào giống ba mẹ cậu ? Đấy gọi là dị số, kỳ tích, kiếp trước phải thắp mầy xe hương (1) mới được, có hiểu không ? Tất cả đàn ông đều là đồ hỗn trưởng, bọn họ thầm nghĩ muốn hưởng thụ nữ giúp việc miễn phí, bạn cùng giường , bảo mẫu, sinh đứa nhỏ kiêm nấu ăn giặt quần áo tự động , không được nha ? Cậu đúng là ngu ngốc đơn thuần đến mức cực phẩm !”

(1) thắp hương trong câu trên ý nói kiếp trước phải thường xuyên cúng bái thần phật nên kiếp này mới được vận số may mắn ở kiếp này .

Càng nghĩ càng giận, A Mẫn chỉ cảm thấy cơn giận bùng phát: “ Làm bà chủ nhỏ ? Có đứa con đáng yêu ? Vô nghĩa, mình thèm vào ! Phải chịu đựng lão chồng đầu heo đó thà rằng mình chịu đựng ông chủ đầu heo. Lão chồng đầu heo chỉ cấp cho cậu phí sinh hoạt, có cho tiền lương không ? Không trả lương có cần cảm ơn không ? Cậu lo mà suy nghĩ đi ! Ông chủ đầu heo còn không dám đắc tội mình , nên tăng lương phải tăng lương, nên khen ngợi thì phải tán thưởng, lão nương khó chịu thì nghỉ làm, mình xem hắn làm sao ngồi yên ?! Cậu đó ! Nhận rõ sự thật được không? Cực phẩm nam nhân ngày càng hiếm nha.....”

“Mình hiểu .” Ngọc Hàn uể oải không biết nên làm gì .

“Mình xem bộ dáng cậu mới là không biết gì cả !” A Mẫn dứt khoát mở miệng giảng giải khai thông đầu óc cho cô bạn ngây thơ này , “ Cậu cho rằng kẻ lấy vợ là loại hưởng cổ phiếu giá cao (2) à ?”

(2) đại loại như được hời ,được hưởng lợi

“Mình không có!” Ngọc Hàn giật nảy mình, “Mình không có làm loại chuyện này! Ai chứ ? Là ai ?!”

A Mẫn nhìn cô chăm chú một lát, sắc mặt hòa hoãn đôi chút, “Ngọc Hàn, mình hỏi cậu, Chân Lan Nhân có phải là cấp trên của cậu ?”

“Chân tiên sinh?” Cô ngây người một lát, “ Phải, hắn luôn chiếu cố mình, việc xã giao với các đối tác làm ăn cũng giúp mình rất nhiều .....

“ Cái gì gọi là chiếu cố ?” giọng nói A Mẫn tức thì trầm xuống .

“Chính là..... Cùng những người quản lý kinh doanh nhà xuồng cùng cửa hàng sách xã giao, đều đưa mình đi theo học hỏi. Hắn còn nói là muốn cùng những người này giao thiệp tốt, mở rộng quan hệ giúp ích cho việc làm ăn.....”

“ Mở cái đầu của cậu !” A Mẫn định cầm lấy điểm tâm, nhớ lại đã kêu nhân viên phục vụ dọn đi rồi, muốn đập vỡ tách cà phê, nhưng phát hiện mình còn chưa có uống xong , “Có nhân viên tiếp thị nữ nào lai muôn đi giao tiếp mấy vụ điêu (3) này chứ? Cậu không biết dùng đầu óc để suy nghĩ hả ? Cậu có biết Chân Lan Nhân ở bên ngoài rêu rao thế nào với mọi người không ? Hắn ta nói nữ tiếp thị là tiểu tình nhân của

hắn , hình dung cậu nhiều đến không chịu nổi ! Giới xuất bản cũng chỉ có bây lớn thôi , thể diện của cậu bị hắn bôi bác sau này làm sao mà gả ra ngoài.....”

[3] trò nhảm nhí, trò xấu, trò tạp nham

Thanh âm A Mẫn như tiếng sấm rền xẹt qua tai Ngọc Hàn, chả trách những đồng nghiệp nam trong công ty tránh cô như tránh ôn dịch , đồng nghiệp nữ ngay cả ngồi cùng bàn ăn cơm với cô cũng không nguyện ý.....

“A Mẫn ! Minh không có mình không có.....” Ngọc Hàn cơ hồ gào khóc suốt mướt, “Mình không có .....” trong đầu cô đột nhiên linh quang chợt lóe, “Khó trách..... Khó trách mỗi lần hắn đều đưa rượu inh, uống rất nhiều rất nhiều.....”

“..... Mong cậu lượng thứ, hắn thực sự tìm nhảm người .” A Mẫn thế này mới bớt bức bối, sau khi biết lời đồn đãi kia, thì đã ăn ngủ không yên rất lâu, ban học cũ dù sao vẫn có tâm tính đơn thuần, trong lòng không khỏi thương tiếc cất lời an ủi , “ Không có chịu thiệt là tốt rồi , lời gièm pha lâu dần tự nhiên sẽ lắng xuống .....

“Nhưng mình không làm gì cả.....” Ngọc Hàn đè thấp tiếng khóc, sợ lỗ tai bạn học cũ không chịu nổi, “ Cậu biết cá tính của mình mà, có người trắng trợn cướp bạn trai mình cũng chỉ biết im lặng , nên làm sao cả gan làm loại chuyện mất mặt này.....” Minh không có liếc mắt đưa tình với hắn , mình không có..... Mình cũng ăn mặc rất quy củ, hành động đoan chính chính , mình không có làm chuyện xấu đó .....

“ Dù bảo cậu làm, cậu cũng không dám.” A Mẫn xuất khăn tay, ra cửa đã dự tính cô bạn này sẽ khóc lóc thảm thiết nên cầm một nửa bỏ vào trong bóp da, “ Minh đã hiểu làm cậu, thực xin lỗi.....” Ngoan ngoãn, đừng khóc nữa. Minh là lo lắng cậu bị người ta gạt, sợ cậu thất tình cảm thấy cô đơn nên đâm đầu làm ra việc ngốc này.....”

“Mình không có cô đơn!” Ngọc Hàn làm bầm phản bác , “Ít nhất.....”

Ít nhất còn có Duệ Minh bên cạnh cô .

Sững sờ tại chỗ, từ lúc Duệ Minh về nước , cô phát hiện bản thân không còn cảm thấy tình yêu là điều quan trọng nữa.

Còn về ngôi nhà nhỏ kia ? Duệ Minh mỗi ngày trở về ăn cơm tối, ở trong nhà cô thoải mái đọc tư liệu, viết diễn thuyết , xem công văn đến đêm khuya. Thậm chí hắn có cả chìa khóa nhà cô, về đến nhà nhẹ tay nhẹ chân động chạm đồ đạc , sợ đánh thức giấc ngủ của cô.

Cô cũng có chìa khóa nhà Duệ Minh, thường thường rãnh rỗi qua giúp hắn quét dọn nhà cửa, ủi quần áo, Duệ Minh đầy lòng cảm tạ giúp cô rửa chén, lau chùi sàn nhà, ngày nghỉ hai người cùng nhau đi mua đồ ăn, Duệ Minh cũng kiên trì trả tiền đồ ăn cùng chi phí điện nước, gas đều do một mình hắn lo .....

“Ngọc Hàn chị chăm sóc tôi rất nhiều, những tiền lẻ này chẳng đáng là bao chị đừng giành trả với tôi.” Hắn kiên quyết cướp lấy hóa đơn, “Do chị không chịu nhận tiền tôi chu cấp , tôi lanh phí điện nước , gas nhà chị tiền lại không chịu nhận tiền của tôi..... Chị thật không xem tôi là người một nhà ?”

Cô thật sự kém cỏi không có lý lẽ để phản bác lại, đành phải tùy ý hắn.

Cô đơn sao? Không, cô lại không thấy vậy. Nhưng là..... Cô đối với Duệ Minh có phải ỷ lại quá mức rồi không ?

“ Nè ? Xuy xuy xuy ! Ngọc Hàn? Cậu bị trúng tà sao ? Đừng có dọa mình !” A Mẫn xem sắc mặt cô trắng bệch, nắm chặt khăn tay không ngừng phát run, đã xảy ra chuyện gì ? Cô cũng chưa từng nghe nói bạn học cũ mắc bệnh động kinh nha ? “ Có muốn mình đưa cậu tới bệnh viện không ? Nè !”

“A Mẫn, đi bệnh viện trị chứng bệnh ỷ lại được không ?” Cô khẩn trương túm lấy A Mẫn.

“Hả?” A Mẫn mơ hồ nghe bạn học cũ đơn thuần bừa bãi tự thuật, tha cho cô khả năng nhận thức kém, cũng phải hơn nửa ngày mới hiểu ý tứ của cô bạn này.

“Cậu là đang nói đến mỹ thiều niên mà ngay cả đại soái ca Kim Thành Vũ còn khôn sánh bằng vài năm nay đều ở chung bên cạnh cậu ?” A Mẫn rống to toàn bộ quán cà phê hầu như lâm vào chấn động, ...“.....hai

năm nau cậu làm cái quỷ gì ? Loại cực phẩm này cư nhiên ngụ tại cách vách nhà cậu ..... mà cậu không thích hắn? Để hắn cầu hôn nhiều lần cậu còn cự tuyệt hắn?"

Ngọc Hàn co rúm lại , "..... Hắn, hắn là em trai của mình mà ....."

" Em trai ? em trai mà lại không oán không hối chờ đợi cậu hồi tâm chuyển ý ? Đứa em trai kia của mình làm sao chỉ có thể thò tay đòi tiền mình chứ ? Dũng nói là các người ngay cả mười sáu họ hàng thân thích đều không tính là gì ."

"A Mẫn..... giữ hình tượng một chút..... Cậu, cậu, cậu là chủ biên nhà xuất bản nổi danh ai ai....." Ngọc Hàn bị lừa giận của cô bạn thân làm run sợ.

"Gặp được cô bạn ngu ngốc như vậy, mình còn giữ được hình tượng sao !"

Nhân viên phục vụ vội tiến lên khuyên A Mẫn giảm thấp âm lượng, vừa chạm vào ánh mắt dày đặc sát khí của A Mẫn, lập tức sửa lời, "Tiểu, tiểu thư..... Còn muốn gọi điểm tâm hay không?" Thanh âm phát run tựa như mắc chứng bệnh sốt rét.

"Cút." lời nói A Mẫn cơ hồ là từ trong kẽ răng rít ra, tiếp tục hướng bạn học cũ ngồi im thin thít mắng mỏ không thôi.

Bị mắng đầu choáng váng lỗ tai đau, A Mẫn mới thỏa mãn thả cô về nhà.

Ngọc Hàn về đến nhà , ngồi yên đến trời tối quên cả đốt đèn, đến khi Duệ Minh về nhà bật đèn lên, phát hiện cô ngồi im trong bóng tối, giật nảy mình, "Làm sao vậy?"

Lần này cô không khóc, điềm đạm đáng yêu ngẩn đầu, so với thú thít càng làm cho người ta thương tiếc.

"Xảy ra chuyện gì ?"

Ngọc Hàn mở miệng muôn nói, lại không biết bắt đầu từ đâu . Có thể cùng Duệ Minh tâm sự sao? Quá mức ỷ lại chung quy cũng không tốt , một ngày nào đó, hắn sẽ gặp được chân mệnh thiên nữ của mình

Đến lúc đó ..... Cô không thể nào ỷ lại hắn được nữa ? Không thể ở trước mặt hắn khóc, không thể đối với hắn phàn nàn kể lể chuyện buồn .

"Chị còn không biết nên nói từ đâu." Buổi chiều khóc lóc một hồi, về nhà ngược lại không khóc được.

Chưa hết nước mắt buồn ở trong lòng, luôn cảm thấy chính mình tựa hồ bởi vì quá đơn thuần nên dễ bị người khác đùa giỡn.

A Mẫn nói, rất nhiều thủ trưởng mưu đồ bất lương thích nhất chọn nữ nhân viên văn phòng thanh tú ngoan ngoãn xài chiêu này, trước thà lời đồn đãi cô lập tiểu nữ sinh, sau đó giả bộ làm kẻ tốt quan tâm vuơn tay che chở , tiểu nữ sinh khi cùng đường thường dễ dàng rơi vào miệng sói .

Cũng may thần kinh của cô cứng rắn, tisz lượng lại tốt.

Không lẽ quá mức đơn thuần nên bị khi dễ ? Cô cảm thấy thế giới này bỗng nhiên trở nên đầy rẫy hiểm ác, khó lòng ứng phó.

Hơi tinh táo một chút, cô mới nói, "Nhóc đói bụng không, chị đi nấu cơm."

"Ngọc Hàn, chúng ta có thể ra ngoài ăn." Duệ Minh biết cá tính của cô, nếu như cô điều chỉnh cảm xúc lại rồi kể ràng mạch mọi chuyện cho hắn nghe, sẽ không giấu giếm hắn bất kỳ điều gì, chính là cô còn chưa phục hồi tinh thần lại .

"Chị muốn đi nấu cơm. Duệ Minh, thì ra muốn khóc mà khóc không được chính là loại cảm giác này." Cô miễn cưỡng cười, "Nhất định là trước kia chị khóc quá nhiều , có lẽ nước mắt đã dùng hết rồi."

Lo lắng nhìn bóng lưng ảm đạm của cô, hắn đối với cô vẫn luôn không có biện pháp , tình cảm quá sâu nặng, quá đỗi ý; bồn chồn, ngay cả muốn không đỗi ý cũng khó.....

Đi vào phòng bếp, cô bắt gặp một bóng đen bay nhanh qua ..... Đậu ở trên bồn rửa.

Giây lát tiếp theo , tiếng thét chói tai của cô cơ hồ muôn kinh động đến chuông báo động cảnh sát—————
Duệ Minh vọt vào phòng bếp, Ngọc Hàn lập tức nhảy vào trong lòng hắn.

Hoảng sợ quá đỗi làm nước mắt không kiềm được trào ra, cô vừa khóc vừa kêu, “ Hu hu ————— ngay cả con gián đều khi dễ chị ! Thủ trưởng đâu heo tính kế chị, ngay cả con gián cũng khi dễ chị ! Chị không cần ! Chán ghét chán ghét chán ghét..... Toàn bộ đều khi dễ chị, vì sao chứ ! Hu hu..... hu hu —————”

Nghe khóc lóc nức nở cùng kêu la liên miên, hắn đại khái đã nắm rõ vài phần khúc chiết , lõ tai Duệ Minh hơi hơi đỏ lên, lại lập tức khôi phục trấn tĩnh. “Ngoan, không khóc không khóc, Ngọc Hàn không sợ, tôi sẽ đánh chết bọn họ.....”

Nói thật ra, hắn có chút cảm kích con gián hợp thời xuất hiện, không thể nào nhẫn tâm đánh chết nó.

“Còn không mau đi.” Trong lòng hắn nhẹ nhàng lẩm bẩm , “Nếu còn không đi, thực sự đánh chết người.”

Con gián như là nghe hiểu, lắc lư bay về phía khác, “Sưu” một tiếng, cổ rướn người qua khe hở hẹp cửa sổ, thân ảnh liền biến mất tăm .

Hắn có chút há hốc mồm.

Đúng vậy, hắn đối với “ vật ” có vẻ từ bi, đối “ người ” thì sẽ không có dai ngộ tốt như vậy.

Nhẹ nhàng dỗ Ngọc Hàn khóc không ngừng , ánh mắt hắn khó được xuất hiện sát khí.

4. Chương 3

”CHƯƠNG 3

Editor : Pé Nấm

Nguồn : s://namlundidong18.wordpress.com/

Duệ Minh yên lặng vận dụng các mối quan hệ tìm ra nguyên nhân Ngọc Hàn đau lòng, trên mặt bình tĩnh như thường, trong lòng lại cuồn cuộn sóng ngầm suy nghĩ giết người bạo lực.

Tính kế Ngọc Hàn của hắn ? Hừ.

Biết cô ở nhà xuất bản chịu ủy khuất, càng làm cho lửa giận của hắn lại tăng thêm ngùn ngụt.

Chỉ là tổng tuyển cử sắp khởi tranh , lại phát sinh sự kiện kinh thiên động địa —————

Lương lập ủy bị đâm .

Chuyện này đã nhanh chóng làm kinh động đến giới chính trị cùng toàn bộ Đài Loan, bởi vì hình tượng Lương lập ủy luôn hòa đồng , quan hệ với mọi người đều tốt, lại có thêm phụ tá rất có năng lực đầy nhiệt huyết ..... Cho dù cả Đài Loan lập pháp uỷ viên đều bị bắn chết hết, cũng không tới lượt hắn.

Chỉ có trong lòng đám người Duệ Minh là biết rõ ràng, Lương lập ủy vận số không may bị người khác liên lụy vì tránh né đạn súng ám sát Hắc nghị viên nên mới trúng một kích chí mạng .

Vết thương sâu như vậy đã làm cho tất cả phụ tá tâm đều rét lạnh. Việc chuẩn bị cho tổng tuyển cử đều đã bố trí xong xuôi, ngay thời điểm then chốt xảy ra chuyện nghiêm trọng làm mọi người hết sức chấn kinh, tính mạng Lương lập ủy đang trong giai đoạn nguy hiểm.

Sau khi nhận được sự tha thứ của các bậc lão làng trong Đảng , họ đã quyết định phong tỏa nghiêm ngặt mọi thông tin không để lộ ra chút sơ hở cho giới truyền thông.

Bọn họ mặt nhăn mà nhíu trở về thương lượng đối sách, nhưng mà vợ Lương lập ủy qua đời đã lâu, đứa nhỏ còn đang học trung học, “thay cha ra mặt”, “ thay cha ra mặt” là điều không có khả năng, còn anh em trong nhà Lương lập ủy cũng không ai có chí hướng đầu nhập giới chính trị .....

Lúc này, các bậc lão làng trong Đảng lại đến bái phỏng nơi làm việc của Lương lập ủy, nói bóng nói gió ngũ ý là muôn Duệ Minh thay thế Lương lập ủy tuyển cử .

Hắn giật nảy mình, “ Chuyện này không thể. Tôi vừa mới 25 tuổi, kinh nghiệm ứng biến còn nhiều thiếu sót.....”

“Trừ cậu ra, còn ai có am hiểu về tài lực của Lương lập ủy ?” Đại lão bình tĩnh nhìn hắn, nhìn ánh mắt trầm ẩn gan dạ của thiếu niên trước mắt, trong lòng cảm thấy rất hài lòng.

Ông đã chú ý đến vị trợ lý tuổi còn trẻ đầy tài năng này đã lâu, lại không ngờ hắn lại có một cú ‘trình làng’ (***) đáng sầu như vậy

(***) ý là vượt qua mong đợi

Đại lão rất nhanh gạt bỏ suy nghĩ vô nghĩa trong đầu thương cảm nói, “Duệ Minh, cũng là lúc cậu báo đáp ơn tri ngộ [1] của Lương lập ủy.”

[1] ý chỉ được thưởng thức hoặc trọng dụng

Trọng trách này quả thật quá nặng nề hắn không dám gật bùa.

“ Chị Chân Cầm , tôi có thể từ chối không.” Hắn thử thuyết phục thư ký của Lương lập ủy, “Tôi không có gia thế bối cảnh hiển hách trong chính trị , sẽ làm ảnh hưởng đến tài lực Lương lập ủy hao hụt không đáng mà thôi ..... Chị có thể giúp tôi thuyết phục người trong Đảng, phái một người kinh nghiệm đầy mình tới đảm đương được không ? Tôi thật sự.....”

“Cậu đủ tư cách ứng cử.” Chân Cầm đầy mắt kính , “ Ở cậu tôi cảm nhận được hơi thở lãnh tụ. Chị rất tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình , đừng để Lương lập ủy ra đi không an lòng .”

Sau cuộc nói chuyện , hắn lo lắng cả một ngày, mới phiền muộn đến bệnh viện thăm hỏi.

Vừa vặn vào lúc Lương lập ủy hấp hối trên người cầm đầy dây ống , nhìn hắn chăm chú dường như muôn truyền đạt điều gì đó.

“Lương lập ủy, ông đừng quá xúc động.” Hắn chưa bao giờ muốn chạy ra trước màn (**), “Lương lập ủy muôn tôi thay ông tham gia tuyển cử.”

(**) đối lập với việc đứng sau màn, kiểu như đứng đằng sau một chức vụ nào đó .

Ánh mắt Lương lập ủy xuất hiện ý cười, bàn tay suy nhược run run bắt lấy tay Duệ Minh, hắn gian nan gắt gao nắm chặt .

“Mọi chuyện..... trông cậy.....hết vào cậu.....” Lương lập ủy yếu ớt thốt ra từng chữ .

Vài canh giờ trôi qua , Lương lập ủy mỉm cười thanh thản như trút bỏ được tâm sự nhắm mắt rồi qua đời, hướng thọ bốn mươi chín tuổi.

Một lần nữa trọng trách nặng nề rơi trên vai hắn.

Những phụ tá khác của Lương lập ủy đều được giữ lại, trong không khí tràn ngập màu sắc ảm đạm bi thương , ngược lại cũng làm vực dậy ý chí chiến đấu kiên cường của một bộ phận người ở đây .

Thuận lý thành chương, Chân Cầm trở thành thư ký của hắn, mà nhiệm vụ của hắn, chính là phải được tuyển chọn vào ghế ủy viên lập pháp.

Hí kịch bùng nổ tạo bước ngoặt thông qua giới truyền thông thổi phồng, người thừa kế tuy tuổi đời còn trẻ nhưng tràn ngập mì lực giỏi giang, nhanh chóng thành tiêu điểm được cánh truyền thông săn đuổi ráo riết, tuy vẫn chưa đắc cử mà đã tạo tiếng vang chấn động trước tổng tuyển cử.

Hắn so với trước kia bận rộn gấp bội, tuy rằng đau lòng Ngọc Hàn bị tên tiểu nhân thủ trưởng khi dễ, chỉ có thể nhờ cây ông chủ nhà xuất bản chiếu cố Ngọc Hàn, chờ sau khi tổng tuyển cử kết thúc , hắn sẽ chậm rãi trừng trị kẻ sác lang vô sỉ Chân Lan Nhân này .

Không nghĩ tới, đang lúc hắn bận rộn xử lý công việc cho tổng tuyển cử sắp tới, ông chủ nhà xuất bản lại xuất ngoại tham dự triển lãm sách, kiềm chế không được Chân Lan Nhân lộ ra bộ mặt sắc lang dám ở văn phòng động tay động chân với Ngọc Hàn, làm cô sợ tới mức tông cửa chạy ra.

Còn không kịp lên án hành vi bỉ ổi của hắn, Chân Lan Nhân đã tiên hạ thủ vi cùng [2] , lấy lý do “Không đủ tư cách” nhanh chóng khai trừ Ngọc Hàn .

[2] ra tay trước thì chiếm được lợi thế

“Là ngươi..... Ngươi đồi ta..... Ngươi không ức hiếp ta nên mới viện cớ xẳng bậy khai trừ ta!” Cô tức giận đến khóc òa lên .

“Ai làm chứng ?” Chân Lan Nhân trừng lớn mắt cá vàng (đôi mắt to tròn) , “Bị khai trừ còn muốn vu khống tôi ? Quả nhiên là cô gái không biết xấu hổ ! Không kiểm điểm năng lực công tác bản thân, chỉ biết dựa vào sắc đẹp dụ hoặc cấp trên. Tôi nói cho cô biết, tuổi còn trẻ trung xinh đẹp đừng tưởng rằng dạng hai chân ra là có thể giữ vững vị trí , lâu dài đàn ông cũng sẽ chán ngán quăng sang một bên!” Hắn đề cao âm lượng, nhất thời quay đầu lại toàn bộ nhân viên trong văn phòng đều dùng ánh mắt hoài nghi xen lẫn khinh miệt nhìn cô, “Công tác bất lực cho dù cùng ông chủ lên giường, cũng không giúp được cô !”

Cô đột nhiên hy vọng có thể có bản lãnh miệng mồm độc địa giống A Mẫn, có thể không sợ hãi phản bác lời vu khống của hắn. Nhưng là cô lại quá mức đơn thuần, đôi mắt lệ nóng doanh tròng tức giận đến phát run, một chữ cũng nói không nên lời.

Giãy dụa nửa ngày, cô khóc thút thít nói: “..... Ngươi, ngươi bẻ cong sự thật, ngươi nói hươu nói vượn! Người..... Người..... Người sẽ gặp báo ứng !” Vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

Nghĩ đến trong nhà chỉ có một mình cô, Duệ Minh lại bận tối tăm mặt mũi đến khuya .....

Cô thật sự rất cô đơn .

Cô xúc động mua 5 chai Vodka (3) , một mặt khóc một mặt uống, giờ phút này cô rất thống hận bản thân tốn lượng hơn người, thế nào uống đều uống không say.

(3) Rượu Vodka được chưng cất từ các loại ngũ cốc (bắp, lúa mạch đen,lúa mì hoặc là khoai tây) . Đầu tiên nó được chưng cất với nồng độ 85% rồi sau đó được pha với nước cất để giảm nồng độ xuống mức không thể gây chết người . Các loại rượu Vodka được đóng chai với nồng độ từ 40% đến 50%. Sản phẩm cuối cùng thường không mùi, không màu, không vị. Dù sao thì đó cũng là do nhà sản xuất tuyên bố mà thôi. Điều họ muốn khẳng định ở đây là rượu của họ không có pha thêm bất kỳ loại hương liệu nào. Bạn đừng hiểu nhầm nó là nước, chỉ là nó không có mùi vị đặc trưng như rượu whisky hay rượu gin. Vodka vốn được sản xuất ở Nga từ thế kỷ 12, ngay tên gọi của nó cũng có ý là rượu mạnh, vì từ vodka theo tiếng Nga nghĩa là “ít nước”.

Say là có thể ngã đầu ngủ thiếp đi, nhưng khi cô nôn ra 3 lượt, vẫn là tràn ngập căm giận , ngủ cũng không ngủ được.

“Duệ Minh, nhóc ở đâu ?” Uống say làm cho cô khát vong có hơi thở ám áp an ủi, cô khóc lóc gọi điện thoại cho hắn, rốt cuộc chỉ có đứa “ em trai” thân nhất bên cạnh, ai cũng không đáng tin.

Ngay cả cha mẹ đều bỏ lại cô đi dân.

“Tôi ở phòng làm việc, còn chưa đi được, làm sao vậy?” Nghe giọng nói của cô khác ngày thường, hắn cũng khẩn trương vội hỏi.

“Chị đến tìm cậu, cậu cứ ở đó ! Đừng bỏ lại một mình chị !”

Thân thể nghiêng ngả lảo đảo cầm ví tiền ra cửa, bởi vì uống quá nhiều rượu cả người bắt đầu cảm thấy khô nóng, cô bất chấp tình huống cởi quần áo, may mắn người chờ nàng là nữ tài xế, chứng kiến bộ dáng làm loạn của Ngọc Hàn nữ tài xế cũng thay cô mà túa mồ hôi lạnh.

“Tiểu thư, đừng cởi .....” Thấy Ngọc Hàn đã say mềm chảng biết trời trăng , xe đã đến dưới trụ sở tranh cử vẫn không dám thả cô xuống , “Cô rốt cuộc muốn tìm ai?”

“Cho tôi xuống xe !” Ngọc Hàn mắt hạnh trợn lên, mày liễu dựng thẳng, “Tôi muốn xuống xe!”

“Nói cho tôi biết cô muốn tìm ai, tôi gọi hắn tới đón cô.....” Nữ tài xế ôn tồn khuyên can , “Tiểu thư, cô đang say rượu không nên đi loạn, vẫn là chờ người tới đón .”

Thứ đứng lên vài lần không được, cô chán nản ngã vào trên ghế ngồi, Ngọc Hàn mới không cam tâm tình nguyện thừa nhận, bản thân uống quá nhiều . “Kêu..... Kêu Duệ Minh tới đón tôi .....

Ở cơ quan công việc ngập đầu mà trong đầu Duệ Minh vẫn chỉ nghĩ tới Ngọc Hàn, lúc này thần sắc kích động thấy nữ tài xế tiến vào liền hỏi: “Cậu là Duệ Minh? Bạn gái cậu uống say, ở trên xe của tôi, mau tới đỡ cô ấy .....

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, “..... Thực xin lỗi các vị, tôi có việc tư cần xử lý..... “Trời cũng đã muộn, cô ấy còn chạy đến đây ,tôi không thể bỏ mặc cô ấy một mình .”

Chân Cầm thông cảm gật đầu, “Mau đi đi.”

Duệ Minh hỏi thăm, sau đó vội vàng chạy đi, vừa thấy thân ảnh Ngọc Hàn trong taxi thoát y chỉ còn nịt ngực cùng váy, suýt nữa té xỉu.

Rốt cuộc làm sao vậy? Tự lượng Ngọc Hàn cao như vậy lại uống say đến tình trạng này ? Mùi rượu nồng nặc quả thật muôn sắc chết người mà.

“ Ngọc Hàn !” Hắn trách cứ hô một tiếng, “ Chuyện gì xảy ra ? Tại sao.....”

“Duệ Minh.....” Nửa thân trên lộ ra cô oa một tiếng khóc nấc lên, “Chị bị đuổi việc rồi.....Hắn..... Người xấu! Hắn mắng chị..... Chị không có, chị chưa cùng ông chủ lên giường!”

Hắn bất đắc dĩ ngồi vào taxi, “Cảm phiền chờ chúng tôi về nhà.....Ngọc Hàn, không sao rồi, ngoan ngoan, Duệ Minh giúp chị đánh người xấu, giống như đánh con gián đáng ghét kia.....”

“Muốn cho hắn dính ở trên tường! Vĩnh viễn dính ở trên tường!” Ngọc Hàn say bí bách đầu nói hươu nói vượn.

“Được được được, cứ xem hắn như con gián bị chúng ta cầm dép lê đánh bầm dập, dính chặt ở trên tường không rớt.....”

“Hắn..... Người xấu! Tên đáng ghét đó động tay động chân cởi quần áo..... Sờ soạng chị..... Chị không cho hắn sờ, hắn còn dùng lực vặn tay của chị !”

Xem vết bầm tím trên cổ tay của cô, hắn vừa đau lòng vừa tức giận, một mặt giúp cô xoa bóp, một mặt nhẹ giọng dỗ dành .

Chân Lan Nhân, tên khốn kiếp . Chờ xuống mười tám tầng địa ngục lại đáp thang máy xuống thêm mười tám tầng nữa .

“.....mặc áo vào được không?” Cô thiếu chút ngay cả nịt ngực cũng thoát ra, ăn mặc thế này làm sao xuống xe ?

“Nóng quá.....nóng .. Ôi..... Tôi muốn ói.....”

May là kỹ thuật lái xe của nữ tài xế khá tốt, tấp vào ven đường cấp tốc phanh xe, cô cuối cùng là phun hết ở bên ngoài.

Khoảng cách không đến mười mét, cô lại muốn ói thêm một đợt.

Không cách nào đành phải ngừng xe lại, vẻ mặt nữ tài xế đầy bất đắc dĩ, “Tiên sinh, cô ấy chống cự không được bao lâu nữa. Cậu tìm một chỗ để cô ấy nghỉ ngơi một chút, nôn ở trong xe thì không có gì, nhưng là tiểu thư say khướt như vậy , cần rửa mặt nằm ngủ lấy sức. Hiện tại xem ra, ít nhất còn nửa giờ mới tới nơi , cô ấy không thể chịu đựng nổi đâu .”

Duệ Minh gật đầu, cười khổ nhìn trước khách sạn giăng đầy ánh đèn nê ông rực rỡ chói lòa nhấp nháy liên tục , ngẫm lại cũng không còn phương pháp khác .

Hao hết khí lực thật lớn vẫn là không có biện pháp làm cho cô mặc xong quần áo, hắn đành phải cởi áo khoác tây trang của mình , khoác trên người Ngọc Hàn, nữ tài xế nhìn hắn cố hết sức nâng Ngọc Hàn say không còn biết trời trăng, liền xuống xe hỗ trợ.

Cánh tay Ngọc Hàn ôm lấy Duệ Minh, khoác áo theo động tác của cô vừa vặn trượt xuống, nữ tài xế bất đắc dĩ nhặt lên , đi theo bọn họ vào trong .

Bọn họ không có để ý phía sau phát ra một tiếng “ tách ”.

Đó là thanh âm tiếng máy ảnh.

Vừa vào phòng, Ngọc Hàn lại là một trận nôn điên cuồng, ngồi ở trong phòng tắm cả người mềm nhũn, Duệ Minh muốn đỡ cô đứng dậy.

Bả vai rũ xuống để lộ mái tóc ướt nhẹp dính nước ói, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, mắt to ngập nước mông mông lung lung trông cực kỳ đáng thương, che một tầng lê quang. Duệ Minh vội vàng dùng khăn nóng giúp cô lau mặt, cô nhìn Duệ Minh một lát, đầu óc thoảng thanh tỉnh một ít.

“Chị muốn tắm rửa.” Cô nghiêng ngả lảo đảo đứng lên, “Tiểu Minh, đi ra ngoài. Chị muốn cởi quần áo.....” Nói xong mà bắt đầu cởi váy ngắn .

Duệ Minh có chút lo lắng . Say thành bộ dáng như vậy không tắm rửa là không được, để cô một mình ở phòng tắm hắn không yên tâm , nhưng mà.....

Hắn cũng không thể giúp Ngọc Hàn tắm rửa được ?

Chờ Ngọc Hàn cởi chiếc váy ra, hắn cắp tủy ly khai phòng tắm, trái tim không nghe lời đập loạn.

Dáng người Ngọc Hàn ..... Thật sự là hoàn mỹ không thể chê được . Mặc quần áo thì không phát hiện, cởi ra mới biết được cô có chiếc đùi thon dài cùng với đường cong duyên dáng của hình thể, vòng eo tinh tế mềm mại, còn có miêu tả sinh động, bộ ngực tuyết tráng xinh xắn lại đầy đặn.....

Giây tiếp theo , hắn lập tức mắng chính mình nổi lên suy nghĩ tà ác, cố gắng khắc chế bản thân . Đi ra quá gấp gáp, bằng không còn có thể đem theo công văn, bản thảo diễn thuyết , xem xét một chút .

Trong lúc chờ đợi hắn đi tới chỗ tivi , mới vừa bật tivi ——

Hả , là cảnh H ?!

Rất giống như sắp diễn ra cảnh mù mẫn , hắn nhanh chóng đổi đài , vòng vo liên tục chuyển 3 đài mới nhảy đến kênh phát sóng tin tức mình cần tìm, đầu óc hắn như muôn nổ tung .

Không yên lòng xem tin tức, từ trước đến giờ tự chủ của hắn rất cao, nhưng vẫn không nhịn được tâm viên ý mã [1] ngắm cửa phòng tắm vài lần .

[1] đứng núi này trông núi nọ hay tâm thần không yên

Hắn không phải Liễu Hạ Huệ, chỉ là có chút kiên trì mà thôi. Thế nhưng sau cánh cửa, chính là cô gái mà hắn yêu hai mươi mấy năm bảo sao hắn có thể bình tĩnh được.....

Đấu tranh tư tưởng thật lâu, phát hiện bên trong phòng tắm vẫn một mực im lặng.

Chẳng lẽ chết chìm trong đó ?

“Ngọc Hàn ?” Hắn nhẹ nhàng gó cửa , không có hồi âm, sự trầm mặc làm người ta cảm thấy càng bất an. Tay dùng súc một chút gó cửa, trả lời hắn vẫn là một mảnh yên tĩnh.

“ Ngọc Hàn ?!” Hắn xoay mở tay nắm cửa tiến vào phòng tắm, nhưng lại phát hiện Ngọc Hàn ngủ ở trong bồn tắm lớn, sóng nước dập dờn , thân thể xinh đẹp trắng nõn như ẩn như hiện , da dẻ phấn hồng mông lung..... Hết sức mê người.

Di từng bước một hướng phía cô gái trong bồn tắm , lý trí của hắn cũng từng chút từng chút hỏng mất.....

Thẳng đến nhìn đến trước ngực cô để lại ba đạo vết đỏ thâm , tựa như một cậu nước đá giội lên người làm hắn bừng tỉnh ,

Đây là..... Tên hồn đản kia dám dùng sức mạnh với Ngọc Hàn lưu lại một mảng vết bầm tím trên da thịt của cô ?!

Nếu lúc này hắn thừa dịp Ngọc Hàn uống say, làm ra chuyện hối hận cả đời .....

Vậy hắn cùng Chân Lan Nhân cầm thú kia có gì khác nhau ? Chẳng những làm rạn nứt sự tin tưởng ý lại của Ngọc Hàn dành cho hắn, hơn nữa bọn họ từ trước tới nay đã vun đắp tình cảm thân thiết , cũng vì chuyện này mà sút mẻ không bao giờ lành.

Hắn bởi vì nhất thời xúc động, vĩnh viễn sẽ mất đi Ngọc Hàn.

Vừa nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng, thân thể vốn ngập lửa nóng đột nhiên dập tắt, chỉ còn lại nồng đậm bi thương.

“Ngọc Hàn ? Ngọc Hàn !” Nhẹ nhàng lắc người cô, “ Chị không thể ngủ trong bồn tắm ..... rất dễ cảm lạnh .”

Ngọc Hàn hờ hững bẩm vài tiếng, lại ngủ say như chết .

Sau cùng, Duệ Minh đành phải đem cô từ trong bồn tắm nhắc khỏi mặt nước “ Vứt ” đi ra, nhanh chóng dùng hai khăn tắm bao bọc cẩn thận, tuy rằng quá trình làm cho hắn mặt đỏ tim đập, nhưng vẫn là nhắc nhở chính mình, không cần làm ra điều xúc động mà phá hỏng quy tắc .

Ngọc Hàn an tường ngủ say giúp không ít việc, nhìn vẻ mặt mềm mại đơn thuần, hắn không đành lòng phá hư yên tĩnh.

Theo sau, hắn để cho cô nằm trên gối, nhẹ nhàng hong khô tóc giúp cô , trong lòng tràn ngập nhu tình mật ý.

Yêu phải cô gái đơn thuần lại ngốc nghếch, chính là số kiếp của hắn đi ?!

Chính là cõi nào sai lầm, cõi nào hạnh phúc ,cõi nào ngọt ngào.....

Giúp cô đắp chăn Hoàng hoang, đang muốn đến trên sofa ngủ một lát , Ngọc Hàn đột nhiên ngẩng đầu lên, mơ mơ màng màng nhìn hắn, “Duệ Minh?”

“Tôi ở đây.”

“ Lại đây .” Cô vỗ vỗ gối đầu bên cạnh, “ Ngủ bên này , chị sợ bóng tối.”

Chị rốt cuộc có biết bản thân đang nói cái gì không ? trong lòng Duệ Minh trào ra nghi vấn.

“Đến đây !” Cô mềm nhẹ ra lệnh, “ Nhóc không nghe lời chị ?”

Ngày mai chờ cô tỉnh lại, nhất định sẽ bị cô đánh chết. Duệ Minh thở dài một hơi, nghe lời nằm bên cạnh cô . “ Được, chúng ta cùng ngủ .”

Cô giống như con mèo nhỏ chui vào trong lòng hắn, tìm kiếm tư thế thoải mái nhất, thỏa mãn thở ra một hơi ,nhanh chóng ngủ say.

Nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, đây là hắn bất đắc dĩ, duy nhất chỉ có thể biểu đạt tình yêu bằng cách thầm lặng này.

Qua ngày hôm sau, Duệ Minh lại bị tiếng thét chói tai làm chấn động sợ tới mức nhảy dựng lên -----

“Nơi nào có con gián ?!”

Còn chưa tỉnh ngủ hắn, hoả tốc cầm lấy dép lê, đã thấy Ngọc Hàn lui ở mép giường ôm góc chăn, dùng đôi mắt nhìn chằm chằm hắn phảng phát như muốn nói hắn chính là con gián ấy.

“Nhóc ! Nhóc nhóc .....” Cô lắp bắp nửa ngày mới nói thành câu , “Chị thế nào..... Nhóc thế nào..... Oa oa, nhóc thật quá đáng..... Chị còn chưa lập gia đình, nhóc lại dám..... hu.....hu hu . Đây là loạn luân nha .....

Loạn luân cái quỷ gì !

Hắn tức giận trợn tráng mắt liếc Ngọc Hàn một cái, ngã đầu tiếp tục ngủ. “Tôi quần áo chỉnh tề thế nào cường bạo chị ? Cường bạo một người say như chết có gì tốt ? Ngọc Hàn ngốc nghếch !”

“ Chị uống say ? Làm sao có thể?” Ngọc Hàn cố gắng nhớ lại nửa ngày, “Mới hai chai Vodka..... Chị làm sao say được ?”

Hai chai Vodka ?! Cô ấy không bị trúng độc rượu cấp tính đã được coi là thiên phú dị bẩm rồi .

“ Ngọc Hàn, chị say khuất còn ở trong taxi làm loạn cởi quần áo.” Xem bộ dáng cô kích động, hắn cảm thấy rất buồn cười.

“Cái gì?”

“Mà còn thoát y.”

“Cái gì?!”

“Chẳng những cởi hết, trên đường đi còn trần truồng chạy 7 vòng .”

“Cái gì?!”

Cô nhảy dựng lên, suýt nữa bị tấm chăn làm ngã sấp xuống, “Thật vậy chẳng? Chị làm ra loại chuyện này? Trời ạ! Chị không nghĩ tửu lượng của chị lại kém như vậy ——”

“Giả.” Duệ Minh cười ngã vào trên giường, cô thật sự quá mức ngây thơ làm người ta không thể tin được, “Chị là ở trên xe thoát y chỉ còn có nội y, không có trần truồng chạy , bởi vì chị say bí tỉ nên không đi loạn được .”

Ngọc Hàn nỗ lực hồi tưởng trí nhớ vụn vặt ..... Cô cảm thấy cả người khô nóng, xác thực có cởi áo .....

“Chung Duệ Minh!” Cô tức giận rống lên, “ Nhóc dám đùa giỡn chị ! Tốt lắm ! Nhóc không biết chữ chết viết như thế nào sao ?”

Ngọc Hàn vươn ma trảo trên người Duệ Minh đánh loạn một trận, hắn không có phản kháng, chỉ chăm chú nhìn cô, “ Ngọc Hàn , chăn của chị trượt xuống.”

Cô hét lên một tiếng, ôm chăn vội vàng bỏ trốn, trốn ở phía sau cửa chỉ lộ ra hai mắt, “Quần áo của chị đâu ?!”

“Tôi bỏ lại đám phụ tá trong cơ quan chạy đến lo cho kẻ say rượu là chị, chị đã không cảm ơn tôi , cư nhiên còn không nhớ rõ.”

“Tiểu Minh, quần áo của chị !” Ngọc Hàn thở hổn hển .

“Tôi đem chị từ trong bồn tắm nâng ra, để chị không bị chết chìm, vậy mà chị còn vu oan tôi có ý đồ xấu với chị .” Hắn ở trên giường lật người, kéo qua tấm dra giường trùm đầu.

“Tiểu Minh..... chị muốn quần áo.....” thanh âm Ngọc Hàn cơ hồ là cầu xin.

“Tôi còn giúp chị hong khô tóc ! Ai ai ai ! Là chị nói sợ bóng tối , cứng rắn ra lệnh tôi ngủ bên cạnh chị , tĩnh lại còn thét chói tai làm lỗ tai người ta đau nhức .”

A .....hiện tại là chuyện gì đây ? Ngọc Hàn chớp chớp đôi mắt thầm nghĩ tên tiểu quỷ chết bầm này còn dám ghi hận cô ? Không có quần áo cô nửa bước cũng khó rời đi ..... “Tiểu Minh, chị không phải Chức Nữ, nhóc cũng không phải Đổng Vĩnh, không cần giấu quần áo của chị nha !”

>>> Đổng Vĩnh , Chức Nữ (nữ nhi thứ bảy của vương mẫu nương nương ,tên là thất tiên nữ) ..các bạn search gg phim Thất tiên nữ có nói về 2 nv này nè

“Tôi vẫn chưa nghe được hai chữ xin lỗi.” Hắn ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Nhóc ! Nhóc ..... nhóc trưởng thành, có phải da càng ngày càng ngúta !” Cô định xông tới dường như nhô ra trên người chỉ quần nửa tấm chăn nên dừng lại ý tưởng xúc động này lại .....

“ Ai ? Tôi đột nhiên cảm thấy buồn ngủ quá, có khả năng ngủ hai mươi mấy tiếng mới dậy……” Hắn lại kéo tấm dra giường trả người ngủ tiếp .

“ Nè nè nè ! Được rồi……” Cô nghiên răng nghiến lợi, quyết định chờ đến khi lấy lại quần áo sẽ cho tên nhóc này đẹp mặt , “Ngày hôm qua chị uống say, đã mang đến rất nhiều phiền toái, còn hiểu lầm nhóc , thực sự xin lỗi……”

Duệ Minh xì một tiếng cười vui vẻ , luôn tay lấy ra quần áo ngay ngắn chỉnh tề, “Tốt lắm. Đây là thưởng cho chị .”

Một phen đoạt lấy vọt vào trong phòng tắm, Ngọc Hàn một mặt thầm mắng chính mình vô dụng ,

Nhất nhất mặc xong quần áo, cô nổi giận dùng dùng đi ra, một mặt mắng to Duệ Minh.

“Tiểu tử chết tiệt , ngay cả chị cũng dám đùa giỡn…………” Đang muôn tìm hấn tính số , lại bị dép lê trên đất làm trượt chân ———

Cô bỗ nhào vào trên người Duệ Minh, đôi môi hai người chạm nhau rồi ngã lên trên giường.

Không thể nào, khéo như vậy chứ ?

Ngọc Hàn chật vật bò dậy, không ngờ bàn tay to của Duệ Minh chặn lại, làm cho nụ hôn ngoài ý muốn càng sâu hơn .

Lý trí của cô tức khắc muôn dừng ngay tình cảnh xấu hổ này lại . Nhưng mà khi tiếp xúc đến nụ hôn say đắm ngọt ngào, bị dụ dỗ tự động hé mở cánh môi mềm mại , vô tận triền miên, cô mới giật mình thấy Duệ Minh người mà trong mắt mình vẫn xem là em trai, đã sớm trở thiếu niên thành thực trầm ổn .

Lồng ngực rộng lớn , vòng ôm nóng rực, làm cho cô đầu choáng váng không rõ ràng .....

Thời điểm bị hấn hôn, cô không thể suy xét, cảm thấy đầu óc quay cuồng cả người mềm nhũn cùng bánh pudding [2] giống nhau, thế giới hết thảy đều biến mất , chỉ có cảm giác hôn làm người ta say đắm…….

[2] Bánh pudding là một món bánh tráng miệng và còn là một món ăn ngon thông dụng ở các nước phương Tây.

Như là đang thăm dò lẫn nhau, Duệ Minh hôn lông mi của cô, đến đôi má mịn màng, lại ở trên môi lưu luyến một lúc , sau đó di chuyển xuống chiếc cầm khéo léo tinh xảo .....

Đột nhiên, trên cổ một trận đau nhức làm cho cô nhảy dựng lên, một phen đẩy hấn ra .

“A a a ——— nhóc làm sao? Nhóc ở trên cổ chị làm gì?” gương chiếu trên bàn trang điểm soi hình dáng quần áo không chỉnh tề , sợi tóc tán loạn chất vật nhưng đầy gợi cảm, trên cổ rõ rệt in lại một dấu hôn

“Ông trời ơi ! Nhóc làm sao? Chị còn mặt mũi nào đi ra ngoài gặp người ?” Ngọc Hàn quên chính mình đang thất nghiệp, không cần đi làm ở nhà xuất bản .

“Tuyên cáo chủ quyền.” Hắn xấu xa cười, “ Ngọc Hàn, chị cưỡng hôn tôi, chị phải phụ trách.”

“Cái gì?”

“ Chị đụng ngã tôi , còn làm môi tôi sưng lên.”

“Cái gì?! ”

“Hơn nữa kỹ thuật hôn môi của chị rất tệ, cắn trúng đầu lưỡi của tôi , hơn nữa còn vài chỗ bị thương khác còn chưa tính .”

“Cái gì?! ”

“Cho nên,” Hắn ung dung nhìn cô dần kích động, “Cho nên, tôi muốn tuyên cáo chủ quyền, chị phải phụ trách chung thân của tôi .”

“Nhóc nói cái gì?! ” Ngọc Hàn không nói được lời phản bác nào , con mắt trùng đến dại ra nhìn đăm đăm bộ mặt gian trá của đứa “ em trai ”.

Vì sao bị cưỡng hôn mà cô còn phải phụ trách hôn nhân cả đời hắn ? Đây là đạo lý gì vậy ?

Đều là do chiếc dép lê chết tiệt kia làm hại !

Hết thảy đều là lỗi của chiếc dép ..... ?

“Nhóc kêu dép lê phụ trách có được không?” Cô đáng thương hè hè hỏi.

“Dép lê cũng không giúp được tôi sinh con nối dõi.” Duệ Minh nhịn cười, thực kiên quyết lắc đầu, “Là lỗi của chị . Ai kêu chị ngã vào người tôi .”

Vì sao biến thành như vậy? Vì sao chứ ?

Ai tới nói với cô đây là chuyện gì ?!

5. Chương 4

”CHƯƠNG 4

Editor : Pé Nấm

Nguồn : s://namlundidong18.wordpress.com/

Công việc ngập đầu làm cho Duệ Minh không thể thừa thảng xông lên, khó tránh khỏi có chút tiếc nuối. Có điều , nụ hôn ngoài ý muốn kia thật ra là một bàn đạp phá vỡ phòng tuyến “ Tình chị em” sâu trong nội tâm bọn họ, hiện tại hắn thỉnh thoảng có thể trộm hôn vài cái đã rất thỏa mãn , tuy rằng khi Ngọc Hàn tinh táo lại, sẽ không thoát được một trận quyền đấm cước đá hung bạo của cô nhưng hắn vẫn rất vui vẻ hạnh phúc .

Nhin khuôn mặt cô đỏ bừng thở hổn hển đem hết toàn lực, bàn tay trắng như phấn cuộn thành nắm đấm nho nhỏ rơi vào người hắn chỉ sợ ngay cả ruồi bọ đều đánh không chết, hắn cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười.

Thích cô, thật sự rất thích cô. Chăm sóc Ngọc Hàn trái lại hắn được cô chăm sóc không ít ,cảm giác ấm áp hạnh phúc này thường thường làm cho hắn quyền luyến không muốn rời nhà .

Bất quá, hắn còn có nhiều gánh nặng trên vai không thể chậm trễ được ————

Mỗi ngày mới vừa thức dậy, những vấn đề hỗn tạp trong công việc đồng loạt xông lên , hắn chớp chớp mắt trong vài giây ngắn ngủi cố gắng làm đầu óc thanh tịnh , sau đó rời giường rửa mặt, một mặt đọc lại bài diễn thuyết , một mặt suy tư về các mối quan hệ nhân sự phức tạp.

Sau khi Ngọc Hàn thất nghiệp, hắn từng đề nghị cô nghỉ ngơi một thời gian hắn tính ————

“Coi như đang nghỉ dài hạn là được rồi .”

“Chị cũng không phải đang diễn hý kịch (trò đùa).” Lúc ấy cô bật cười vui vẻ .

Thời gian sau đó, Ngọc Hàn mỗi ngày sáng sớm giúp Duệ Minh xuống bếp chuẩn bị điểm tâm, đem hành trình biểu mà Chân Cầm đã nói nhất nhất ghi nhớ, hắn một mặt vui vẻ ăn sáng, một mặt hưởng thụ thanh âm Ngọc Hàn ngọt ngào đầy nghiêm túc đọc lòi trình mỗi ngày của hắn.

Cứ trôi qua trong niềm vui vẻ như vậy, hắn mới cảm nhận được những buổi xã giao nhàn chán dối trá đó còn có chút giá trị tham dự .

“Lát nữa chị có định tới xem buổi tranh cử tổng bộ không ?” Hắn hỏi trong khi Ngọc Hàn giúp hắn điều chỉnh caravat.

“Chị mua xong đồ ăn sẽ qua đó.” Tuy rằng bị đuổi việc làm cô cảm thấy có chút xấu hổ khó chịu, nhưng khi thoát ly vẫn phong có quá nhiều áp lực trói buộc, cô nhận ra cuộc sống hiện tại vui vẻ thoái mái hơn nhiều .....

Tổng tuyển cử của Duệ Minh cô không giúp được gì, nhưng là nấu cơm, giúp hắn dọn dẹp phòng ốc , nhận lễ vật tiếp điện thoại, mỗi lần nhìn nét mặt tươi cười thỏa mãn ăn cơm của hắn, cô cảm thấy một cỗ thành tựu sung sướng trào lên .

“Chính nhóc phải cẩn thận nha, hôm nay chắc hắn có nhiều người tới mời nhóc, xã giao có phải cần uống rượu ? Vậy đừng uống nhiều quá .....

“ Ngoc Hân, bộ dáng chị hiện giờ rất giống cô vợ nhỏ của tôi .” Trong lúc Ngoc Hân không chú ý, nhanh chóng ở trên môi cô hôn trộm một cái.

“Nhóc .....” Trên mặt cô lập tức xẹt qua hai rặng mây đỏ kiều diễm trông hết sức đáng yêu , “ Nhanh chút lên đường đi !”

“Chúng ta khi nào thì kết hôn?” Hắn dường như mắt rất nhiều khí lực mới khắc chế dục vọng bẩn thỉu, bây giờ còn sớm, buổi tối rãnh rồi lại hôn cô ..... Dù sao hắn còn phải hoàn tất buổi tổng tuyển cử .

“Chị không có đáp ứng !” Ngoc Hân thở hổn hển .

“Nếu không, chị định chịu trách nhiệm với tôi bằng cách nào ?” Mỉm cười nhìn bộ dáng tức giận đáng yêu của cô, hắn hỏi.

“Nhóc ..... chị ..... Nhóc bị muộn rồi đó ! Nhanh lên đường đi !” Dùng sức đem hắn đẩy tới ngoài cửa, “ Mọi thứ đây đủ chưa ? Có cần mang khăn tay không ? Tập công văn diễn thuyết của nhóc đâu? Cặp tài liệu ? Hmmm..... Sớm muộn gì thời tiết sẽ trở lạnh, A , áo khoác nữa .....

Quay đầu lại đứng ở cửa nhìn thân ảnh nhỏ nhắn loay hoay bộn rộn của cô giúp hắn chuẩn bị đồ đạc , trong lòng hắn càng tràn đầy kiên định.

Ngoc Hân ngây thơ thuần khiết như vậy..... Nói sao hắn cũng không nguyện ý giao cho người khác.

Cùng cô ở chung một chỗ , là cõi nào mǎn nguyện hạnh phúc

Hắn lưu luyến lẳng lặng mở hộp đựng hoa hồng, chưa bao giờ cảm thấy hoa hồng lại diễm lệ tươi đẹp như vậy .

Trước mắt hắn vị tiểu thư này chính là một ứng cử viên trong số đó .

Trên người tỏa ra mùi hương thịnh khí lăng nhän (vênh váo cao ngạo) , mặc đồ vest sang quý nhất, lời nói sắc bén cùng tài hoa , bề ngoài xinh đẹp cùng bối cảnh chính trị hiển hách, làm cho cô gần như là nữ vương kiêu ngạo .

Vì nữ nghị viên xinh đẹp tuổi trẻ, cùng hắn chung một đảng phái, cơ hồ phần trăm được trúng tuyển là không thể nghi ngờ.

Hắn không phải không hiểu ám thị của nữ vương, chính là..... thái độ hắn đối với các cô gái khác đều như nhau , kính nhi viễn chi (1)

(1) kính trọng nhưng không gần gũi

Nói cách khác, ngoại trừ Ngoc Hân những cô gái khác hắn đều vẫn duy trì bộ dáng hữu lẽ mà xa cách. Cũng không sợ đồn đãi không hay, nếu cô gái đó là Ngoc Hân , thì không có vấn đề gì cả . Nhưng là, hắn không muốn ngoài Ngoc Hân mà cùng các cô gái bên ngoài có chút dính dáng nào .

Như vậy đối với Ngoc Hân không khác gì là sự phản bội, tình yêu của hắn không cho phép .

“ Chào , Dany.” Ánh mắt cô gái hội tụ vẻ sắc sảo cùng xinh đẹp , ở trên người hắn xoay chuyển với ý vị thâm trường .

Thiếu niên khác đại khái bởi vì ánh nhìn nóng bỏng kiều mị mà tim đập liên hồi , bất quá hắn không phải những thiếu niên kia.

“Chào , Dương tiểu thư.” Hắn không chớp mắt nhìn quang cảnh buổi tổng tuyển cử hôm nay .

“Sao lại gọi tôi Dương tiểu thư ? Chúng ta đều là tân binh trong cùng một đảng phái cách xưng hô này không phải rất xa lạ sao ?” Nữ nghị viên thật vất vả dành được chỗ ngồi bên cạnh Duệ Minh trong lòng oán hận tột độ, không cam lòng nhường chỗ ngồi cho cô.

“..... Đều là một đảng, không có gì mà thế hệ người mới, thế hệ người cũ.” hắn mỉm cười khách khí mà xa lạ, “Đều là vì đảng vì nước tận lực tâm lực, không nên có sự phân biệt thế hệ .”

“ Có hoài bão tham vọng đáng nể .” Dương Vũ Khanh ngồi ở bên cạnh hắn, đầu ngón tay nhẹ nhàng miết nhẹ kim bút (**) trên tay Duệ Minh , “Là ước vọng, hay vẫn là viển vông đây ?”

(**) bút ngòi vàng; bút máy ngòi vàng

“ Đích thực là viển vông.” Hắn rút ra một cây bút khác , “Dù sao thời gian lịch lâm (sự từng trải và có kinh nghiệm) của tôi còn chưa đủ, đành phải giữ vững suy nghĩ viển vông thôi .”

Chàng trai này, bức tường phòng bị rất chặt chẽ . Dương Vũ Khanh nhìn ngũ quan tuấn mỹ của hắn chăm chú đọc bài diễn thuyết tỏa ra khí chất trầm ổn tao nhã .

Xí nghiệp gia đời thứ hai, từng ở Hoa phủ nhận được sự trọng dụng của tham nghị viên, Duệ Minh hiện tại lại được các bậc lão làng trong Đảng coi trọng..... Tiền đồ hứa hẹn đầy rộng mở.

Vũ Khanh vừa tốt nghiệp đại học được bầu cử vào vị trí lập pháp uỷ viên, trở thành chính trị gia trẻ tuổi nhất trong nước. Chỉ là nhìn một lượt trong chính đàn toàn người đã lớn tuổi cùng con em thế gia dung mạo tầm thường, vẫn luôn tìm không thấy đối tượng xứng đôi với mình .

Cô dù sao cũng là thiếu nữ, luôn khát vọng có bờ vai để dựa vào, nhưng toàn là những bờ vai rất tầm thường, chơi đùa thì được , còn phó thác chung thân thì.....

Cút sang chỗ khác .

Chung Duệ Minh giống như người tình trong mộng mà cô từng ao ước, cô nhất định phải có được tâm hắn. Từ nhỏ đến lớn, thứ cô muốn giành thì chưa từng thất bại .

“Danny.....” Cô nhỏ nhẹ gọi tên tiếng anh của hắn một cách thân mật, “Cứ gọi tôi là Victoria.”

“Dương tiểu thư,” Hắn khách khí hạ giọng, “Buổi họp báo bắt đầu lâu rồi.”

Cô khẽ nhường hàng lông mi tinh xảo nhìn Duệ Minh nhưng tầm mắt hắn vẫn chuyên chú hướng phía trên đài cao nơi Đại lão đang thuyết giảng.

Dám phớt lờ cô ?

Chung Duệ Minh, phớt lờ tôi là sai lầm nghiêm trọng, tôi muốn cậu cả đời phục tùng quỳ gối dưới chân tôi.....

Trong mắt Vũ Khanh chợt xuất hiện tia lạnh lùng sắc bén.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Hơn phân nửa thời gian đều lãng phí trong việc xã giao, trên mặt Duệ Minh vẫn giữ vẻ tươi cười, nhưng trong lòng rất khó chịu.

Sau hmg hắn có trợ lực lớn mạnh, nhưng cũng mang đến rất nhiều phiền toái.

Các tiền bối đều tranh nhau mời hắn ăn cơm, đem chị em, con gái , dòng họ thân thích giới thiệu cho hắn, ngay cả đại lão đề bạt hắn cũng ám thị có cô cháu gái xuất sắc du học ở nước Mĩ !

“Các người rất hợp nhau.”

“Tôi đã có người trong lòng.” Lời từ chối của hắn ngắn gọn lại dứt khoát .

Thế nhưng các tiểu thư thiên kim trong giới thượng lưu, gia thế hiển hách , dường như không có ý định buông tha, có khi lộ liễu đến mức làm cho hắn quẫn bách không thôi .

Nhất là Dương Vũ Khanh.

Cô ta ngang nhiên tự tin là đúng thay hắn phát ngôn, thậm chí tung lời nói ẩn ý mập mờ để giới truyền thông hiểu lầm, luôn miệng nói , “Tôi cùng Dany cho rằng.....”, “ ý kiến của chúng tôi.....”, “ Tôi nghĩ ý của Dany là.....”, “ Tôi cùng Dany đã thảo luận qua .....

So với những cô gái theo đuổi hắn đem so sánh với cô ta, quả thật tính cách khá dè dặt và trầm tính .

“Dương tiểu thư, muốn tìm người cùng ý kiến không có vấn đề gì.” Hắn sa sầm mặt cất lời, “Nhưng ý kiến của cô không có nghĩa cũng là ý kiến của tôi .”

Các ký giả đứng động nghịt, bởi vì khó được nghe thấy Duệ Minh nói chuyện nghiêm nghị cùng thái độ lạnh nhạt .

“Tình nhân cãi nhau sao?” Phóng viên nỗi lên tính bát quái đặt câu hỏi.

“Tôi cùng Dương tiểu thư chỉ là đồng liêu, không hề có quan hệ tình cảm.” Hắn nghiêm túc thanh minh.

Vũ Khanh cứng nhắc đứng ở trên giảng đài, được rồi tác phong chính trực, tính khí thiếu niên bướng bỉnh nỗi lên, cư nhiên dám không cho cô mặt mũi ?!

“Danny, cậu nói bậy bạ gì đó.....” Cô không được tự nhiên gượng cười , “Chúng ta không phải là bạn tốt sao?”

“Tôi cùng mỗi một vị trong Đáng đều là bạn tốt .” Hắn nhìn cũng không nhìn Dương Vũ Khanh một cái, “Tôi cùng Dương tiểu thư không có tình cảm riêng tư nào hết, cũng mong Dương tiểu thư không cần lại thay tôi lên tiếng. Còn nữa, tôi là Chung Duệ Minh, ở trên lãnh thổ quê hương Đài Loan , không gọi Danny. Cám ơn các vị.”

Hôm đó tin tức tiêu đề thực chấn động, cơ hồ đều xoay quanh vụ tai tiếng tình cảm .

Phóng viên truyền thông vốn cũng không ưa Dương Vũ Khanh, vừa khéo nhân cơ hội báo thù, đưa cợt nữ vương một phen, thậm chí có phóng viên chụp ảnh cận cảnh bộ dáng Dương Vũ Khanh tức giận đến gương mặt vẫn vẹo, kèm thêm hàng chữ cười nhạo.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Vũ Khanh đem báo chí xé nát , giống như con thú bị vây khốn đi tới đi lui, tức giận đến cơ hồ muôn bốc lửa.

Tên đàn ông đáng giận ! Cư nhiên trước mặt mọi người cự tuyệt cô ?!

Vốn cho rằng hắn cá tính ôn hòa nhã, đối đãi với các cô gái ân cần có lẽ, lợi dụng truyền thông tạo xì căng đan để lôi kéo , là có thể đi trước một bước chậm rãi thu phục hắn

Nào biết hắn bề ngoài nhã nhặn, nội tâm lại ngoan cố không hiểu phong tình !

Cô cắn răng kéo ra ngăn kéo, bên trong là ảnh chụp cùng tin tức cô mua lại.

Tên đàn ông ngu ngốc..... Chẳng lẽ không biết sinh mệnh chính trị của hắn nắm giữ trong lòng bàn tay cô sao?

Lát sau, cơn giận dữ của Dương Vũ Khanh dần hạ xuống .

Nếu phá hủy hắn, đối với chính mình cũng không có chỗ tốt. Lại nói , đàn ông chính là kẻ ngốc, ám thị lô liễu như vậy lại xem không hiểu. Dù sao bộ dáng chính mình như thần thánh không thể xâm phạm, tựa như hoa trên núi cao , hắn cho dù có ý với mình , cũng e ngại lòng tự trọng đàn ông, nên không muốn mạo hiểm ném mùi thất bại đi ?

Suy đoán một lát, cô lại đem ngăn bàn kéo vào .

Tạm thời ủy khuất một chút không có vấn đề gì, cô quyết tâm làm cho Duệ Minh quỳ gối phủ phục dưới váy cô, vĩnh viễn đều thuộc về cô, đến nay còn chưa có đàn ông thoát được mị lực của mình .

Dương Vũ Khanh tự tin mười phần cười rộ lên.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Hôm nay, Duệ Minh không thể về nhà.

Từ trên cao thu hết thành thị nhộn nhịp phồn hoa vào đáy mắt, nhưng hắn lại không có tâm tình thưởng thức cảnh đêm đầy ánh đèn lập lòe như trân châu bảo ngọc .

Cách Ngọc Hàn quá xa.

Muốn mang cô tới đây, cô tình nói nhân viên công tác của tổng bộ phải ăn cơm, chạy tối chạy lui bận rộn hệt như bà chủ nhỏ, còn rất nghiêm túc để ý từng chuyện vụn vặt một .

Nhân viên công tác đều kêu cô bằng cái tên thân thiết là Tiểu hàn, mọi người đều yêu thích tài nấu ăn cùng tính cách chu đáo tỉ mỉ của cô , cho nên ai ai cũng không nỡ để cô đi.

Thật sự là không biết khóc hay nên cười.....

“Chị nhỏ, chị cứ ở đây nghỉ dài hạn đi.” Không cần ra sức làm lao công.

“Nhưng mà chị rất vui vẻ .” Cô liền vội vàng dỗ doting đặc tuyên bố, “Chị thích mọi người.”

“Vậy, có thích tôi hay không ?” Duệ Minh ghé vào vành tai cô, nhẹ giọng hỏi.

Mặt cô tức thì nhiễm một tầng đỏ ửng kiều diễm, càng ngày càng không thể xem hắn là “Em trai” mà đổi đổi. Lời nói mập mờ dụ hoặc, làm lòng người say lại nguy hiểm.

“Um..... thích .” Cô lắp bắp nói, “Nhóc, nhóc là .....

“Vị hôn phu. Tôi đã biết, không cần phải nói. Chị muốn phụ trách cả đời tôi.”

“Chung Duệ Minh!” Cô rống lên , “ Nhóc..... nhóc , chị chưa đồng ý.....”

Tiếng cười của hắn trong sáng tràn ngập sung sướng, mọi người chuẩn bị cho việc tranh cử tổng bộ đều giả bộ thật sự bận rộn, nhưng khi quay lưng lại len lén cười thầm, ngay cả Chân Cầm luôn biểu hiện nghiêm túc cũng lộ ra ý cười hiềm thấu .

Thời điểm Ngọc Hàn vừa tới, người người đều kinh ngạc cô gái được Duệ Minh ái mộ, thế nhưng bộ dáng bình thường như vậy ?!

Ở chung đã lâu, sự nhiệt tình cùng đơn thuần thiện chí của cô lập tức lấy được tình cảm của mọi người, hơn nữa còn làm dịu đi không khí khẩn trương bận rộn trong tranh cử tổng bộ.

Mỗi khi tâm tình phiền muộn mỏi mệt trở lại tổng bộ, đối diện với khuôn mặt tươi cười của cô cùng khăn lông chu đáo chuẩn bị ọi người, bên tai vang lên thanh âm dịu dàng ngọt ngào thành khẩn nói: “Mọi người vắt vả rồi, uống chén trà đi.”

Trà mạch [2] thanh mát luôn chờ bọn họ.

[2] bao gồm lúa mì, đại mạch, mạch đen, yến mạch

Duệ Minh cười nhẹ, hồi tưởng lại tình cảnh khi cô đến nơi hắn làm việc .....

“Thực sự không cùng tôi đi Cao Hùng?” Hắn có chút thất vọng, “Ngày mai là sinh nhật của chị.”

Cô ngây người một lát, “Thật vậy chăng? Chị quên mất.”

“Tôi sẽ không quên với những gì có liên quan đến chị.” Hắn lấy ra một cái hộp nhỏ nhở, “Tiểu tỷ tỷ, sinh nhật vui vẻ.”

Là một chiếc nhẫn ngọc trai tuy đơn giản nhưng thủ công rất tinh xảo.

“Nhóc làm sao biết.....” Cô thích nhẫn ngọc trai đã lâu, mỗi ngày đập xe điện ngầm, đều tạt ngang qua cửa hiệu đá quý đứng bên ngoài ngầm nghĩa một lát, mà nhẫn ngọc trai không được bày bán.....

Chưa từng nói qua, Duệ Minh lại chú ý tới.

“Chị.....” Cô do dự mà không biết có nên nhận hay không. Chẳng phải vì túi tiền không mua nổi nhẫn này , mà giá cả nhẫn sẽ tiêu tốn phần lớn số tiền cô vất vả tích góp .

“Nhận lấy đi, cũng không phải nhẫn cầu hôn.” Duệ Minh thừa dịp cô không chú ý, ở bên má nàng hôn xuống, “Nhẫn cầu hôn dùng kim cương được không?”

“Kim cương là biểu tượng cho sự bền vững vĩnh cửu , một viên cũng đủ phá sản.” Cô trợn mắt liếc Duệ Minh một cái, cẩn thận cầm nhẫn đeo vào ngón tay châm chích quan sát, “..... Thật là đẹp .” Ngay cả kích cỡ nhẫn phù hợp với tay cô đều biết rõ mồn mực, Duệ Minh quả thật rất dụng tâm ở trên người cô .

Một đêm trôi qua, Duệ Minh không có về nhà.

Mọi khi vừa đặt xuống gối liền ngủ say , đêm nay ngoài ý muốn một chút buồn ngủ cũng không có.

Xem chiếc nhẫn trên ngón tay lóe ra tia sáng nhu hòa, giống như là sự quan tâm săn sóc cùng tình yêu chân thành của Duệ Minh dành cho cô .

Cô đột nhiên do dự, hơn nữa tâm trí có chút bối rối . Trừ bỏ việc cô vẫn còn cố kỵ Duệ Minh là “em trai”.....

Kỳ thực cô hơi sợ hãi.

Cô biết bản thân mình không có gì nổi bật , lại chẳng có ưu điểm nào, mặc kệ là trên phương diện học vấn hay sự nghiệp đều là người thất bại, không xứng với người giỏi giang đầy tài năng như Duệ Minh.

Mà Duệ Minh..... Cô không biết còn có thể chống cự bao lâu.....

Hoặc là, chính mình đã bất tri bất giác .....

Động tâm với hắn ?

Sự thật này không khỏi làm cô kéo mèn che mặt. Cô không có lòng tin, trải qua nhiều lần chịu tổn thương làm cho cô mất dần tin tưởng trong chuyện tình cảm.

Những tên đàn ông ban đầu quen cô, từng người đều mang vẻ mặt thành khẩn ôn nhu lấy lòng, chờ chiếm được tâm mình, liền thô bạo thương tổn đá sang một bên..... Thậm chí phản bội .

Những tên đàn ông khác đều như thế, Duệ Minh..... là ngoại lệ sao?

Cô đã chấp nhận học cách buông tay tìm kiếm tình yêu đích thực ở đây, nếu cứ tiếp tục chống cự, có lẽ..... Cô cùng Duệ Minh còn có thể dùng quan hệ “Chị em” duy trì đối mặt với nhau.

Từ nhỏ cô rất quý trọng người em trai này, cô thừa nhận không chịu nổi việc mất đi hắn .

Cô thực sự không biết nên làm gì bây giờ mới tốt.

Thực sự không biết.....

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Đối diện cảnh đêm tươi đẹp Cao Hùng Duệ Minh rơi vào trầm tư , lúc này đột nhiên nghe được tiếng chuông cửa.

Mười giờ đêm, là ai lúc này đến tìm hắn? Sinh hoạt của Chị Chân Cầm so với đồng hồ báo thức còn nề nếp quy luật hơn, lúc này hắn là đã lên giường ngủ.

Hắn mở cửa, mùi hương nước hoa nồng đậm làm cho hắn hơi hoi mi.

Dương Vũ Khanh dựa vào cạnh cửa, cầm trong tay một chai champagne, váy lụa đen bó sát người càng tôn lên làn da trắng nõn của cô, miêu tả sinh động đường cong lá lướt gợi cảm của phụ nữ.

“Đêm còn dài, không phải rất nhảm chán sao?” Dương Vũ Khanh vẫn thản nhiên đứng trước cửa, nở nụ cười xinh đẹp.

“Tôi không thấy vậy.” Hắn tâm bình khí hòa nhìn cô, “Còn có rất nhiều chuyện cần xử lý. Dương tiểu thư, nội dung buổi diễn thuyết ngày mai cô đã chuẩn bị hoàn hảo rồi sao?”

“Còn cái gì cần chuẩn bị?” Cô ương ngạnh tiến vào phòng, “Tôi và cậu, khẳng định sẽ được tuyển. Chúng ta là người trong tương lai nắm giữ quyền lực nòng cốt..... Thiên chi kiêu tử, không cần chuẩn bị?”

Duệ Minh dứt khoát mở rộng cánh cửa , “Có chuyện gì sao? Dương tiểu thư?”

Dương Vũ Khanh rót champagne ra ly, “Vì chúc mừng thành công của chúng ta.”

“Còn bốn ngày mới tổng tuyển cử.” Duệ Minh cười cười, “Tôi không giống Dương tiểu thư có lòng tin như vậy.”

“Đàn ông càng khiêm tốn, ngược lại có vẻ yếu đuối.” Cô kiều my cười buông chai champagne, cánh tay trắng noãn vòng qua cổ Duệ Minh , “..... Tôi có lòng tin đối với cậu..... Tôi nghĩ..... thời gian đêm nay nên từ từ nói chuyện về tương lai của chúng ta.”

Trong khoảnh khắc hương thơm tỏa ra từ đôi môi đỏ mọng sấp dán lên, trên tay Duệ Minh cầm tư liệu hợp thời chấn ngang ———

Mặt trên tư liệu “ Kiến thiết Quốc gia ” lưu lại dấu môi son nhàn nhạt.

“Dương tiểu thư, có lời thì cứ nói thẳng.” Hắn ôn nhu lại kiên quyết đem tay cô lấy xuống, bước đi thông thả đến bên cửa, “ Cửa không khóa .”

Đàn ông chết tiệt , trong lòng có chút buồn bực. “Cậu không dám?” Cô khiêu khích đưa tay đặt ở trên ngực, thanh âm trầm thấp mị hoặc, “Dem cửa đóng lại, đến đây đi. Chúng ta đều là người trưởng thành rồi.....”

“Ý của tôi là, cửa không khóa , Dương tiểu thư tùy thời có thể rời đi .” Hắn vẫn cứ ôn hòa hữu lễ, “Nếu không có chuyện gì khác , tôi muốn đi nghỉ ngơi.”

“..... Cậu đây là cự tuyệt tôi ?” Vũ Khanh quả thực không thể tin được, cư nhiên có người kháng cự được sắc đẹp cung dù hoặc của cô ?

“Phải, tôi cự tuyệt cô.” Duệ Minh dần mất đi tính nhẫn耐, “Dương tiểu thư, mời cô tự trọng. Tôi đã có người trong lòng, mời cô tôn trọng bản thân , cũng tôn trọng tôi một chút.”

“Chung Duệ Minh!” Vũ Khanh thẹn quá hóa giận, “Ngươi đừng tưởng rằng mình có gì đặc biệt hơn người, bất quá là tiểu bạch kiểng nhà giàu mới nổi ! Tôi là thương hại tài hoa của người không có chỗ dùng nên mới cho người cơ hội, cho người chút mặt mũi mà còn không biết tốt xấu ”

“Cô nên tôn trọng danh dự cha cô một chút.” Duệ Minh cũng giương cao giọng , “Tôi thập phần kính trọng Dương lão tiên sinh là một chính trị gia nghiêm túc đầy bản lĩnh (có tiếng tăm), cô thân là con gái của hắn, thì càng nên nghiêm khắc quản lý hành vi cử chỉ của bản thân đừng làm mất thân phận của mình !”

Khuôn mặt Vũ Khanh xinh đẹp kiều diễm bởi vì tức giận mà vặn vẹo, dữ tợn giống như dạ xoa.

Cô thô lỗ đẩy hắn ra, oán hận quay đầu, “Cái gì mà quản lý hành vi cử chỉ ? Giả thánh nhân!” Lại nói , “Ngươi chờ thân bại danh liệt đi! Ta cam đoan ngươi sẽ không được ứng tuyển ! Hừ !”

Duệ Minh nhíu chặt mi, đóng cửa lại, trong lòng cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Ngày thứ hai, Duệ Minh ở trên báo nhìn đến ảnh chụp liên quan đến bản thân cùng hàng tiêu đề không chịu nổi, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Trang đầu viết ———

Tiêu đề viết Lập pháp uỷ viên đến khách sạn?! 3P Phóng túng thác loạn cả đêm?! (3P tức là 3 người chơi ấy ấy)

Là ảnh chụp tối đó Ngọc Hàn uống say, hắn cùng nữ tài xế taxi cùng nhau dùn cô đi khách sạn nghỉ ngơi.

Khi nào thì.....Hắn bị ám toán ?

Vậy cũng liền thôi, ngay cả Ngọc Hàn ở văn phòng bị cấp trên quấy nhiễu tình dục cùng khai trừ, thế nhưng cũng bị viết phi thường khó nghe ?!

Chân Cầm đứng ở trước mặt mang vẻ mặt lo lắng nặng nề báo cáo cho hắn, vừa nhắc đầu, giật nảy mình.

Mặt ngoài Duệ Minh giữ thần sắc thập phần bình tĩnh, toàn thân lại phảng phất bao phủ hàn khí mãnh liệt. Phải chăng kẻ thù của cậu ấy, có phải đã đánh thức con rồng đang ngủ say hay không ?

“Tôi đã biết.” Hắn bình tĩnh như thường, “Trước tiên tra rõ nơi phát ra tin tức, còn có, liên lạc ông chủ nhà xuất bản nơi Ngọc Hàn công tác, tôi muốn nói chuyện với hắn .”

“Muốn giải thích về những ảnh chụp với giới truyền thông thế nào ?” Chân Cầm dè dặt cẩn trọng hỏi.

“Nói sự thật . Đợi chút, trước tiên là nói về Ngọc Hàn là ta thanh mai trúc mã của tôi, còn có, thông báo cho cô ấy trước đừng đến tòa nhà tranh cử tổng bộ , liên lạc tổ thu thập thông tin, nhanh chóng tìm cho ra nữ tài xế taxi .....” Hắn ở trên giấy viết sàn sạt , “Nếu tôi nhớ không lối, hắn là biển số xe này. Chị Chân Cầm , trông cậy hết vào chị .”

Hắn nhanh chóng mặc áo khoác, “Tôi đi tìm người trong đảng thảo luận cách giải trừ tin tức bất lợi này. Phải nhanh, cách tổng tuyển cử chỉ còn lại có ba ngày !”

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Ở bên này là tình cảnh khẩn trương vội vàng , một nơi khác Ngọc Hàn còn chưa tìm được chỗ mua thức ăn.

Bởi vì ở tòa nhà tranh cử tổng bộ một đoạn thời gian, các phóng viên chuyên về mảng chính trị thời sự đối với cô đều có ấn tượng, phóng viên thần thông quảng đại, đã sớm đem địa chỉ của cô chộp tới tay, hiện nay đã có vài người tụ tập trước cửa nhà cô kiên nhẫn chờ đợi .

“Là cô ấy sao?”

“Chính là cô ta !”

Vừa thấy cô trở về dám ký lập tức vội vàng chạy ùa lên , luôn tay chụp ảnh, ghi âm.

“A ? Các vị phóng viên tiên sinh tới sớm vậy ?” Cô kéo cái giỏ xe đựng đồ ăn, trong tay còn ôm một túi xách, “Không đi chỗ tranh cử tổng bộ thu thập tin tức sao? Hay là muốn vào trong nhà uống chén trà? Tay tôi toàn là đồ ăn..... Cảm phiền cảm giúp tôi một chút, tôi không đủ tay mở cửa.”

Còn cho rằng cô đang tìm cách né tránh thoát thác các phóng viên đều trợn tròn mắt trước tình huống bất ngờ trước mắt, mọi người ngoan ngoãn tiếp nhận đồ ăn trong tay cô.

Lần đầu tiên gặp được đối tượng hào phóng thoải mái khi bị phóng vấn chuyện riêng tư !

“À ? Mọi người không tiến vào ngồi sao?” Cô ghi nhớ lời chị Chân Cầm , muốn cùng phóng viên truyền thông tạo mối quan hệ tốt, đầu tiên là phải thể hiện thái độ ôn hòa thân thiện với bọn họ, cô không nghĩ bản thân nổi bật đến mức các phóng viên chạy tới tìm mình, chắc là muốn biết thêm về chuyện của Duệ Minh, “Tiến vào ngồi đi, trong tủ lạnh nhà tôi có trà mạch . Có ngọt, cũng có không ngọt.....”

“Có thể sao ?” Ai cũng chẳng muốn lỡ mất cơ hội này, toàn bộ chen vào trong phòng khách nho nhỏ của cô.

Nhìn xung quanh phòng khách sáng sủa sạch sẽ cùng cách bài trí ngăn nắp trang nhã tràn ngập khung cảnh ấm áp đặc trưng riêng của thiếu nữ, vụ tai tiếng liên quan đến nữ nhân vật chính trước mặt lại mặc tap dề hình thỏ đáng yêu , ân cần giúp các phóng viên rót trà mạch ra ly, lo liệu điểm tâm, thấy thế nào cũng quý dì.

“Đủ dùng không?” Cô ôn hòa đơn thuần mỉm cười, “Tìm tôi có chuyện gì?”

Phóng viên đột nhiên cảm thấy điểm tâm trong cổ họng có chút khó nuốt xuống. Cô gái trước mắt dáng dấp thanh tú dịu dàng vẫn là nữ sinh trung học..... Bọn họ sao có thể viết nội dung tục tĩu bừa bãi kia?

“Này.....” Không khí có chút yên tĩnh , rốt cục có người lấy ra ảnh chụp, “Mạnh tiểu thư, chúng ta muốn hỏi cô về vụ tấm ảnh này.....”

“Ai nha! Bị chụp được .” Cô cầm lấy ảnh chụp nở nụ cười, “Tôi còn không biết tửu lượng rượu của mình kém cỏi đến vậy..... Bởi vì tôi rất ít khi uống say, nào biết mới uống hai chai Vodka đã gục.....”

“Cô uống say?”

“Đúng vậy. Ngày đó vừa khéo thủ trưởng động tay động chân với tôi, kết quả hắn làm chuyện xấu còn khai trừ tôi.....” Vành mắt cô đỏ ửng, “Tâm tình của tôi không tốt, ở nhà uống rượu giải sầu, không nghĩ tới say mèm, chạy tới nơi công tác của Duệ Minh..... chính là nữ tài xế taxi chở tôi đi tìm Duệ Minh, tâm tình tôi liền tốt lên .....

Phóng viên hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới đằng sau tấm ảnh sự việc đơn giản như vậy.

“Mạnh tiểu thư, cô có thể nói cho chúng tôi biết chân tướng thủ trưởng quấy rầy của cô được không ?” May là nữ phóng viên đầu óc nhanh nhẹn, lập tức đưa ra vấn đề trọng tâm .

“Hắn rất quá đáng .” Nước mắt cô không nhịn được rơi xuống, một mặt nói xong quá trình, “..... Các người xem nơi này còn lưu lại một vài vết bầm , hắn vặn tay của tôi, đau muốn chết ..... Thật đáng sợ.....”

Không đúng, bọn họ thế nào luôn miệng hỏi chuyện của mình?

“Các người hỏi chuyện này làm gì?” Mắt to tràn ngập nghi hoặc.

“..... Cô còn chưa xem tin tức hôm nay sao?” Có người dè dặt cẩn trọng hỏi.

“Tôi thường là mua xong đồ ăn mới xem tin tức, trên báo chí viết cái gì.....” Cô cầm báo lên lật giở, phát hiện ảnh của mình trên mặt báo, một mặt đọc xong, gương mặt dần dần trắng bệch.

“Không phải vậy..... Thế nào không có hỏi qua người ta liền viết lung tung ..... Ôi -----” Cô khóc nắc lên, một đám phóng viên hoảng loạn tìm khăn giấy, đưa khăn tay lùm xùm một hồi.

“Làm sao bây giờ ?” Cô mang vẻ mặt xin giúp đỡ nhìn các phóng viên, “Duệ Minh là người chính trực..... Hắn không phải người như vậy.....”

“Tổng tuyển cử sắp tới, mấy vụ tai tiếng có lực sát thương rất cao.” Trên mặt phóng viên hiện vẻ lóng túng trả lời.

“Ô ô ô–” Cô rõ ràng gào khóc lớn thêm, biến thành người người luồng cuồng tay chân. “Đều là tôi không tốt ! Tôi thế nào ngốc như vậy, Duệ Minh có tức giận hay không? Tôi không muốn ! Ô ô ô.....”

Linh quang chợt lóe, nữ phóng viên hỏi nàng, “Cô cùng Chung tiên sinh có quan hệ gì?”

“Thanh mai trúc mã..... Chúng tôi từ nhỏ đã quen biết .....” Cô khóc thút thít.

“Quan hệ hai người thật thân mật ? Thân mật đến muôn kết hôn ?” Nữ phóng viên cố gắng hướng dẫn Ngọc Hàn .

“Không có .” Cô cơ hồ quên mất việc muôn khóc, mặt đỏ lên, “Tuy rằng hắn luôn muôn cầu hôn tôi, nhưng là.....”

“Cầu ấy muôn cầu hôn sao.” Các phóng viên thở phào, đồng loạt cầm bút viết nhanh, “Cho nên căn bản không có vụ phóng túng kia, chính là sau khi bị quấy nhiễu tình dục , cô tìm vị hôn phu khóc lóc kể sự kiện uất ức kia mà thôi.”

Gì kia ?

“Ai, hắn không phải vị hôn phu của tôi mà !” Cô kêu lên.

“Cũng phải. Sau khi cầu hôn thì lên kế hoạch muốn kết hôn, hắn là chú rể tốt .....” Các phóng viên nhất tề bắt đầu sửa chữa câu từ.

“Không phải, các người.....”

Đôi mắt sắc bén của các phóng viên thoáng nhìn cô chỉ chỉ chiếc nhẫn ngọc trai, “Đây là cậu ấy đưa cho cô làm vật đính ước sao?”

“Là hắn đưa, nhưng đây là quà sinh nhật.....”

Phóng viên không đợi cô nói xong, vỗ vỗ lên người cô, “Cám ơn cô đã nhận phỏng vấn..... Cám ơn cảm ơn.....” Sau đó cùng các phóng viên khác chạy đi, chuẩn bị đi phỏng vấn Chân Lan Nhân cùng Duệ Minh.

“Các người đợi chút.....” Tay cô bỗng giơ giữa không trung, “Duệ Minh không phải vị ôn phu của tôi .....”

Căn bản chẳng có ai chịu nghe lời giải thích của cô .

Uy uy, đây là chuyện gì ?

6. Chương 5

”CHƯƠNG 5

Editor : Pé Năm

Nguồn : s://namlundidong18.wordpress.com/

Thời điểm Chân Cầm rốt cục liên lạc được với Ngọc Hàn, biết cô cùng phóng viên vừa trao đổi xong, nghe xong nội dung không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Thực sự muốn xem phóng viên đại nhân có tấm lòng từ bi hay không .

“Không cần lo lắng,” Cô liền an ủi, “Chung tiên sinh kêu cô nghe lời ở nhà đợi hắn, hắn sẽ đem mọi chuyện xử lý tốt, không cần lo lắng.”

“Hắn, hắn có tức giận không ?” Ngọc Hàn nghẹn ngào. Bằng không, vì sao ngay cả điện thoại cũng không gọi đến ?

“Không, Chung tiên sinh không có tức giận . Mạnh tiểu thư, cô cứ việc an tâm chờ ở nhà, hết thảy đều không có việc gì.”

Sau đó, cô vẫn là đóng cửa ở trong nhà khóc một ngày.

Cô không ngừng tự trách, cảm thấy bất lực lại đau lòng. Không có thương tổn qua bất luận kẻ nào, thế nhưng người khác có tâm phá hoại, cô lại không có biện pháp giúp đỡ .

Khóc thật lâu, nằm ở trên sofa ngủ thiếp đi. Chờ bị lay tỉnh, cô phát hiện sắc trời đã tối từ lâu.

Duệ Minh yên lặng nhìn nàng, ánh mắt vẫn tràn ngập ôn nhu ấm áp. Cô nghĩ đến chính mình vô tâm hại hắn, không nhịn được lại rót nước mắt.

Hắn đem tờ báo đặt ở trên bàn trà, “Thế nào lại khóc ? Ánh mắt hồng như quả đào..... Cũng không phải lỗi của chị.....”

“Chị không bao giờ uống rượu nữa.” Cô lôi kéo tay áo Duệ Minh, “Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Không thể vãn hồi sao? Nhóc còn cơ hội được tuyển chọn không ?” Cô không có dũng khí xem tin tức báo chiểu nay.

Hắn không có trực tiếp trả lời vấn đề Ngọc Hân, “Còn chưa có diễn ra bầu cử , ai cũng không có khả năng nắm chắc chính mình sẽ được tuyển.”

“Nhóc..... Nhóc làm sao bây giờ? Người ở ranh cử tổng bộ làm sao đây ? Mọi người cố gắng lâu như vậy..... Đều là chị ! Đều là chị không tốt..... Hu...hu.....”

Duệ Minh đem cô kéo vào trong lòng, “ Xuyt..... Chỉ cần có tâm theo đuổi là được, thắng bại là chuyện thường của binh gia ! Chúng ta đâu có tài năng đến vậy, nhất định sẽ có lối ra khác. Không cần lo lắng.”

“Còn lý tưởng của nhóc ?” Cô cuộn tròn ở trong lòng Duệ Minh khẽ thì thầm, “Nhóc cố gắng lâu như vậy, hoài bão của nhóc, tương lai của nhóc..... Đều là chị..... Chị là người thất bại, làm cái gì đều không xong , còn hại nhóc..... hu....hu .....

“Lý tưởng của tôi chính là chị, hoài bão của tôi cũng là vì chị mà hoàn thành.” Duệ Minh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, “Chúng ta muốn kết hôn, không phải sao? Tôi sẽ mang đến hạnh phúc cho chị .”

“A? Nhưng mà chị .....” Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn ánh mắt Duệ Minh tràn ngập khẩn cầu cùng chuyên chú, đột nhiên bị hâm sâm vào đó.

Cô sợ hãi ? Phải, cô sợ hãi cực kỳ.

Một thiếu niên đầy hoàn mỹ tài năng cẩn bản không có khả năng yêu cô suốt đời, hắn hiện tại chỉ hoài niệm chính là tuổi thơ ấu vui vẻ của bọn họ mà thôi.

Không nói chuyện quan hệ chị em , Duệ Minh thực sự hiểu được “Yêu” là gì sao?

Cô không có nắm chắc.

Lại nói ..... Cô làm gì cũng không tốt, không có lòng tin giữ hắn ở bên người cả đời. Tuy rằng..... Tuy rằng cô đã bắt đầu thích hắn, bắt tri bắt giác thích hắn, nhưng trong lòng cô vẫn tràn ngập nỗi sợ hãi vô hình kia .

Sau khi lấy được lòng của cô xong, từng người một đều tổn thương rời xa cô. Duệ Minh không có khả năng ngoại lệ.

“Nhóc cần chị sao?” Thật vất vả ngừng khóc , đôi mắt đầy mông lung nhìn hắn.

“Tôi luôn luôn cần chị, yêu chị.” Đem cô ôm vào ngực, Duệ Minh nhẹ nhàng hôn nước mắt trên mặt cô.

Hắn cần mình ! Hắn hiện tại cần mình! Bị mình phá hư hết thảy, hắn vẫn cần mình !

“Vì sao? Chị không xứng đáng để nhóc yêu .” Nước mắt thế nào cũng không dừng được .

“Đương nhiên là có.” Duệ Minh ôm nàng, nhẹ nhàng đóng đưa, “Còn nhớ không ? Thời điểm tôi còn nhỏ , nhở mẹ đi công tác mà khóc tê tâm liệt phế, chị lúc đó chỉ lớn hơn tôi vài tuổi, luôn dịu dàng ôm tôi, vỗ về an ủi tôi. Khi các nam sinh khác dễ tôi giống nữ hài tử, chị tuy rằng sợ phát run, vẫn là dũng cảm đứng ở phía trước tôi, cho dù bị đánh khóc, vẫn nhẫn nhịn không lùi bước .”

“Đó là trách nhiệm người chị phải làm.” Cô lau nước mắt.

“Không phải nữ sinh nào đều giống dũng cảm như chị ..... Sợ hãi còn quật cường đối mặt, thế này mới gọi là dũng cảm. Nữ sinh khác chỉ nhìn thấy tôi bộ dạng đẹp mắt, học giỏi, thời điểm tôi bị người khác nhục nhã họ lại .....”

“Khi đó tôi bị chứng viêm má, toàn bộ mặt xưng phù như đầu heo, các nữ sinh bình thường lấy lòng của tôi đã ở đâu? Các bạn ấy nhìn tôi giống như là nhìn ôn thần, chạy nhanh còn không kịp chờ nói chi là quan tâm, chỉ trổ, lẩn trốn, ngay cả nói cũng không dám nói với tôi một câu. Chỉ có chị..... Như mọi khi nắm tay tôi, tan học liền đi qua xem xem tôi có tốt hay không .....”

Lúc ấy, tiểu nữ sinh vẻ mặt xấu hổ cùng hoang mang, dùng thanh âm phát run nói với giáo viên của hắn, “Lão sư..... mặt Tiểu Minh bị sưng phù, có khả năng phát sốt..... Nếu hắn thực không thoải mái, có thể đến báo cho em một tiếng được không ? Em dẫn hắn về nhà gặp bác sĩ.....”

Thanh âm của cô phát run, nấm lòng bàn tay hắn khẩn trương đến toát mồ hôi.

Mạnh mẽ cùng mẹ của cô đều là người sơ xài , chỉ có tiểu tỷ tỷ ôn nhu khóc thút thít, cả đêm không ngủ lo lắng hắn, lúc nào cũng thời thời khắc khắc quan tâm chăm sóc .

Mặc kệ hắn biến thành bộ dáng gì nữa. Hắn bộ dáng đẹp mắt cũng được, khó coi cũng thế, ở trong mắt cô, hắn chính là Chung Duệ Minh, mặc kệ hào quang của gia đình. Chính là đơn thuần, dịu dàng, quan tâm hắn, đau lòng vì hắn.

Sau khi trưởng thành , hắn dần dần phát hiện, các cô gái giống Ngọc Hàn tính cách hồn nhiên trong sáng không toan tính vụ lợi, là cõi nào hiếm có .

Theo năm tháng trôi qua, tình yêu của hắn dành cho cô từng chút từng chút tích lũy. Cho dù đó là khuyết điểm, cũng cảm thấy đáng yêu.

“Tiểu Minh chính là Tiểu Minh, biến thành thế nào, vẫn là Tiểu Minh, bên trong lại không có thay đổi.....” Cô nâng lên khuôn mặt đầy nước mắt , “Chị chẳng có ưu điểm gì đặc biệt.”

“Với tôi mà nói, thực đặc biệt.” Dịu dàng hôn lên hàng lông mi thật dài của cô, động tác mềm nhẹ e sợ làm bị thương cô .

Làm ảnh hưởng đến danh dự của hắn , hắn lại vẫn ôn hòa cẩn thận chăm sóc cô. Ngọc Hàn hơi nghẹn ngào

Chẳng lẽ..... Chính mình nên thuận theo con tim nhận lời hắn sao ? Tuy rằng vẫn mang cảm giác lo được lo mất..... Tương lai có thể phủ đầy hắc ám cùng thống khổ..... Nhưng nếu cô vĩnh viễn mất đi Duệ Minh, chính là địa ngục bắt đầu.

Làm “Em trai”, cô có thể ích kỷ dùng thân phận “chị gái” cùng hắn cả đời có liên hệ với nhau, nếu cô gật đầu đáp ứng lời cầu hôn của Duệ Minh.....

Quan hệ của bọn họ chỉ sợ tùy thời đều sẽ tan vỡ .

“Nhóc xác định ? Chị.....” Còn chưa nói xong, cánh cửa lúc này lại bị đại lực dùng sức đá văng

---

Cha mẹ Ngọc Hàn ở tận Canada ngoài ý muốn trở về nước, sắc mặt u ám xông vào.

“Chung Duệ Minh! Tên tiểu tử xấu xa này !” Mạnh ba ba rống to làm đèn treo cơ hồ lay động, cầm cổ áo Duệ Minh, “Tốt lắm ————— ở trong nhà ta lại dám đối xử tệ với con gái ta thế hả ? Người không thấy nó đang khóc sao? Đúng là tên cầm thú, uổng phí chúng ta từ nhỏ hết lòng thương yêu ngươi, dám đối đãi với con gái bảo bối của ta như vậy !”

Thời điểm ở Canada đọc tin tức trên mạng , Mạnh ba ba đứng ngồi không yên, hoảng loạn từ Canada gấp gáp trở về, dọc theo đường đi không ngừng mắng mỏ máy bay quá chậm, đường sá quá xa.

Mạnh mẽ chạy nhanh ngăn nắp đám hắn xuống, “Ông....., tôi nói ông nghe ! Tôi ở trên máy bay đã nói với ông thế nào ? Tâm bình khí hòa nói chuyện ! Mau buông Duệ Minh ra, không nên xem tin tức trên mạng, không hỏi ngọn nguồn liền tùy tiện đánh người, phóng viên luôn thích viết bậy bạ, ông cũng nên hỏi rõ ràng mọi chuyện đã !”

“Ảnh chụp còn gạt được người sao?!” Thanh âm Mạnh ba càng rống lớn hơn nữa, chấn rung cửa sổ sát đất vang khanh khách, “Nha đầu chết tiệt kia, gọi con cùng chúng ta đi Canada lại không chịu, ở Đài Loan làm ra loại chuyện bại hoại thanh danh ! Con lập tức chuẩn bị hành lý lập tức theo ta trở về! Không cho ở lại cùng người không đứng đắn lêu lổng !”

“Con không đi Canada!” Ngọc Hàn vội vã gõ tay Mạnh ba ba, “Con.....con..... con cùng Duệ Minh đính hôn, vì sao phải đi Canada?”

Mạnh ba ba nói lồng tai, kinh ngạc xem con gái bảo vệ người ngoài , “.....Con nói cái gì?!”

“Con, chúng con, đã đính hôn.” Không có dũng khí nói câu trả lời, cự nhiên ở dưới tình thế cấp bách không nghĩ ngợi thốt ra, cô cảm rằng hươu huơ nhẫn ngọc trai, “Con muốn gả cho Duệ Minh, ở Đài Loan cả đời, nơi nào cũng không đi!”

“Tên hồn đản này cự nhiên dụ dỗ con gái duy nhất của ta !”

Mạnh ba ba trùng mắt chiếc nhẫn trên tay con gái, vừa muốn bỏ nhào qua, lại bị Mạnh mẹ thốt ra một câu lạnh lùng làm ngừng lại hành động kế tiếp của Mạnh ba ——————

“Còn nói không giống ba ta của tôi , nhưng mà ba tôi cũng không có xách cổ áo ông. Thật sự là.....
Ngay cả lời kịch đều theo cùng ba ba tôi giống nhau như đúc: tên hồn đản này cự nhiên dụ dỗ con gái duy nhất của ta . Đợi tôi đi kể với ba tôi , nói bản tính ông giống người mười phần, không phải con rể, thì cũng y như con ông ấy !”

Trên mặt Mạnh ba ba hết xanh rồi lại trắng, kết hôn nhiều năm như vậy, hắn đối lão bà của mình đều không có biện pháp. Sợ lão bà ? Làm ơn, chính là yêu mới sợ bà ấy, không yêu còn sợ cái khỉ gì ?

“..... Nào có giống nhau ?” Mạnh ba không tự nhiên nói sang chuyện khác, “Ba của bà trực tiếp lấy cái cuối ra đuổi theo tôi chạy loạn cả lên, bà quên rồi sao ? Tôi mạo hiểm cả sinh mệnh để cầu hôn đó.....”

“Ai kêu ngươi cầu hôn không tốt , mắng hắn là lão điên?” Mạnh mẹ trùng hắn.

“Không thể nói vậy , tôi đã ôn tồn cùng hắn nói lý lẽ nửa ngày, hắn vẫn không chịu đem bà gả cho tôi , thật sự là phạt cũng phải phát hỏa, tôi mới.....”

“Ông còn mạnh miệng sửa lời , ai nghe được ông dùng lời ôn tồn hòa nhã hả ? Ba tôi nói, lần đầu tiên cầu hôn lại dám rống to vào mặt cha vợ , ánh mắt hắn thật đúng là mọc ở trên đầu .”

“Tôi lớn giọng mấy năm nay, bà còn không ngại , ba bà mắt hứng cái gì? Tại giọng ông ấy nhỏ hơn so với tôi mà ?”

“Ông phải cảm tạ ba tôi huấn luyện , chính là nghe ông lần nào cũng lớn giọng, mới không bị ông dọa chạy. Nào có người lần đầu tiên gọi điện thoại tới , làm hại tôi đem phái đem ống nghe cách lỗ tai 3 tấc ? Không có ai bị điếc, âm lượng có thể hạ thấp được hay không?”

“Bà không phải yêu giọng lớn của tôi sao ? Hiện tại vẫn đề không phải này.....”

“Bằng không thế nào?”

Chúng kiêng nội dung cãi nhau ngọt ngào mười mấy năm trước của cha mẹ Ngọc Hàn , Duệ Minh vẫn bình tĩnh nhìn Ngọc Hàn, “Chị nhận lời cầu hôn của tôi ?”

Đây là chuyện dũng cảm nhất mà cô đã làm . Cô kiên định gật đầu.

“Chị đáp ứng nhóc. Chị..... chị nguyện ý cùng nhóc nắm tay cả đời.”

Về phần tương lai, không cần suy nghĩ nữa, có thể hạnh phúc một ngày tính một ngày, hạnh phúc một năm tính một năm.

“..... Tôi sẽ cố gắng làm chị yêu tôi.” Thanh âm của hắn thê thảm ôn nhu, ánh mắt dịu dàng như nước, làm người ta hòa tan.

Cô không nói gì, chính là nâng mắt lên nhìn hắn, đem chính mình tiến nhập vào cáo ôm áp của hắn . Thời điểm hắn mắt đi hết thấy, cô có thể bồi thường cũng chỉ có như vậy.

Nhin thấy tiền đồ xán lạn của Duệ Minh cô nở nụ cười vui vẻ, cô cảm thấy tương lai gian truân đến đâu cũng không coi vào đâu

Bất quá, chờ cha mẹ vội vàng đi tiếp thân hữu, lên kế hoạch chuẩn bị hôn sự cho con gái, Duệ Minh cũng quay về chỗ ở , cô rốt cục lấy dũng khí mở xem tin báo chiều .....

Chờ cô xem xong nội dung báo chiều , ngay cả dép đều không kịp mang, trong lòng lửa giận tận trời chạy tới đập cửa nhà Duệ Minh , thần sắc điên cuồng ấn chuông cửa.

“Chung Duệ Minh! Nhóc..... Nhóc gạt ta!” Duệ Minh vừa mở cửa, vẻ mặt nén cười, càng làm cho cô tức giận đến muôn phát hỏa, “Phóng viên căn bản đã viết bài đính chính ! Ngay cả ông chủ bên nhà xuất bản nơi chị công tác đã lên báo công khai xin lỗi, khai trừ Chân Lan Nhân ! Hiện tại dư luận nghiêng về một bên giúp nhóc, lại còn úp mở chuyện không được tuyển cử !”

Hiện tại mới phát hiện? Cô thật đơn thuần đáng yêu. “Tôi cái gì cũng không nói. Vẫn chưa mở hòm phiếu, ai cũng không dám nói chính mình nhất định được tuyển.”

Ngọc Hàn bị nói không thốt ra lời, “Nhóc ..... Nhóc thực sự xấu xa!” Cô tức đỏ mặt nhăn nhó, “Nhóc chính là gạt chị, gạt chị..... Chị mới không gả cho nhóc, để nhóc có cơ hội khi dễ chị cả đời ! Chị không cần!”

“Tôi có nhân chứng nha.” Hắn xấu xa cười, “Mạnh ba ba và Mạnh mẹ đều nghe được, còn lên kế hoạch đính hôn cho chúng ta. Hơn nữa, có khả năng người toàn Đài Loan đều biết..... Nếu chị hủy hôn,” Duệ Minh biểu cảm nghiêm túc, “Tôi sẽ bị chấn ván có ván đề, thực sự không tốt chút nào.”

“..... Thật vậy chẳng?” Mặt cô lập tức chuyển thành tái nhợt.

“Giả.” Duệ Minh trả lời cũng thực rõ ràng.

Cô tiến lên nghĩ muôn giáo huấn Duệ Minh, lại tạo cơ hội cho hắn ôm trọn thân thể cô vào lòng.

“Tiểu tỷ tỷ, chị có yêu tôi chút nào không ?”

Đôi bàn tay trắng như phấn nǎm thành quyền dừng ở giữa không trung, cô bị ván đè lúng túng này hỏi tâm liền đại loạn. “Chị..... A..... Ách..... chị.....”

“Tôi đoán chị đã đem lòng yêu tôi.” Hắn nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô, “Bằng không, vì sao quan tâm tôi đến vậy ?”

“Bởi vì..... Bởi vì nhóc là em trai.....” Hô hấp của cô dần bất ổn .

“Làm em trai có thể hôn chị thế này sao?” Vén ngang mái tóc của cô, khiêu khích hôn cổ trắng như tuyết , toàn thân cô lâm vào run rẩy.

“.....” Cô không nói ra lời.

“Muốn tôi dừng lại không ?” Hắn đã cởi bỏ nút thắt thứ nhất.

“.....”

“Không nói lời nào tôi sẽ tiếp tục động tác ?”

Thời điểm hắn hôn mình cả đầu cô liền choáng váng , còn muốn cô nói gì nữa ? Vừa mở miệng đã bị nụ hôn của hắn xâm chiếm quyền phát ngôn .

Tên nhóc xấu xa này ! Vừa hôn môi thì làm sao nói chuyện chứ ? Loại yêu cầu mang độ khó cao cô sao làm được !

Chờ cô tỉnh táo lại, nút thắt trên áo cô toàn bộ mở hết nằm ở trên giường của hắn, khuôn mặt Duệ Minh chuyên chú mà tuấn mỹ, cách cô rất gần rất gần

Siêu cấp soái ca tuấn mỹ ấm áp như ánh mặt trời..... Ông trời ơi !

Cô chăm chú quan sát khuôn mặt tuấn dật của Duệ Minh..... thông suốt một điều chính bởi điều này mới được nhiều cô gái ái mộ đi?

Thắng đến hôm nay, cô mới phát giác ở hắn toát ra mì lực thành thực làm người khác khó cưỡng lại.

“..... Có thể chứ?” Thất Ngọc Hàn hoàn toàn không còn chống cự, hắn có chút lo lắng, không biết cô suy nghĩ cái gì.

“..... Chị còn chưa tắm rửa..... Có phải hay không nên lại tắm qua đă?” Cô đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

Tên đã lắp trên dây, cô còn tâm trí quan tâm muốn vấn đề tắm rửa?! Duệ Minh có chút vô lực, trùng phẹt dùng sức hung hăng hôn cô.....

Gió lặng lẽ thổi mở màn trúc, ánh trăng nhìn lén đôi tình nhân dây đưa, nhánh cây lạo xạo đung đưa như đang cười, không ai biết bọn họ đang cười cái gì.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Trước tổng tuyển cử một ngày.

Quang cảnh tranh cử tổng bộ hôm nay đặc biệt bận rộn, Ngọc Hàn vẫn theo lẽ thường đi mua đồ ăn, chiếu cố mỗi vị nhân viên bận ngập đầu, hôm nay là ngày cuối cùng, cô không dám không đi.

Nhưng mà kêu cô cả một ngày bất động ngắn người, không phải nấu canh làm cạn nước, chính là xào khét đồ ăn, ngay cả điện thoại cũng cầm ngực, không ngừng phạm lỗi.....

Nhân viên công tác nghỉ hoặc không phải đồ ăn mặn thì canh quá lạt, cà phê cay xè, và hình như trong trà mạch còn bỏ muối, nhao nhao thấp giọng hỏi rõ cuộc đã xảy ra nguyên cớ gì.

Thần sắc Duệ Minh như thường chỉ nhếch môi cười cười, Ngọc Hàn nhìn hắn tươi cười, vội vàng đào tẩu.

“Chung tiên sinh..... Hai người cãi nhau ?” Chân Cầm thấp giọng hỏi.

“Không phải.” Hắn tiêu sai xử lý chồng tài liệu như núi, “Cô ấy chính là ngượng ngùng.”

Ngượng ngùng cái gì chứ ? Nhân viên công tác cùng nhau trào lên nghi vấn.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Tránh ở toilet, Ngọc Hàn quả thực muốn ngừa mặt lên trời thét dài.

Trời ạ, cô có nên đến gặp bác sĩ khoa tâm thần chẩn đoán không ! Chính mình nhất định là bị lây tật xấu đam mê tình dục, vẫn là Duệ Minh đáng giận truyền nhiễm cho cô !

Vừa nghĩ đến đêm qua..... Đầu tiên là hôn môi, sau đó da thịt đụng chạm , sau đó..... Sau đó.....

Cô liên tục nện lên vách tường, nằm mơ cũng không nghĩ đến “Làm tình” là dạng này..... Cô đều nhanh mà đúng chi năm, tâm tính đơn thuần tựa như thiếu nữ mới lớn, cho tới giờ cô cũng chưa từng xem qua phim đen, có thể nói trên phương diện này cô mù tịt như tờ giấy trắng .....

Kỳ thực, thực sự đau muôn chết. Nhưng là..... Nhưng là..... Cảm giác thực sự.....

Không được, cô không thể nghĩ tiếp nữa , mỗi lần nhìn Duệ Minh ăn mặc chỉnh tề, cô liền không nhịn được nhớ tới lòng ngực trắng kiệu mê hoặc, vẻ mặt cô tràn ngập chuyên chú mà khát vọng.....

Cô hướng hờ không lung tung vẫy tay. Mau biến đi, biến đi ! Cô không nên tưởng tượng chuyện xấu hổ đó nữa .....

Đang rửa mặt giúp mình bình tĩnh lại đồng thời vài nhân viên công tác nói nói cười cười tiến vào.

Cô xem các cô gái xinh đẹp mặc đồ vest.....

Cô nghĩ thầm, những cô gái kia cũng cùng chồng mình hoặc bạn trai làm chuyên tương tự như mình sao?

Tiếp theo thở phào một tiếng, mặt cô hồng đến mức muốn đem đầu mình ngâm ở trong hầm băng mới có thể tiêu tán .....

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

“Sao lại trốn tránh tôi ?” Bận đến đêm khuya, Duệ Minh cùng Ngọc Hàn cùng nhau về nhà, thường thức khuôn mặt cô khốn quẫn mà diễm lệ.

“Chị, chị, chị mới không có.” Cô đi nhanh vài bước về phía trước, trái tim vẫn là kinh hoàng đập bình bịch không thôi.

“Vì sao không dám nhìn tôi?” Kéo thân thể cô lại, vén tóc mai cho cô .

“Bởi vì..... Bởi vì ta cảm thấy nhóc rất xấu xa..... Nhất định đều tại nhóc ! Nhóc đem thói xấu đen tối đó truyền nhiễm cho chị !”

“Tôi?”

Cô lấp bấp trách cứ mình miên man suy nghĩ, “..... ....Hai chị hiện tại nhìn đến người đi bộ trên đường, đều cảm thấy có loại cảm giác kỳ quái..... luôn liên tưởng mỗi người đều sẽ làm loại chuyện này.....”

Rất muôn cười lớn, Duệ Minh vẫn cố nhịn xuồng, giả bộ dáng vẻ nghiêm túc, “Kỳ thực, lần đầu tiên tiếp xúc loại chuyện này mọi người đều như vậy. Đây là bản năng, chính là bước vào giai đoạn hòa nhập xã hội nhân loại đem bản năng thần bí hóa, chỉ cần tiếp xúc nhiều sẽ dần dần quen thuộc .....

“Tiếp xúc nhiều ?”

“Đúng vậy. Đây là bản năng bình thường của con người , muốn cùng người trong lòng không có khoảng cách..... Ân, có đôi khi khoảng cách là số âm.”

Cô tiêu hóa một lát mới hiểu ý tứ . “Chung Duệ Minh ! Nhớ thật tà ác nha,” Cô giương cao khóe miệng lẩm bẩm .

“Ai, chị không thích dáng vẻ tà ác này sao?” Đem cô kéo vào nhà mình, hắn đóng cửa lại, cũng khóa lại một phòng cảnh xuân.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Cùng người trong lòng ở bên nhau, đối với thắng bại vinh nhục, Duệ Minh cũng không quá mức để ý.

Không ngoài ý muốn, hắn thắng được tổng tuyển cử, thậm chí được đến số phiếu bầu cao nhất, thái độ cũng chỉ cười nhợt nhạt .

Trước tổng tuyển cử nổ ra vụ lùm xùm tai tiếng, sau khi làm sáng tỏ tin đồn, ngược lại làm cho tên tuổi của hắn càng làm cho các cử tri nhớ rõ còn được khen ngợi là thiếu niên tuấn mỹ “Nhớ được vị mỹ nam tử xứng là “người nối nghiệp của MÃ Anh Cửu” này, thắng được trận đấu đầu tiên trong cuộc sống chính trị của mình.”

Tranh cử tổng bộ bắn pháo ăn mừng thật vang, âm thanh các tân khách chúc mừng nối liền không dứt.

Các tân khách nhìn thấy nữ vương Dương Vũ Khanh mặc đồ vest trắng tinh, trong tay cầm bó hoa hồng đỏ, không thèm nhìn Ngọc Hàn bên người Duệ Minh, tiến lên chúc mừng.

Bốn mắt giao nhau, hai người đều hiểu rõ chiến ý của đối phương.

Dương Vũ Khanh thấy trong mắt hắn sự quyết tâm kiên định , mà hắn cũng cơ hồ xác định là Dương Vũ Khanh thả tin tức bối xaux danh dự hắn.

“Chúc mừng cậu đạt được số phiếu tuyển cao nhất .” Một đôi con ngươi sắc sảo tinh tế lóe lóe tia sáng.

“Cám ơn.” Hắn đem hoa hồng tặng lại cho Ngọc Hàn, “Cũng chúc mừng cô.”

“Tôi chỉ là may mắn vượt qua cửa ải .” Vũ Khanh rũ mi mắt , “Mắt đi một chiến hữu có năng lực như cậu, tôi chống chọi rất gian khổ.”

“Khách khí,” Duệ Minh lịch thiệp mang theo xa cách mỉm cười, “Đều do Dương tiểu thư có thực lực.”

Thần sắc Vũ Khanh lập tức sa sầm , số phiếu của cô trong đảng là thấp nhất, nếu không phải dựa vào tài lực hùng hậu của cha cô cùng các đại lão đắc lực hiệp trợ , có khả năng lần này cô sẽ chịu thiệt .

Một người thời gian dùng ở địa phương nào, là thấy được.

“Khách khứa bên cậu rất nhiều,” Cô giống như vô tình hay cố ý đánh giá bộ dáng Ngọc Hàn với vàng tiếp đón khách nhân, “Không quấy rầy ủi viên lập pháp nữa.” Cô hạ giọng, “Hoặc là..... Có rảnh cùng nhau ăn bữa cơm?”

Chuyện xấu vừa qua không thể phá hủy hắn, năng lực xử lý nguy cơ làm cho người ta thập phần tán thưởng, cô càng muôn có được Chung Duệ Minh.

“Tôi sợ không có thời gian.” Duệ Minh cười cười, “Tôi sắp chuẩn bị hôn sự. Mạnh Ngọc Hàn,” Hắn nhìn về phía Ngọc Hàn mỉm cười. Ngọc Hàn cũng hướng hắn đáp lại nụ cười, lại vội vàng tiếp đón khách, “Cô ấy là vị hôn thê của tôi. Tôi nghĩ báo chí đã viết tường tận tỉ mỉ, Dương tiểu thư hắn là rất rõ ràng.”

“Tôi đối với tin tức báo chí đăng một chút cũng không có hứng thú.” Cô hơi nghiêng đầu, đôi mắt long lanh hết sức kiều my nhìn hắn, “Tôi chỉ chú trọng kết quả cuối cùng mà thôi.”

“À, hôn lễ của tôi nhất định sẽ mời Dương tiểu thư đến xem.” Hắn như cũ tâm bình khí hòa nói chuyện.

“..... Chúng ta cứ chờ xem đi.” Dương Vũ Khanh trầm mặt.

Duệ Minh chỉ là cười cười, tiếp nhận khiêu chiến.

7. Chương 6

”CHƯƠNG 6

Editor : Pé Nấm

Nguồn : s://namlundidong18.wordpress.com/

Sau khi trúng cử uỷ viên lập pháp, Duệ Minh bận tối mày tối mặt, mỗi ngày đều không ngừng họp mặt, xã giao cùng ăn cơm ùn ùn kéo đến nhiều đến nỗi làm người ta mệt mỏi xẩm mặt mày .

Ngọc Hàn nhìn hắn bận rộn như vậy, toàn bộ chuyện hôn lễ đều do cô tự chuẩn bị , cha mẹ di dân còn chưa có mǎn han, cho nên đem danh sách tân khách đưa cho cô liền vội vội vàng quay về Canada, hại cô nhìn số điện thoại liên lạc dày cộm đến phát sầu.

Cha mẹ Duệ Minh hay tin, đánh điện chúc mừng: “Chỉ cần hai đứa hạnh phúc là tốt rồi”, còn muốn Ngọc Hàn không cần tiết kiệm, muốn tổ chức xa hoa thì xa hoa .

Mà cô mỗi ngày vẫn mua đồ ăn nấu đồ ăn, đến văn phòng chăm sóc mọi người, đồng thời lại ứng phó xã giao với các phu nhân tạo lập quan hệ, cũng trở nên cực kì bận bịu.

Nếu chị Chân Cầm rảnh rồi, còn có người bồi cô bận đóng bận tây. Còn những lúc chị Chân Cầm đi theo Duệ Minh chung quanh xoay sở, hiếm được bữa nào rảnh cũng phải xử lý các công việc vụn vặt, cô cũng hơi ngại lấy việc hôn lễ đi phiền cô ấy.

Nhưng mà cha mẹ Ngọc Hàn lần đầu gả con gái kiên trì không được tổ chức qua loa, tuy rằng không thể ở tại bên người giúp cô thu xếp, đành phải mỗi ngày gọi điện thoại vượt biển hỏi thăm tình hình linh tinh . Ngọc Hàn thấu hiểu tâm tình lo lắng của bọn họ, nhưng đối mặt với những mệt mỏi cô cũng không thể kể lể than thở với họ .

Cho nên, cô lè loi đi tiệm lỹ phục chọn áo cưới, chính mình viết thiệp cưới, chuẩn bị theo yêu cầu của cha mẹ đại sinh tiểu sinh, mang bên ngoài một đồng đồ cưới kỳ quái cùng không trùng không tây tục lệ, còn phải tìm người xem ngày thích hợp .....

Kỳ thực việc này cũng đơn giản, nhưng chân chính xã giao với đám phu nhân quan chức mới làm cô sợ hãi.

Thường thường bận bịu một ngày, còn phải vội vàng đi gội đầu, thay quần áo tham dự yến hội, một đám phu nhân, tiểu thư thiên kim, nữ chính trị gia tụ hội, luôn âm thầm phân cao thấp.

Cô luôn tiết kiệm, đối với hàng hiệu phục sức không có hứng thú cũng không có thường thức, đôi lúc cô bị nói mỉa mai vài lần nghe không hiểu nên đành im lặng, về sau thực sự có người hiểu được nói cho cô biết

---

Mặc không nổi nhãn hiệu Chanel thì đừng có mặc, định giả bộ làm đóa hoa sơn trà cao quý sao?

Cô đứng tại chỗ sững sốt, Chanel là cái gì ? Hiệu quần áo là cô mua ở các cửa hàng, cô không quá để ý có phải là hàng giả hay không , chỉ cần cảm thấy thích liền mua, còn vì giá hơn ba ngàn đồng tiền đau lòng không thôi.

Mọi người cười khẽ làm cho cô cảm thấy bối rối.

Trọng tâm đề tài của họ cô một chút cũng không hiểu , thời điểm người khác hỏi cô về ước muồn tương lai, cô nói muồn trở thành bà chủ nhỏ, về sau mọi người chung quanh lập tức chuyển hướng không ai liếc mắt quan tâm cô .

Loại tụ hội này làm cô cảm thấy cô đơn cùng mệt mỏi, nhưng các bậc lão phu nhân lại chỉ định cô nhất định phải tham dự.....

“Ngọc Hân, cô phải cùng những người có gia thế hiển hách tạo lập quan hệ tốt,” Phu nhân ân cần dặn dò, “Thay Duệ Minh mở rộng quan hệ là trách nhiệm của cô.”

Phu nhân nếu có thời gian đều đem mangcô theo bên người học hỏi, nhưng phu nhân thường thường lại bề bộn nhiều việc, cả buổi tối cô chỉ có thể trầm mặc trừng mắt bàn ăn.

Thầm nghĩ muồn nói cùng Duệ Minh , cô cũng không cần tham gia loại tụ hội nhàn chán nữa. Thế nhưng nhìn hắn bận sứt đầu mẻ trán, cùng cô nói không được vài câu liền ngủ mất, cô chỉ có thể nhìn chằm chằm trần nhà than thở, trong lòng tính toán một đồng việc vặt còn chưa có hoàn thành.

Cô cảm thấy mệt mỏi, thực mệt.....

Mà ngay tại lúc tinh thần cô căng thẳng hết mức , đột nhiên nổi lên chuyện bát quái các phóng viên bắt đầu săn sao theo dõi cô.

Rõ ràng tin tức rầm rộ liên quan đến bọn họ đã lảng xuồng, cô lại bị những người này nhìn chăm chú đến phát phiền. Mặc kệ đến nơi nào những ký giả đều dính chặt, bỏ cũng không xong.

Mỗi khi xông lên liền chụp ảnh không dứt, mặc kệ cô mua đồ ăn hay đến tiệm gội đầu, cho dù đến tiệm lễ phục chọn lựa áo cưới, bọn họ cũng sẽ đột nhiên ào lên, hỏi cũng không hỏi liền chụp luôn tay, sau đó lại đem vấn đề Chân Lan Nhân lấy ra hỏi, sự tình càng lúc càng trắng trợn , thậm chí ngay cả bạn trai cũ của cô cũng đào ra hỏi.

“Tôi vì sao phải trả lời mấy vấn đề này?!” Cô rốt cục bạo phát tức giận, đẩy ra máy chụp ảnh cùng máy ghi âm, “Vừa khéo” máy rớt xuống đất, lại có người khác xông lên chụp ảnh.

Ngày thứ hai, tiêu đề tin tức liền xuất hiện: “Lập ủy phu nhân giận dập bể máy ghi hình của phóng viên ”, kế tiếp là phê bình cô ngạo mạn vữ nhục tôn nghiêm tin tức, nói cô hành sự tùy tiện nhất định là chướng ngại vật của Duệ Minh .....vân .....vân.

Cô tức giận đến mức ở nhà khóc một ngày, nhân viên công tác còn gọi điện thoại tới hỏi cơm trưa sao còn chưa đưa tới?!

Phiền chán bỏ điện thoại xuống, cô ở bên ngoài ngây người hết một ngày, buồn bức ra bờ biển ngắn người đều bị chụp ảnh, tối đó báo chiều liền xuất hiện tiêu đề biến cố tình cảm giữa cô và Duệ Minh.

Cô rốt cuộc không chịu nổi cuộc sống mệt mỏi đầy áp lực này nữa !

Chạy về gia cầm giận lung tung lục lọi một đồng quần áo bỏ vào trong túi, tìm kiếm hộ chiếu, hoàn hảo , còn chưa có quá thời hạn, cô vội vã gọi điện thoại đến cơ quan du lịch, “Tôi muốn xuất ngoại, nơi nào nhanh nhất ?”

Mua quần áo tiền đủ cô xuất ngoại du ngoạn thả thích, nói sau cô lại không dự tính đi chơi, trước tối Hongkong lại nghịch biện pháp đi Canada tìm cha mẹ .

Cùng hắn kết hôn không thành !

Vừa nghĩ đến nửa đời sau sống trong hoàn cảnh giả tạo, lừa lọc ..... Cô tình nguyện cô độc trôi qua những ngày tháng yên tĩnh thư thái.

Đi theo cha mẹ thanh tịnh qua ngày cũng không tệ, không có sống về đêm nhảm chán như Canada, ít nhất so với thể xác và tinh thần chịu áp lực nặng nề ở Đài Loan sẽ tốt hơn .

Khóa cửa lại cẩn thận, trước khi rời đi, cô cảm thấy đau lòng nhưng nhẹ nhõm .

Coi như là kết cục hoàn hảo nhất ? Duệ Minh yêu cô, còn cô rời đi, như vậy..... Cô sẽ không cần đổi mặt với tương lai đen tối cùng thống khổ bị vứt bỏ .

Cô khóc đến thương tâm , hơn nữa một đường khóc đến sân bay.

Cô đến hơi sớm, chuyến bay dự định còn khoảng hai giờ mới cất cánh.

Có thể đem đoạn cảm tình này giữ gìn trong hồi ức, chung quy so với đổi mặt với tan vỡ chia tay không vui vẫn tốt hơn .

Cô cả đời sẽ nhớ mãi, đường tình cảm của mình đã không còn hai chữ “Xúi quẩy” Rốt cuộc, ít nhất có người thật lòng yêu cô từ nhỏ đến bay giờ vẫn không thay đổi .

Trên máy bay, cô buộc dây an toàn, nước mắt chảy không ngừng .

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

“Là Chung lập ủy sao?” Vương ký giả có quen biết gọi điện thoại cho Duệ Minh, “..... Có lẽ tôi là đa tâm, Mạnh tiêu thư có phải muôn xuất ngoại du lịch không ?”

“Không .” Hắn đang ở cùng phụ tá họp, nghe tin tức bất ngờ này cảm thấy có chút mạc danh kỳ diệu, “Làm sao vậy?”

“Ách.....” Vương ký giả áp a áp úng, “Tôi ở sân bay nhìn thấy cô ấy, tìm hiểu tra xét một hồi, biết được cô ấy chuẩn bị đáp máy bay đến Hongkong .”

Hỏi máy bay số chuyến bay cùng hãng công ty hàng không, mặt hắn trầm xuống. “Đến công chính sân bay mất bao lâu?”

“Ước chừng một tiếng ”

Hắn nhìn đồng hồ, “Đưa chìa khóa xe cho tôi.”

Duệ Minh dùng không muốn sống tăng tốc độ chạy nhanh trên đường cao tốc, hắn biết dọc theo đường đi bị bắn phạt quá tốc độ không biết bao nhiêu lần , nhưng hắn không thèm để ý hóa đơn phạt.

Cô ngay cả một câu cũng không nói, cứ như vậy xuất ngoại ? Trong lòng hắn tràn đầy nghi hoặc cùng phẫn nộ. Trong lúc hắn bận rộn, công việc lộn xộn, Ngọc Hàn mong tưởng bỏ hắn chạy lấy người?

Nầm mồ!

Lúc hắn chạy đến sân bay quốc tế, đem xe hướng bãi đỗ xe tùy tiện bỏ một bên , nhìn đồng hồ, 45 phút, hắn là bắt đầu đăng ký.

Sắc mặt xanh mét, hắn liền đem giấy chứng nhận lập pháp ủy viên sáng ngời, cuộc đời lần đầu tiên sử dụng loại đặc quyền này. “Tôi tìm người. Tìm xong sẽ đi. Yên tâm, tôi không dự tính nhập cư trái phép.”

Ánh mắt lạnh lẽo như muốn giết người, nhân viên an ninh khó xử đi theo phía sau hắn, một đường xông thẳng đến trên máy bay.

Lúc này Ngọc Hàn thất thần nhìn ngoài cửa sổ rơi nước mắt, đột nhiên, chỉ cảm thấy một trận bóng đen bao phủ trên đầu, vừa nhắc đầu lập tức sợ ngây người.

Thần sắc Duệ Minh làm người ta hoảng hốt !

“Đi Hongkong du ngoạn?” Hắn cố gắng khắc chế lửa giận, trong lòng hy vọng cô chính là giận mìn không ở bên cô, xuất ngoại đi giải sầu mà thôi.

“Không phải.” Tuy rằng kinh ngạc hắn đột nhiên xuất hiện, Ngọc Hàn vẫn là cố lấy dũng khí nói, “Chỉ muốn rời Đài Loan, đi tìm cha mẹ .”

“Di Canada du ngoạn?”

Trầm mặc một lát, cô mới trả lời: “.....Chị sẽ không quay lại Đài Loan.”

Hắn không nói chuyện, thản nhiên động thủ cởi bỏ dây an toàn của cô.

“Nhóc làm gì?” Còn chưa có rõ ràng chuyện gì xảy ra, đã bị Duệ Minh ôm ngang khiêng lên, trước mắt bao người, Ngọc Hàn xấu hổ hô, “Duệ Minh! Nhóc làm gì?! Bỏ chị xuống !”

“Cẩn thận đâu chị. Máy bay nhỏ, coi chừng đụng vào.” Hắn đi nhanh khiêng Ngọc Hàn đang giãy dụa không ngừng, đẩy nhân viên an ninh cùng tiếp viên hàng không đang ngây ngốc trợn to mắt, “Xin nhường đường..... Cám ơn, vợ chồng cãi nhau, xin nhường đường.....”

“Chúng ta còn chưa có kết hôn!” Ngọc Hàn kêu to.

“Hiện tại đi. Công chứng không quá 3 phút.”

“Chị không muốn kết hôn với nhóc !”

Những lời này nặng nề đãm bị thương tâm Duệ Minh, làm cho hắn phẫn nộ đạt tới cực điểm. Nhưng hắn chỉ dùng một chút, lại tiếp tục khiêng cô xuống máy bay, công khai xuyên qua đám người đồng nghẹt nghẹn họng nhìn trân trối, bộ dáng Ngọc Hàn giãy dụa cùng kêu to hắn vẫn mắt điếc tai ngơ.

Hắn một tay đẩy cô ngã vào trong xe, đi theo lên xe, “Kít kít” Một tràng âm thanh khóa xe, “Yên tâm, là khóa an toàn, chị có cố gắng cũng không mở được cửa.”

“Bỏ chị xuống! Nhóc không thể cứ như vậy mang chị đi, vé máy bay của chị là dùng tiền mua,”

“Tôi đền cho chị 10 vé máy bay.”

“Không phải vấn đề này.....” Nói còn chưa dứt lời, thân thể cô nặng nề ngửa ra sau, xe tựa như đạn pháo bay nhanh ra ngoài.

Một bên Duệ Minh đã đạp猛 chân ga, bay nhanh trên đường cao tốc.

Liếc liếc mắt tốc độ một cái, khuôn mặt Ngọc Hàn chuyển thành trắng bệch,

“..... Một trăm hai ? Duệ Minh, chạy chậm một chút !”

Hắn nhìn chằm chằm phía trước, “Mới một trăm hai? Cài xong dây an toàn, hôm nay tôi muốn nhìn xem có thể lấy bao nhiêu hóa đơn phạt.”

“Duệ Minh?!” Cô thảm thiết kêu một tiếng tên nhóc đáng chết ngang nhiên cua xe chạy theo hình chữ Z để vượt qua 3 làn đường ?! Tốc độ nhanh chóng mặt làm cho cô ở trong xe ngã tới ngã lui.

Cô vội vã cài xong dây an toàn, vươn tay nắm chặt trần xe, một mặt cầu nguyện chính mình có mệnh xuống xe. “..... Giận ta cũng không cần mặc kệ tính mạng của bản thân chứ !”

“Chị cũng biết tác phong của tôi?” Hắn cười lạnh một tiếng, “Tôi không thả chị đi đâu hết, âm tào địa phủ tôi cũng muốn mang chị cùng nhau đi. Tôi yêu chị cả đời, chị ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho tôi ? Trốn phải không, tôi xem xem chị có thể chạy trốn tới đâu!”

Hắn luôn giữ vẻ mặt bình thản trầm ổn nay trở nên dữ tợn, Ngọc Hàn chưa từng thấy qua biểu cảm đáng sợ như vậy .Cô sợ hãi..... Nhưng là, Duệ Minh xuất hiện, lại làm cho suy nghĩ kiên định của cô trở nên yếu ớt không chịu nổi.

Dù hiện tại Duệ Minh rất đáng sợ, cô cũng rất thương hắn.

“Duệ Minh.....” Cô cầu xin, “Nhóc chạy chậm một chút, chúng ta bình tĩnh nói chuyện được không?”

“Không cần!” Hắn rống giận hét lên, “Hiện tại đến lượt tôi không muốn nói chuyện! Chị ngồi yên cho tôi !” Hắn giẫm mạnh lên chân ga .

“Nhóc không để ý tánh mệnh của chị không sao, tốt xấu cũng nên yêu quý sinh mệnh cùng danh dự chính mình chứ !” Ngọc Hàn cũng phát hỏa, “Thật vất vả ngồi lên vị trí lập pháp ủy viên, hành vi tự tung tự tác hiện tại..... chính là tự hủy tương lai vất vả lầy được !”

“Không có chị, tôi ngay cả mệnh đều không cần, còn luyến tiếc danh dự làm gì?” trên trán hắn gân xanh bạo phát, “Chị lựa chọn bỏ tôi đi Canada? Tôi còn bảo vệ danh dự còn ý nghĩa gì? Ủy viên lập pháp tôi mặc kệ ! Cái gì cũng không cần ! Chị đừng mong vứt bỏ tôi, chính chị đã đáp ứng, không rời xa tôi !”

“Nhóc có nghĩ vấn sao không hỏi chị, xúc động như vậy làm gì!?” Ngọc Hàn giương cao giọng.

“Một câu từ biệt cũng không nói cho tôi biết, vì sao tôi không thể xúc động!?” Duệ Minh gắt gao ép sát xe chở cát đá, nguy hiểm mà ngang ngược vượt qua, đưa tới một trận âm thanh chửi bới la hét kháng nghị.

“Cảm thận một chút!”

“Tôi không quan tâm !”

Một đường tranh cãi, đến điểm cuối đường cao tốc vẫn an toàn giữ mệnh, Ngọc Hàn cảm thấy là một kỳ tích.

Tuy rằng cô cảm thấy chết cũng tốt, ít nhất không cần đổi mặt hiện thực đầy áp lực ồn ào bủa vây. Nhưng mà cô không thể chịu đựng được Duệ Minh đau lòng , cô luyến tiếc.

Âm ỹ một đường, cô vừa mệt vừa đói lại khát, hai mắt đẫm lệ mông lung ngồi bất động ở trong xe.

Duệ Minh đem mặt vùi vào trong tay lái, thật lâu không nói lời nào. Một đường thịnh nộ đi đến Cao Hùng, di động không biết ở Đài Trung trao đổi ở đâu, khiến cho hắn buồn bực vứt ra ngoài cửa sổ xe.

Trên thế giới không có gì so với Ngọc Hàn càng quan trọng hơn.

Cô phải rời khỏi hắn. Không một câu giải thích rõ ràng, cũng không có để lại lời nhắn nhủ, còn muôn lặng lẽ rời xa hắn.

Mấy năm nay cố gắng, rốt cuộc là vì cái gì? Hắn kiên nhẫn chờ đợi ; khoan dung, cố gắng thay đổi bản thân biến thành đàn ông tốt, chính là hy vọng trở thành người mạnh mẽ bảo hộ tiểu tỷ tỷ, đủ tư cách yêu cô.

Cô ấy suy xét thật lâu, rốt cục đợi được cô gật đầu đáp ứng , về sau lại thay đổi quyết định âm thầm đào tẩu!?

Tức giận cùng đau lòng ùn ùn kéo đến, quay đầu nhìn cô yên lặng dựa vào cửa kính xe rơi lệ, Duệ Minh đầy ngập lửa giận lại hóa thành hư không .

Hắn mỏi mệt đem xe chạy vòng nguyệt quế Cao Hùng, xuống xe thay cô mở cửa , Ngọc Hàn lại xoay mặt, chỉ lo rơi lệ.

Giúp cô cởi dây an toàn, hắn nói: “..... Chúng ta nghỉ ngơi một lát, ăn một chút đã, được không?”

Muốn phát tán tính cáu kỉnh, chạm đến ánh mắt mỏi mệt cùng sa sút, cô đành yên lặng, xuống xe.

Vào phòng, Duệ Minh qua loa ăn cơm; Ngọc Hàn cảm thấy khát, cầm chai nước uống không ngừng, bởi vì hồi lâu chưa có gì vào bụng, dẫn đến một trận buồn nôn khó chịu, nước vừa vào yết hầu liền ói ra , với vàng chạy vào phòng tắm vịn bồn rửa mặt nôn không ngừng , ói toàn bộ đều là nước trong , còn xen lẫn một ít tơ máu.

Phun rất kịch liệt, làm thương tổn đến yết hầu.

Duệ Minh đau lòng nhẹ nhè vỗ lưng cho cô, hêt sức dịu dàng dùng khăn lông giúp cô lau mặt, không khỏi làm cô xoay người ôm chầm lấy Duệ Minh khóc lớn.

Khóc một trận, cảm thấy trên vai có chất lỏng ẩm áp, cô ngẩng đầu, phát hiện trên mặt Duệ Minh thế nhưng rơi lệ ?!

Từ khi hắn năm tuổi trở về sau cô chưa từng thấy hắn rơi nước mắt lần nào, không nghĩ tới..... Một người đàn ông trầm ổn thành thực , đường đường một ủy viên trẻ tuổi đầy tài năng trong chính đàn, lại ở trước mặt cô rơi lệ.

“..... Đừng rời khỏi tôi.” Thanh âm hắn trầm thấp hàm chứa khẩn cầu.

Ngọc Hàn yên lặng gật đầu. “..... Chị muốn tắm rửa.”

Rửa mặt xong xuôi, không còn cảm giác khó chịu nữa, cô khoác áo tắm đi ra ngoài, ngoài phòng khách phục vụ đã đem bữa ăn mang lên, Duệ Minh động cũng không động thức ăn trên bàn, ngồi im lặng mờ mịt nhìn ngoài cửa sổ.

Khuôn mặt nghiêm nghị của hắn làm lộ ra đường nét góc cạnh tuyệt đẹp, tựa như tao chê bai thần chi. Nhưng chạm đến vẻ mặt mờ mịt cùng bất lực của hắn, cùng hồi nhỏ bóng dáng luôn mang vẻ cô đơn không có gì khác nhau.

Chỉ có rõ ràng nhất, Duệ Minh bởi vì bộ dạng đẹp mắt luôn nên phải đau khổ. Nữ sinh yêu thích thường là nguyên nhân làm các nam sinh khác ghen ghét, khi còn nhỏ hắn luôn bị bạn bè xa lánh. Theo độ tuổi hắn lúc ấy chẳng có lấy một người bạn nào, quãng thời gian đó chỉ có cô độc lẻ loi làm bạn bên hắn.

Lúc hắn học xong như thế nào cùng người ở chung, chỉ có cô biết, đó là cầm bao nhiêu hồn nhiên đi đổi lấy khôn khéo trầm ổn.

Cảm giác cô dành cho hắn rất phức tạp..... vừa là người chị, là bằng hữu, và cũng là người hắn yêu .....

“Không ăn trước?” Ở bên cạnh hắn ngồi xuống, thanh âm Ngọc Hàn cũng nhu hòa hơn.

“Chờ chị cùng nhau ăn.” Khi nhìn thấy cô, biểu tình Duệ Minh trong nháy mắt sáng rỡ lên, sau đó liền ấm đậm.

Ánh sáng trong mắt hắn làm cho tim cô đập nhanh, ấm đậm lại làm cho cô đau lòng.

Gẩy gẩy thức ăn trong bát, cô rõ ràng rất đói bụng, lại ăn không vô.

“Ngoan, ăn nhiều một chút.” Duệ Minh dỗ cô, cầm lấy thìa, “Bạn họ nấu cơm rang rất ngon. Tiêu tỷ tỷ không phải thích ăn cơm rang nhất sao? Đến đây, há miệng nào, a——”

Cô rưng rưng ăn, mùi vị món cơm rang làm cô khó có thể dừng lời diễn tả được.

Ngoan ngoãn ngồi ở trước mặt hắn, mặc hắn cẩn thận chăm sóc mình. Trước kia cô cũng dỗ dành Duệ Minh như vậy, sau khi trưởng thành, đến lượt hắn dỗ cô ăn.

“Đến, đến lượt chị đút cho nhóc.” Ánh mắt hàm chứa nụ cười mang theo ấm ướt, “Thế nào? Chúng đút đổi phương ăn cơm?”

“..... Chị nhỏ, đừng rời khỏi tôi.” Hắn gục đầu xuống, “Không có chị, tôi cái gì cũng làm không được, cái gì cũng không muốn làm.....”

“Chị nào có quan trọng như vậy. Chờ nhóc lại lớn một chút..... Rồi sẽ biết còn có rất nhiều cô gái tốt hơn chị đang đợi nhóc .....” Nước mắt không nhịn được, ở trên bàn rơi tí tách phát ra tiếng vang nặng nề.

“Tôi đã sớm trưởng thành. Trừ chị ra, tôi cái gì đều không cần.” vẻ mặt hắn biểu lộ mệt lại yếu ớt, “..... Đừng rời khỏi tôi.”

“Chị không muốn làm quý phu nhân lãnh đạo.” Ngọc Hàn khóc thành tiếng.

“Chị không cần làm quý phu nhân lãnh đạo, chị chỉ cần làm Ngọc Hàn của tôi, mãi là tiểu tỷ tỷ là tốt rồi. Tôi thề sẽ vĩnh viễn bảo hộ chị, trân trọng chị ..... Vì sao? Vì sao đột nhiên không nói tiếng nào đã rời khỏi?”

Nếu như phải đi..... Cô cũng không thoải mái đi được. Cô đã đánh giá thấp tầm quan trọng Duệ Minh trong lòng cô, cho dù có đến Canada, cô có thể nhịn xuống kích động quay về Đài Loan sao?

Không có khả năng.

Thời điểm Duệ Minh khiêng cô xuống máy bay, cô thực sự phẫn nộ sao? Chẳng lẽ trong lòng không có mừng thầm cùng cảm giác thở phào trút gánh nặng sao?

Cô biết, cô đã không muốn rời đi.

“Chị không đi, nơi nào cũng không đi.....” Cô vừa khóc vừa ôm lấy Duệ Minh, “Thực xin lỗi, là chị không có lòng tin ..... Là chị không chịu nổi áp lực..... chị không nên bởi vì người khác lời ra tiếng vào liền..... chị yêu nhóc, thực sự..... Nhưng là quá yêu nhóc, chị lại rất sợ hãi, sợ hãi có người bắt lấy tâm nhóc về sau chị không còn điểm tựa ,nên mới quyết định trốn tránh ..... chị ở bên cạnh nhóc, chị sẽ không đi, sẽ không đi.....”

Nước mắt hai người giao hòa , xác định tâm ý lẫn nhau .

Chờ Ngọc Hàn khóc mệt ngủ thiếp đi, Duệ Minh thỏa mãn nhìn dung nhan an tường ngủ say của cô, trong lòng không khỏi trào lên nghi vấn —

Không chịu nổi áp lực? Lời ra tiếng vào?

Trong khoảng thời gian này hắn bận ngập đầu , hắn không rảnh lắng nghe Ngọc Hàn nói chuyện, tính cách tiểu tở tở đơn thuần không được khai thông rơi vào bế tắc, chỉ nghĩ chạy trốn không muốn đối mặt .

Nhưng mà..... Xảy ra chuyện gì ? Rốt cuộc là nguyên nhân gì làm cho cô muốn chạy trốn ?

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Không lâu, hắn bài trừ khúc mắt cả hai, cùng Ngọc Hàn hoả tốc ký công chứng kết hôn, không để ý cha mẹ vợ kháng nghị, cũng chỉ mời năm bàn, toàn bộ nghi thức miễn hết .

Đối mặt cha mẹ vợ không ngừng oán giận, hắn chỉ cười nói: “Con cảm thấy hình thức không quan trọng .”

Đương nhiên không quan trọng , có thể đem chị nhỏ thuận lý thành chương giữ ở bên người mới trọng yếu.

Hắn cũng không để Ngọc Hàn tham gia các yến tiệc tụ hội các phu nhân quan chức ; tiểu thư danh gia vọng tộc , bởi vì Ngọc Hàn hỏi hắn có thể không đi được không. Đương nhiên có thể ! Mạng lưới nhân mạch (**) của anh không cần có vợ đến tham gia

(**) nhân mạch có nghĩa kiêu như là mạng lưới quen biết / thế lực của riêng mình

Lúc Duệ Minh tỉnh táo lại, hắn đọc tin tức báo chí mấy ngày qua tràn ngập phê bình ác ý công kích Ngọc Hàn, đột nhiên cảm thấy kỳ quái ——————

Một phu nhân lập ủy nhõi có thể nắm bắt nhiều tin tức như vậy, thật sự không tầm thường.

Hắn quyết định điều tra rõ ràng chuyện này.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

“Vương tiên sinh, đã lâu không thấy.” Thừa dịp Vương ký giả tiến đến bái phỏng, Duệ Minh thực khách khí tiếp đón hắn, “Lần trước chuyện Ngọc Hàn..... May mắn có Vương ký giả thông báo cho tôi biết, bằng không..... Cám ơn Vương ký giả .”

Lần đó tin tức huyên náo rất lớn, Duệ Minh còn mở họp báo công khai xin lỗi, Vương ký giả luôn cùng bọn họ thân cận, đoạt quyền phỏng vấn độc nhất vô nhị, dưới ngòi bút uyển chuyển khéo léo, thay Duệ Minh tiêu trừ không ít áp lực.

Vương ký giả cười nói , “Chỗ nào mà nói, Chung lập ủy khách khí.”

“Bất quá,” Duệ Minh trầm ngâm một lát, “Bà xã tôi được giới truyền thông hết sức ái mộ, tựa hồ không được tầm thường .”

Không tốt, hôm nay hắn trở thành đối tượng bị phỏng vấn .

Bạn tâm người khác bát cơm người khác, hắn trầm mặc một lát mới trả lời: “Chung lập ủy, ngài cũng biết, lẩn lộn trong giới này bát cơm kiểm không dễ dàng, không có mệnh lệnh cấp trên , ai cũng sẽ không quá hứng thú săn tin tức nho nhỏ.....”

“Cấp trên?” Trong đầu hắn vụt nhanh qua hàng danh sách.

“..... Có một số việc , không cần quá để tâm.” Vương ký giả không nhịn được nhắc nhở, “Chung lập ủy, con đường chính đàm này, chung quy không tránh được va chạm. Tôi chỉ có thể nói, phu nhân cùng vui tai tiếng

lần trước, đại khái là cùng người làm, thế giới này vốn chính là phòng quân tử, phòng không được tiểu nhân, ngoài cùng phu nhân phải hết sức cẩn thận.”

Hắn khẽ mỉm cười, “Thật sự cảm tạ. Về sau, tôi nghĩ còn có rất nhiều chuyện cần dựa vào Vương tiên sinh.”

“Ngàn vạn đừng nói vậy. Tôi đây trước cáo từ.” Vương ký giả nói xong liền rời đi văn phòng.

Chính đàm thật sự là nơi đầy rẫy đèn tối, cùng địa ngục không có gì khác nhau.

Hắn nhìn ngoài cửa sổ, một mặt dán Chân Cầm giúp hắn tìm tổ thu thập thông tin, một mặt trong lòng loay hoay suy nghĩ. Tin tức hắn kết hôn vừa truyền ra, Dương Vũ Khanh khoa trương mặc một thân váy bó sát đỏ thắm bắt mắt, đến dự yến tiệc dùng giọng điệu mềm mỏng bắt chuyện với hắn.

Sau đó là biểu tình tràn ngập giận dữ cùng khinh thường quyết không để yên, hắn không có quên. Hắn cũng biết, Dương lão tiên sinh trong giới truyền thông hô mưa gọi gió, mà con gái của hắn, cũng thân là kiêm xã trưởng tòa soạn báo.

Là thời điểm nén phẫn kích..... Hắn dễ dàng tha thứ cũng đủ lâu.

8. Chương 7

”CHƯƠNG 7

Editor : Pé Nấm

Nguồn : s://namlundidong18.wordpress.com/

Một năm sau, chính đàm bùng nổ sự kiện tai tiếng chấn động từ trước tới nay chưa từng có ——————

Một vị hiện thời đương nhiệm chức lập ủy cùng đàm ông có gia đình lên giường thành trò hề bị chụp ảnh, áp chế thành CD bám vào nội dung tạp chí lá cải rêu rao khắp nơi.

Vụ bê bối trong chính đàm ngày càng được đẩy cao, chẳng những tạo thành chuyện bát quái cho các tạp chí bàn luận [vạn người mua ván, ngàn người biết tiếng], cũng làm cho thanh danh vị nữ lập ủy kia xuống dốc không phanh, vốn được xưng tụng là nữ vương kiêu ngạo không ai bì nổi, nhất thời trở thành đề tài soi mói bị cánh truyền thông ráo riết săn đuổi.

Tên của cô gái đó là: Dương Vũ Khanh.

Duệ Minh xem tin tức báo chí viết, chỉ lảng lặng mỉm cười, về sau chuyển đến một bên, như chuyện gì cũng không phát sinh.

Gậy ông đập lưng ông. Hắn vốn không phải là con cùu nhỏ hiền lành mặc người khi dễ.

Dương Vũ Khanh một thân chật vật vọt vào phòng làm việc của hắn, hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ phân phó mang một ly cà phê cho cô.

“Mời ngồi, Dương lập ủy. Về mặt cô thoát nhìn rất mệt mỏi.” Hắn tâm bình khí hòa nhìn nữ vương trước mắt vô cùng thảm hại mắt đi bộ dáng cao ngạo ngày xưa tỏa ra lửa giận bừng bừng.

“Là cậu..... Đúng không?!” Dương Vũ Khanh phẫn nộ kêu to, “Là cậu xui khiến ả phóng viên ghê tởm kia chụp ảnh ta, đúng không?! Cậu là kẻ không biết xấu hổ .....” Tiếp theo là hàng loạt những lời chửi rủa mắng nhiếc khó nghe.

“Dương lập ủy..... Dương lập ủy! Cô bình tĩnh một chút.” Duệ Minh như trước ôn hòa, “Chuyện này cùng tôi có quan hệ gì chứ? Tôi cũng không thừa nhận thời quan gì một người.”

“Nhất định là ngươi! Chính là ngươi! Người hận ta đem ảnh hai người giao cho truyền giới thông hòng bôi nhọ danh dự ngươi, cho nên quay ngược lại ác độc trả thù ta! Sao ngươi có thể làm vậy.....” Tức

khắc, cô giật mình, “Ngươi tức giận đúng không? Bởi vì ta cùng người đàn ông khác ở bên nhau nhau? Ban đầu là ngươi không tốt, ai kêu ngươi luôn luôn bài xích ta, không chịu tiếp nhận ta.....”

“Đương lập ủy, cô suy nghĩ nhiều rồi.” Duệ Minh vô tình đánh nát mộng đẹp của cô ta, “Tôi đã có Ngọc Hàn, những cô gái khác cùng tôi không quan hệ, đương nhiên cũng bao gồm cả cô. Về chuyện cô gấp bất hạnh, tôi rất đồng tình. Nếu có gì cần tôi hỗ trợ.....”

“Ta không cần cậu giúp đỡ!” Dương Vũ Khanh cuồng nộ rống to, “Giả mù sa mưa ! Chung Duệ Minh, ngươi là đồ âm hiểm xảo trá ! Ngươi vì ánh chụp kia tích tụ hận ý với ta lâu như vậy..... vì một con nhỏ đáng dấp quê mùa vụng về tốt hơn so với ta sao? Mọi phương diện đều không bằng , trưởng thành cũng không đẹp, không cần đi ra ngoài làm xấu bộ mặt thành phố! Ngươi lại vì cô ta đối xử tệ với ta.....”

“Chỉ có ánh chụp thôi sao?” Duệ Minh cười khinh miệt, “Đương lập ủy, cô sai khiến phóng viên quấy rầy Ngọc Hàn, lại ở yến tiệc dụng tâm cô lập cô ấy ..... Tôi không hiểu cô vì sao đối với Ngọc Hàn địch ý sâu như thế. Thế nhưng , mọi người đều là đồng liêu, tôi cũng không nghĩ truy cứu làm mất hòa khí. Hôm nay cô đỗ oan tôi chủ đạo toàn bộ vụ tai tiếng, tôi chỉ có thể nói, cô bởi vì lừa giận đánh mất năng lực phán đoán. Nếu như cô đã nói hết, tôi có thể giúp cô giới thiệu bác sĩ tâm lý .....

Dương Vũ Khanh kinh ngạc nhìn Duệ Minh một hồi lâu, ánh mắt đột nhiên xuất hiện lệ quang, “Duệ Minh.” Thanh âm chuyển thành điềm đạm đáng yêu.

“Tôi biết mình sai lầm rồi.....” Dương Vũ Khanh tuôn lệ, quỳ gối cầu xin Duệ Minh, “Tôi chỉ là quá yêu cậu ..... Tôi nay đã thanh bại danh liệt, cha tôi muốn tôi từ bỏ vị trí lập ủy xuất ngoại , bằng không muốn sẽ cùng tôi đoạn tuyệt quan hệ cha con ..... Chẳng lẽ cậu không có lòng thương tiếc một chút nào sao , để lại cho tôi những kỉ niệm tốt đẹ?”

Vũ Khanh đem tay Duệ Minh kéo lại, ngay tại lúc đặt nó lên trên ngực mình,

Duệ Minh rút tay lại, chỉ chỉ trên tường, “Có camera, nếu thích cô có thể tiếp tục.”

Vũ Khanh trố mắt nhìn máy ghi hình trên tường, giận dữ đứng dậy định mở cửa.

“Đương lập ủy, túi xách của cô, còn có máy chụp ảnh trong túi.” Duệ Minh trong tươi cười bao hàm ác ý, “Đừng quên mang theo.”

Dương Vũ Khanh oán hận đoạt lại túi xách, trên mặt một trận xanh một trận trắng, lảo đảo đi tới cửa

Duệ Minh nở nụ cười xán lạn , Dương Vũ Khanh xem vào trong mắt tựa như ác ma khủng bố.

Trên thực tế, hắn cũng không có sai người đi chụp ảnh, chính là tổ thu thập thông tin báo cho hắn biết, vừa khéo nhân cơ hội giải quyết hết phiền phức, hắn chỉ âm thầm dùng thủ đoạn nhỏ mà thôi.

Hắn nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ, cảm thấy ánh mặt trời rất mỹ lệ.

Một chút cũng không ôn hòa thân thiện, cũng không. Dùng bẽ ngoài bình luận hắn, cho rằng hắn nhu nhược dễ dàng lấn áp, chỉ sợ đều sẽ chịu thiệt.

Chính đàn là địa ngục đen tối, không nghĩ sẽ an ổn thoát thân. Nhưng mà người bơi giỏi cũng có ngày chết đuối , có tâm không chế truyền thông, nên nhớ phải hết sức cẩn thận, bởi vì cuối cùng đều có khả năng trở thành vật hi sinh cho giới truyền thông .

“Chung lập ủy, cậu muốn làm như vậy rất lâu rồi chẳng qua là đang đợi thời cơ thôi.” Chân Cầm mỉm cười đưa tách cà phê cho hắn,

“Làm khó cậu phải nhẫn耐 lâu như vậy.”

“Tôi muốn suy tính lại , không chỉ vì báo thù riêng.” Duệ Minh mỉm cười, sâu trong đáy mắt là tia sáng lạnh như băng, “Chính là vừa khéo có cơ hội , tôi chẳng qua dùng chiêu gậy ông đập lưng ông mà thôi.”

Thân là chính trị gia, bè cánh thiên ti vạn lũ cùng quan hệ đảng phái làm cho hắn chỉ có thể chờ. Hắn chờ đợi lâu như vậy, hết cơ hội này đến cơ hội khác , cuối cùng cũng tìm được cơ hội.

Hắn mỉm cười thích thú. Tâm tình trở nên thoải mái.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Về sau, vụ bê bối theo Dương Vũ Khanh thân bại danh liệt xuất ngoại mà dần dần bình ổn.

Biểu hiện Duệ Minh trong chính đàn, cũng dần dần toả ra hào quang chói lọi.

Tuổi đời còn trẻ lại sở xụy gan dạ sáng suốt, nhất thời trở thành ngôi sao mới trong chính đàn. Thái độ hắn trong ôn hòa ẩn chứa sắc bén, trang bị đầy đủ lại nhanh nhẹn, làm cho bọn quan viên vừa thương vừa sợ, dần dần, bọn họ ngược lại cảm thấy luôn chỉ biết chỉ trích lập ủy, so với vị lập ủy này mặt ngoài ôn hòa tuấn dật dẽ ứng phó hơn.

Đối lập với Duệ Minh biểu hiện rầm rộ, trước khi cưới giới truyền thông chú mục Ngọc Hàn, sau khi kết hôn tựa như ẩn cư, bất kỳ nào trường hợp cũng không lộ diện.

Làm cho rất nhiều người lén phỏng đoán, các thiên kim tiểu thư con nhà danh giá đều ảo tưởng rằng mình có cơ hội, rồi rít hướng Duệ Minh liếc mắt đưa tình.

Chính là, hắn vẫn bảo trì hữu lễ mà xa cách.

Nhiều lời đồn đãi mọc lên làm cho bạn học cũ của Ngọc Hàn đều lo lắng, A Mẫn thử liên lạc với Ngọc Hàn, nghe được thanh âm cô bạn đáp lại nhiệt tình xen lẫn vui vẻ, nội tâm liền an tĩnh lại. Đến khi vào trong nhà Ngọc Hàn, lại cảm thấy chính mình lo xa quá.

Ngọc Hàn mặc bộ đồ ở nhà màu trắng, dáng dấp toát ra vẻ mộc mạc giản dị, có ý định đáp xe điện ngầm thăm hỏi nhân tiện đưa quà cưới cho Ngọc Hàn, cho rằng bọn họ trụ ở biệt thự Dương Minh Sơn sẽ là cõi nào xa hoa tráng lệ, nào ngờ vừa nhìn thấy, cũng chỉ là hai tầng phòng cũ kĩ, tảng đá trên tường vây quanh một mảnh hoa dại bãi cỏ rậm rạp, một cái hồ trót xi măng xây thành ao nhỏ nước trong, vài nhánh lá rụng nhấp nhô trôi trên mặt nước.

“Đây chính là nơi để chúng ta bơi lội. Kỳ thật chỉ có thể gọi là chỗ để vọc nước thôi.” Tán cây đa lay động, dưới tàng cây có đặt bàn ghế đá, đều là tinh xảo linh lung. “Trước đi vào ăn cơm, sau đó uống trà trò chuyện, so với máy điều hoà nhiệt độ còn mát mẻ hơn.” Ngọc Hàn than thở xong.

Đi vào ngôi nhà có Lục Song Sa, đơn sơ mộc mạc, một căn bếp lấy ánh nắng xen từ kẽ lá chiếu vào, trên bàn ăn sạch sẽ là một vài cây sơn thù du cẩm vội, nàng đón tiếp A Mẫn ngồi xuống, tỉ mẩn dọn đồ ăn. , “.....Mình cho rằng lập ủy đều sẽ có nữ giúp việc cùng đầu bếp.” A Mẫn ngồi xuống.

“Lập ủy khác có lẽ vậy.” Ngọc Hàn cười cười, “Không phải nhà chúng ta có một người sao.”

Ăn cơm xong, ngồi dưới tàng cây đa uống trà, A Mẫn hỏi: “..... Ngọc Hàn, cậu sống tốt không?”

Cô mỉm cười mơ hồ, “Mình rất hạnh phúc.” Chính là trong vui vẻ mang theo chút sầu não.

“.....Cậu không công khai cùng Duệ Minh xuất hiện, tên của hắn bỗng chốc cùng người mẫu xếp cùng một chỗ, sau đó lại cùng vị thiên kim nào đó chụp ảnh chung..... cậu nếu là thực hạnh phúc, vì sao lại có bộ dáng cô đơn như vậy?”

“Đó là công việc của hắn, xã giao rộng rãi cũng là điều trọng yếu trong công việc.” Cô nhẹ nhàng thở dài, “Là mình thích ứng chưa tốt. Hắn đáp ứng mình, mang đến tình cuộc sống thoải mái qua ngày. Mình biết các lập ủy phu nhân khác đều trước mặt cùng sau..... Kê vai chiến đấu..... Nhưng mình chính là không có biện pháp.” Cô nâng mắt lên, “Duệ Minh đối mình tốt lắm. Thực sự.”

Thực sự, Duệ Minh đối với cô vô cùng tốt. Chỉ cần hắn có thời gian, đều tận lực ở bên cạnh cô. Chính là, hắn không có thời gian.

Mỗi ngày sáng sớm cô thay Duệ Minh làm điểm tâm, chỉ có giờ phút này, cô mới có thể dễ dàng ngắm nhìn kỵ Duệ Minh. Tuy rằng Duệ Minh luôn tận lực bớt chút thời gian về nhà ăn cơm, nhưng lộ trình công tác của hắn dày đặc, thường thường phải thất ước.

Một mình nhìn mâm bàn ăn nóng hổi cảm giác chờ đợi thật không dễ chịu, nhưng cô một chút oán giận cũng không có, như trước đem mọi thứ trong nhà dọn dẹp thư thái thoải mái, theo lệ thường làm ba bữa, bởi vì có khi Duệ Minh lén chuồn về nhà ăn cơm.

Trừ bỏ quản lý việc trong nhà, cô cũng không có việc gì làm. Duệ Minh thường đem công tác mang về nhà làm đến khuya, cô không giúp được nhiều lắm, chỉ có thể giúp hắn đọc tư liệu, nhất nhất lưu trữ chỉnh lý lại, thời điểm hắn tìm kiếm tư liệu cũng dễ dàng hơn nhiều.

Cũng từ đó, cô biết rõ nội dung công tác của Duệ Minh, biết hắn đang vội cái gì, cũng biết hắn đối với hòn đảo nhỏ hết sức dụng tâm.

Cô được gả ột người chồng đầy tài năng đáng giá để kiêu ngạo.

Cho nên, dù cảm thấy tịch mịch cũng không tính cái gì.

Đúng vậy, chì là một phần nhỏ không đáng kể.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

“Lần này đi Hongkong khảo sát, em theo anh cùng đi được không?” Duệ Minh có chút áy náy nhìn Ngọc Hàn, “Chúng ta kết hôn đến bây giờ, còn không có thời gian hưởng tuần trăng mật.”

“..... không phải nhìn không ưa các lập ủy khác đi khảo sát còn mang theo thân hữu (bạn bè thân thích) xem như đi du lịch sao ?” Ngọc Hàn cười hắn, “Hiện tại lại mang em đi, người khác không phải cười vào mặt anh sao? Tuần trăng mật là việc nhỏ không trọng yếu.....”

“Làm sao không trọng yếu ?” Hắn ôm lên bàn tay nhỏ của Ngọc Hàn , “Anh cảm thấy rất quan trọng. Chuyện liên quan đến em, đều rất trọng yếu. Kết hôn đã gần một năm, anh luôn bận đóng bận tây, không có thời gian ở bên cạnh em .....

“Hứ, không phải mỗi ngày về nhà đó sao?” Ngọc Hàn ngăn cản hắn nói tiếp, “Em sẽ ngoan ngoãn chờ anh trở về.”

Dưới bầu trời âm u, Ngọc Hàn đưa hắn ra cửa. Ánh mặt trời chói chang vào mùa hè qua đi rất nhanh, còn chưa có cảm giác được mùa thu, đã nhường chỗ ủa đông giá rét bắt ngờ ập đến .Ở Đài Bắc cơn mưa thường xuất hiện nhiều , từng giọt rơi tí tách như tiếng khóc hết cả mùa đông mới ngưng .

Tâm tình của cô, cũng giống như trận mưa rào này vậy .

Nhin theo xe Duệ Minh càng ngày cách cô càng xa, sự trống vắng trong lòng cô cũng theo nhiệt độ tăng cao. Đất trên bãi cỏ biển thành nước bùn, bất lực đứng một lát, định quay vào nhà lại bất cẩn trượt té ngã nhào trên đất, đồ mặc màu trắng tinh ở nhà bởi vậy nhiễm nước bùn.

Cô không biết vì sao, khóc nắc lèn. Trên mặt giao hòa nước mưa cùng nước mắt, cảm thấy trong lòng như bị khoét một lỗ lớn .

Vì sao hai người ở bên nhau, cô lại cảm thấy so với trước kia càng lạc lõng hơn ? Rõ ràng yêu nhau, cô luôn cảm thấy bất lực cùng sợ hãi?

Mà trong lòng luôn vang lên thanh âm lạnh lùng nhắc nhở nàng.

Cô nhớ đến thanh âm đó, khóc thật lâu thật lâu.....

“Hạnh phúc của ngươi, sẽ không lâu dài.”

Hôm nay, là ngày Duệ Minh về nhà .

Ngọc Hàn sáng sớm liền quét dọn lau chùi sạch sẽ mọi thứ không nhiễm một hạt bụi , rõ ràng biết buổi chiều hắn mới trở về, vẫn đứng ngồi không yên hết đợi lại chờ.

Mắt thấy sắc trời dần tối, cảm xúc bất an trong lòng cũng dần dần tăng lên .

Nhận được điện thoại của chị Chân Cầm , cô mới thở phào nhẹ nhõm, “Chị Chân Cầm , Duệ Minh đâu ? Anh ấy trở về chưa ? Hay là hành trình bị hoãn?”

Trầm mặc một lúc lâu, cô chậm rãi mở miệng , muốn trấn an Ngọc Hàn, “Tiểu Hàn..... em trước không cần gấp, Chung lập ủy có chút không thoải mái, phải nhập viện quan sát.”

“Không thoải mái?” Cô sững sốt một chút, “Duệ Minh sinh bệnh ? Ở nơi nào? Em lập tức qua đó!”

“..... Chỉ sợ không thể . Tiểu Hàn, em ngoan ngoãn ở nhà chờ Chung lập ủy là được ..... Cậu ấy có khả năng bị lây SARS [1]..... Chị cùng các phái đoàn viên Hongkong khác, cũng đều ở khu cách ly . Em phải tự chiếu cỗ bản thân .....

[1] Hội chứng hô hấp cấp tính nặng là bệnh đường hô hấp gây viêm phổi không điển hình ở những người bị nhiễm.

Viêm phổi không điển hình gây sưng và suy yếu phế nang, làm giảm cung cấp máu tại chỗ cũng như ức chế vận chuyển oxy.

Mặc dù nguyên nhân chưa được xác định, song các nhà khoa học cho rằng bệnh do virut mới thuộc họ coronavirus gây ra. Cũng có ý kiến cho rằng virut bắt nguồn từ động vật, nhưng đường như nó không có gì giống với các virut đã thấy ở trên người và động vật.

Mặt cô nhất thời trắng bệch. Cho rằng chỉ là tin tức nói chuyện giật gân, không nghĩ tới..... người trong lòng mình, thế nhưng lại bị nhiễm bệnh dịch (bệnh truyền nhiễm cấp tính) , ở giữa ranh giới sinh tử giãy dụa?!

Lần này cô không khóc, vội vàng cầm ví tiền cùng chìa khóa xe, chạy về hướng nơi đậu xe .

Hiện tại nào có thời gian khóc lóc than thở ? Người trong lòng mình ..... Đang cùng tử thần vật lộn !

Cô hối hả vọt vào bệnh viện như lâm đại địch, y tá tiến lên chặn cô lại, “Tiểu thư, không được vào, hiện tại không phải lúc thăm nom bệnh nhân.”

“Tôi là vợ của Chung Duệ Minh !” Cô kích động kêu lên, “Để tôi vào thăm anh ấy !”

Vài phóng viên săn tin đều biết vị Chung phu nhân, có người đồng tình an ủi cô , đưa cho cô áo khoác cách ly.

“Để tôi vào thăm anh ấy .....” Cô không chịu buông tha cầu xin, “Có thể mặc bộ quần áo chống dịch bệnh không phải sao? Bệnh nhân không phải cần cổ vũ sao? Van cầu các người, hắn không có làm sai cái gì, chẳng lẽ đáng bị giam cầm ? Cùng thế kỷ 19 người ta xử trí bệnh nhân mắc bệnh dịch có gì khác nhau ? Sao các người không đứng trên lập trường người nhà bệnh nhân mà thấu hiểu cho tâm tình chúng tôi ? Các người không có cha mẹ anh em người yêu sao? Tôi cam đoan trang bị toàn bộ phòng hộ đều chấp thuận nghe theo, cho dù cùng nhau ở bệnh viện cách ly cũng không sao, tôi chỉ muốn thấy anh ấy! Tôi muốn gặp chồng tôi !”

Không khí hãi lạnh buốt ở bệnh viện lan tràn, các nơi đều truyền ra âm thanh ca bệnh tử vong, rất nhiều người ngay cả người thân nhất đều trốn tránh chỉ e sợ còn không kịp vậy mà cô gái nhỏ mảnh mai trước mặt còn dũng cảm muôn chạy vào phòng bệnh cách ly.

Bác sĩ phụ trách trầm trọng gật đầu, nhân viên cứu hộ lập tức giúp cô mặc vào hai tầng quần áo cách ly, đội mũ.

Cô trang bị đầy đủ đi đến trước giường Duệ Minh.

Duệ Minh nặng nề mở mí mắt, cho dù cô ấy bọc cả người dày cộm chỉ lộ ra đôi mắt, hắn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra .

“Ngọc Hàn.....tới nơi này làm gì?” thanh âm của hắn cực kỳ mỏng manh. “Mau trở về.....”

Cách bao tay cồng kềnh, cô cầm tay Duệ Minh , “Em đến muộn nói ..... em đang đợi anh về nhà. Phải mạnh khỏe trở về nhà..... Duệ Minh.....” Cô khóc, “Không có anh ở nhà, em rất sợ.....thực sự thực sợ hãi.....”

Duệ Minh nhắm mắt lại, suy yếu nắm tay cô, “..... Anh sẽ cố gắng.”

Về sau, cô một đường khóc về nhà.

Bởi vì vào thăm Duệ Minh, cô cũng bị xếp vào đối tượng ở khu cách ly. Nơi cô ở xa xôi, cũng không bị quấy nhiễu nào. Mà khi cô xem tin tức phát ra từ tivi, có người đối với bệnh nhân ở khu cách ly quăng trứng gà cùng mảng to ——————

Phẫn nộ tích tụ trong lòng sôi trào.

Viết một phong rất dài , gửi đến phóng viên có giao tình, đau lòng vụ việc bị bẻ cong mà không biết nguyên nhân sâu xa, trừ bỏ mỗi ngày thăm hỏi Duệ Minh , Ngọc Hàn vận dụng công cụ thiết kế trang web đơn giản, đăng một dòng chữ cảm động trên trang web: “Hi vọng chồng sớm trở về”.

Kỳ hạn cách ly kết thúc, bệnh viện chính thức phong tỏa. Cô tự nguyện ở lại trong bệnh viện, chỉ vì muốn ở cạnh Duệ Minh .

Viện trưởng yên lặng để mặc cô sử dụng mạng, mỗi ngày đổi mới trang web. Cả người phát ra đau thương lại kiên quyết kêu gọi

SARS không phải là tội ác. Không ai muốn cố ý sinh bệnh hại chết toàn nhân loại. Mỗi người đều có người thân nhất, người mình yêu quý nhất, mời những người cầm trống gà ném họ nên cẩn thận suy xét lại, các người vú nhục không phải bệnh nhân, mà chính là tổn thương lòng người nhà họ, hãy dừng ngay hành động ngu xuẩn của các người lại.

Tin tức vừa cập nhật, mục tin nhắn gửi vào trang web sôi trào hưởng ứng gần như kịp thời, phóng viên cách webcam hội nghị ùn ùn chen lấn phỏng vấn Ngọc Hàn.

Một đường đi qua không hề nao núng sợ sệt, Ngọc Hàn lạnh lanh trả lời, trách móc chính phủ xử trí không thỏa đáng cùng dân chúng vô tri hoảng hốt .

Nước mắt của cô, chỉ dành cho Duệ Minh.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Bầu không khí phi thường âm trầm, đằng sau cánh cửa cách ly là ranh giới sinh tử.

Tình hình bệnh dịch dần dần lan rộng , vài nhân viên y tá cũng lần lượt ngã bệnh, thậm chí truyền ra tin tức bất hạnh hy sinh.

Y tá không đủ, rất nhiều bệnh nhân phải tự mình rót nước, dịch chuyển giường lên cao xuống thấp, mà Duệ Minh.....

Khuôn mặt vốn luôn toả ánh sáng rạng ngời hiện tại hao gầy đi rất nhiều, bao quanh là sắc thái tiêu điều ảm đạm .

Ngọc Hàn ở tại bệnh viện, kiên nhẫn chờ đợi Duệ Minh có thể tránh được một kiếp .

Chưa từng có nhiều thời gian tiếp xúc thân mật..... Cô vẫn một mực chờ bên người Duệ Minh, thay hắn lau người, thay quần áo, 24 giờ đều ở cùng nhau. Viện trưởng kêu cô rời đi, cô nhất quyết không chịu.

“Cô có khả năng sẽ bị lây nhiễm.”

“Tôi sẽ không rời đi. Nếu có bất hạnh..... Cũng chỉ lại ở chỗ này ngưng hẳn.”

Nhin Duệ Minh nửa tỉnh nửa mê, cô gắt gao nắm tay hắn. “..... Nếu như không có Duệ Minh..... Chẳng bằng cùng nhau đi.”

Thì ra, Duệ Minh ở trong cảm nhận của cô có vị trí quan trọng như vậy.

Là bắt đầu khi nào cô đã động tâm với hắn ? Khi nào thì từ tình thân chuyển thành tình bạn, lại thăng hoa thành tình yêu ?

Nếu thực sự không hề động tâm, sẽ không phải khi còn trẻ, vừa nghe được Duệ Minh bày tỏ tình cảm, trái tim liền đập kịch liệt.

Chính là tương lai xa xăm, tuổi thanh xuân cuồng nhiệt theo đuổi đến cùng , chúng ta không hiểu được bản chất thật của tình yêu.

Mỗi người đi một con đường đời khác xa, cuối cùng lại gặp nhau . Cô luôn bị vây kín ở trong thế giới của mình, nhút nhát chỉ khát cầu người khác bảo hộ, dùng một cái lý tưởng buồn cười làm lá chắn .

Cô ngay cả người trong lòng đều không giữ được, còn nói đến chuyện gì hoàn thành ước nguyện làm bà chủ nhỏ ?!

Chính là Duệ Minh cho, cô nhận, không có một chút hồi đáp nào cho hắn, sau đó chỉ biết mỗi ngày lo lắng bản thân mình tịch mịch cùng kết quả tương lai.

Đây là trời cao đang trừng phạt sao? Trừng phạt cô không biết thỏa mãn ? Đến lúc phát giác sắp mất đi điều quý trọng nhất, mới cảm nhận được sâu sắc hối hận?

“Chị nhỏ.” Duệ Minh bị sốt cao làm tinh lại, ánh mắt trong trẻo bị thiêu đốt có chút mờ mịt, “.....không cần đợi ở trong này, rất nguy hiểm.”

“Em không đi.” Ngọc Hàn cách lồng cách ly, thanh âm buồn buồn, “Em muốn ở trong này.”

“Chị nhỏ.....” Hắn quyền luyến nhìn Ngọc Hàn, “Nếu..... Nếu tôi không có cơ hội chiếu cố em.....”

“Nói bậy !” Ngọc Hàn lắc đầu, hốc mắt tràn đầy nước mắt, “Chuyện này sẽ không xảy ra !”

“Đừng khóc, hãy nghe anh nói.” Hắn yêu cô sâu đậm đã nhiều năm, sao nỡ lòng muôn cùng cô chia lìa ? Thật vất vả lấy được cô, lại thủy chung bận rộn, không có nhiều thời gian ở cạnh cô ..... Hắn là cõi nào tiếc nuối.

“Nếu..... vạn nhất tôi thực sự mất, em phải hứa hãy quên tôi sống thật tốt.” Hắn nhắm mắt lại, không cho nước mắt lăn xuống, “Hãy quên tôi. Tương lai còn rất dài, chung quy có một người thay tôi chiếu cố em .....

“Không có người kia.” Ngọc Hàn tức giận, “Anh chính là người kia! Anh không ở đây, em cũng không cần ở, cũng không cần tồn tại trên đời ! Anh gạt em ! Nói muốn chiếu cố em cả đời..... không thể gạt em, không thể !”

Lúc này, hắn lại mê man một trận, khóc mắt cô ẩm ướt hàm chứa không cam lòng .

Đây không phải là trời phạt. Bất luận bệnh tật gì cũng không là trời phạt. Cô thút thít chấp lại hai tay, thì thào cầu nguyện.

Đem ông xã trả lại cho cô, cô còn rất nhiều lời còn chưa có nói cho hắn.

Cô còn chưa có chính thức nói cho hắn, “Em yêu anh”.

Hãy cho cô thêm cơ hội , thần linh tôn quý, van cầu ngài .

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Bệnh tình Duệ Minh mỗi ngày một chuyển biến xấu, hôn mê so với lúc thanh tỉnh còn chiếm nhiều hơn, sốt cao thủy chung không lùi, điều này khiến trong mắt bác sĩ xuất hiện tuyệt vọng.

Thế nhưng Ngọc Hàn không chịu buông tay.

Cô cố chấp, kiên quyết, một lần một lần giúp hắn rửa mặt, nắm tay hắn không ngừng trò chuyện với hắn. Cô đang giành giật, mạng sống hắn từ trong tay tử thần đoạt lại.

Thời điểm cô phát ra âm thanh ho khan, tự mình biết nói chạy trời không khỏi nắng, cảm thấy ngược lại cảm thấy trấn tĩnh.

Cô là cô gắng chống đỡ tràng chiến dịch dù thắng hay thua, cô muốn chứng minh chưa tới phút cuối sẽ không bỏ cuộc.

Ngọc Hàn luôn không muốn tranh đoạt, gấp phải cạnh tranh đều lùi bước, chấp tay nhường lại, nhưng đến khi đem sinh mệnh mình cùng Duệ Minh chiến đấu hăng hái , cô mới biết được, thì ra chiến đấu đến cuối cùng tư vị hết sức ấm áp, mặc kệ kết quả như thế nào, dũng cảm đối mặt so với nao núng bi thương, thật sự tốt hơn nhiều .

Bác sĩ trầm trọng tuyên bố cô đã nhiễm SARS, cô chỉ mỉm cười.

Duệ Minh khó được lúc thanh tịnh nhìn cô, trầm mặc thật lâu , “.....Chị nhỏ !”

“Em ở trong này.” Tươi cười bi thương lại thập phần vui sướng, “Chúng ta ở cùng nhau. Anh ..... Nhất định phải chiến đấu giành giật đến cuối cùng, bởi vì em sẽ không chết, anh cũng không thể bỏ rơi em.”

Cô lau nước mắt, tươi cười tràn ngập kiên cường, cô rốt cục không cần mang phòng hộ cách ly đeo mặt với Duệ Minh, “Có một câu em vẫn chưa nói với anh ? Em yêu anh. Phải..... Thân ái, rất yêu anh.”

Duệ Minh ngây dại. Hắn luôn luôn chờ đợi, luôn muôn nghe những lời này ..... nào ngờ tại khoảnh khắc tràn ngập mùi thuốc khử trùng (tiêu độc) đứng giữa ranh giới tử vong trong phòng bệnh, rốt cục chiếm được.

Ở phòng bệnh cách ly phòng, hai người bọn họ ôm nhau mà khóc, không quan tâm ngày mai có thể nhin đến thái dương hay không.

Bất quá nháy mắt đoàn tụ ngắn ngủi , lại tựa như vĩnh hằng.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Bệnh tình Duệ Minh chuyển biến xấu cực nhanh, Ngọc Hàn cũng bắt đầu lâm vào sốt cao, mơ màng màng biết Duệ Minh nằm giường bệnh cách vách đang ở phòng cấp cứu.

Chờ cô sốt cao lui một chút, miễn cưỡng ngồi dậy, nhìn Duệ Minh đã hoàn toàn lâm vào hôn mê, cô ngửa đầu, không biết nên hướng ai cầu nguyện.

Suy nghĩ từ từ bay xa , nhớ đến ngày tháng bọn họ còn nhỏ, thường thường đến giáo đường tham quan, cha sứ luôn ôn hòa cho bọn hắn kẹo, cùng bọn họ thuyết giảng thánh kinh .

Cho dù bọn họ không phải giáo đồ Thiên Chúa, cha sứ vẫn từ ái đối đãi bọn họ.

Tại một giáo đường nhỏ nghiêm túc và trang trọng, ánh dương quang bảy màu theo cửa sổ thủy tinh chiếu xuống , tản ra tia sáng lấp lánh vô cùng, mà bọn họ từng là hai đứa nhỏ ngày thơ chất phác, vui vẻ vô ưu vô lo.

Bọn họ đi theo nơi phát ra tiếng hát, cho tới bây giờ, cô còn nhớ rõ giọng ca thánh khiết thuần hậu——

“Đã hoa, mặc xiêm y xinh đẹp,

Bầu trời chim chóc, chưa bao giờ sống vui vẻ.

Thượng đế từ bi, mỗi ngày đều chiêu cõ,

Ngài càng yêu con người trên đồi, vì bọn họ mà chuẩn bị con đường bất tử.”

Cô hạ thấp giường nằm, tập tành đi về hướng Duệ Minh, nắm tay hắn, nhẹ nhàng xuống.....

Trở về đi, Tiểu Minh. Chúng ta trở lại thuở nhỏ ở giáo đường, em muốn gả cho anh. Ở trước mặt thần nói: em nguyện ý. Anh mau trở lại đi.

Hãy đem trả lại chồng cho tôi, Thượng đế nhân hậu. Tôi nguyện ý rút ngắn tuổi thọ, sinh mệnh của tôi không quan trọng , chỉ cần trả anh ấy lại cho tôi .....

Không lâu, y tá phát hiện Ngọc Hàn bất tỉnh bên cạnh Duệ Minh, nguyên bản bệnh tình ổn định, đột nhiên sốt cao không lùi, mà nguyên bản Duệ Minh bệnh nặng lại thoát khỏi tình trạng nguy hiểm.

Trải qua một hồi cấp cứu, Ngọc Hàn miễn cưỡng mở to mắt, “..... Duệ Minh đâu?”

“Hắn đã qua giai đoạn nguy hiểm.”

Cô mỉm cười rồi hôn mê, vui mừng khi thượng đế nghe được lời cầu nguyện của cô.

Thượng đế từ bi, ngài mang tôi đi cũng không sao, tôi vĩnh viễn trở thành tôi tú trung thành của ngài.....

Chỉ cần hắn an toàn là tốt rồi.

9. Chương 8

"CHƯƠNG 8

Editor : Pé Nấm

Nguồn : s://namlundidong18.wordpress.com/

Thời điểm Ngọc Hàn tỉnh lại nhận ra bản thân còn sống, cô cảm thấy khó tin, bác sĩ cũng cho rằng hai người bọn họ khỏi hẳn quả thực là kỳ tích.

Cùng nhau bước ra khỏi bệnh viện, ánh mặt trời chói mắt, hai bệnh nhân vừa mới sống sót sau đại nạn nhìn nhau mỉm cười, khoe mắt đều có lệ.

Tình hình bệnh dịch cũng dần dần suy giảm, cánh cửa tử thần, rốt cục cách ly bọn họ càng xa .

Chuyện này ảnh hưởng rất sâu đến Duệ Minh, hắn bắt đầu chuyên chú bàn luận nâng cao ý thức vệ sinh trong cộng đồng nhằm phòng chống nguy cơ dịch bệnh tái phát , bắt quá chuyện này nói sau.

Trải qua lần kiếp nạn này, bọn họ trở về ngôi nhà ấm áp của mình, quay đầu nhìn lại như đã trải qua mấy đời. Duệ Minh hướng viện lập pháp xin nghỉ bệnh một tháng, bận rộn lâu như vậy, rốt cục có thời gian ở nhà thư thả tĩnh dưỡng.

Ngọc Hàn cũng cười nói với hắn: "Rốt cục cũng có thời gian hưởng tuần trăng mật ."

Căn nhà nhỏ ở trên núi, bọn họ rốt cục có thời gian nghênh hưởng ánh tịch dương xinh đẹp mỹ lệ và tận hưởng bầu không khí trong lành mát mẻ, ông chủ vườn rau phụ cận rất nhiệt tình, mỗi ngày giúp bọn họ đưa rau quả tươi mới sang , chị Chân Cầm cách vài ngày cũng tới thăm, hỏi Ngọc Hàn cần cái gì.

"Một cân thịt giờ sau phải không ? Tôi nghĩ nên làm món thịt kho tàu ."

Lẽ vật làm ơi người đều cười không khép miệng .

Bọn họ mỗi ngày rời giường, nắm tay cùng nhau leo núi, ngắm nhìn sương mù bao phủ thành phố Đài Bắc. Theo con đường mòn tản bộ, Duệ Minh họa cây cảnh, Ngọc Hàn nơi nơi tìm hoa dại cỏ dại giúp Duệ Minh vẽ tranh .

Bên ngoài lại nhắc lên một phen sự kiện sôi nổi , đều không ảnh hưởng đến bọn họ. Tin tức báo chí mấy ngày qua huyên náo ầm ĩ hai người cũng không rảnh bận tâm xem chỉ lo hưởng thụ cuộc sống tự do tự tại trong thế giới riêng của họ, cho nên hai người không biết dự tính của Dương Vũ Khanh gia nhập vào giới điện ảnh, cũng không biết chuyện Dương tiên sinh cùng Dương Vũ Khanh đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Mà chuyện đó cùng bọn họ không quan hệ, biết cũng sẽ không đặt ở trong lòng .

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Khi bọn họ lạc đường phát hiện ra giáo đường nho nhỏ, thật sự là một niềm vui lớn với họ .

Hồi nhỏ giáo đường đã sớm dỡ xuống, giáo đường mang phong cách cổ xưa khéo léo xây dựng ở trong núi sâu, còn có cha súi tóc trắng xoá từ ái mỉm cười với họ, giống như bọn họ đang quay lại hồi ức lúc nhỏ.

Lúc lâm nguy cô liên tục cầu nguyện ..... Ngọc Hàn không có quên. Cô thành kính rửa tội, Duệ Minh không tin thuyết quỷ thần , chỉ đứng bên cạnh mỉm cười.

".....Anh không tin sao?" Ngọc Hàn nhìn hắn chăm chú, "Thật ra....."

"Em chính là tôn giáo của tôi." Duệ Minh hôn tay cô, "Linh hồn của em chính là thần linh trong tôi, ngôn ngữ của em chính là thánh kinh của tôi. Tôi còn cần rửa tội sao? Tôi đã mỗi ngày....." Hắn ở bên tai Ngọc Hàn nói nhỏ, cô liền vung vẩy hai quả đấm nhỏ nện vào người hắn.

Cô lập tức đỏ mặt, nhỏ giọng trách mắng : "Không đúng đắn."

Sau đó, cô lôi kéo hắn cùng nhau thành tâm cầu nguyện, thánh mẫu Maria từ bi đối với bọn họ mỉm cười.

“Chúng ta kết hôn một lần nữa được không?” Ngọc Hàn nhìn hắn, “Ở trước mặt chúa lập lời thề ?”

Lão cha sứ nghe xong ý nghĩ kỳ lạ của bọn họ, cười hớn hở đáp ứng . Tiếp theo, bọn họ dưới ô cửa sổ thủy tinh bẩy màu, trao đổi lời thề thần thánh ——————

“Tôi nguyện ý.” Ngọc Hàn chân thành trả lời, “Tôi thực sự nguyện ý.”

Ngày sau cùng chung hoạn nạn, giúp đỡ nhau vượt qua bệnh tật .

Không phải bởi vì tấm chân tình của Duệ Minh làm cô cảm động, mà là cô thật sự yêu người đàn ông này, nguyện ý cùng hắn cùng sinh cùng tử .

Chính diện đối mặt sóng gió so với xoay người trốn tránh tốt hơn nhiều.

Chỉ cần có thể cùng Duệ Minh nắm tay bên nhau mãi mãi .

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Trước một ngày hết phép, Duệ Minh xuống núi họp, Ngọc Hàn thì ở nhà hỗ trợ sửa sang lại tư liệu.

Nghe tiếng chuông cửa vang lên, cô cho rằng Duệ Minh quên mang chìa khóa, vừa mở cửa ——————

Cô gái đeo kính râm lạnh lùng khinh miệt đánh giá Ngọc Hàn , “Mạnh Ngọc Hàn?”

Cô nghi hoặc nhìn dung mạo cô gái có chút quen thuộc, “Phải, là tôi.”

Một đạo ngân quang sáng loáng chợt hiện ra, Ngọc Hàn theo bản năng tránh một bên, cô gái lấy ra dao cắt trái cây không lưu tình đâm về phía cô !

“Cô là ai?!” Ngọc Hàn hét to lên, trốn vào trong nhà đem cửa khóa lại, trong đầu linh quang chợt lóe.
“Đương Vũ Khanh ?”

“Đều do cô làm hại.....Đều là cô! Nếu không có cô.....Chung Duệ Minh đã sớm là của tôi ! Là của tôi ! Tôi cũng sẽ không trở nên thê thảm như vậy.....” Dương Vũ Khanh khàn giọng gào thét, cầm ghế dựa đập vỡ mặt kính, mở cửa sổ chui vào.

Ngọc Hàn vội vàng theo phòng khách chạy trốn tới phòng bếp, đem cửa khóa lại, sau đó theo cửa sau phòng bếp chạy thoát ra ngoài.

Cô chạy nhanh về hướng gara, bỗng nhiên, sau đầu cẳng thảng, Dương Vũ Khanh theo phía sau bên phải nắm tóc cô kéo lại, dưới lưỡi dao sắc bén lóe lên hơi thở vong ngày càng cận kề, rõ ràng hướng dao rách xuống muôn trước hùy dung cô, Ngọc Hàn quay đầu đi, mạo hiểm tránh thoát, trọng tâm mất thăng bằng, vừa khéo ngã ở trên người Dương Vũ Khanh, cùng nhau ngã xuống đất.

Dương Vũ Khanh bị ngã bất ngờ đành nới lỏng tay, Ngọc Hàn lập tức hướng ngược lại đào tẩu, phía sau Dương Vũ Khanh như kẻ điên giờ dao đuổi theo .

Cô nên chạy hướng nào ? Chỗ gara là đường sống duy nhất đã bị Dương Vũ Khanh chặn . Trong vùng núi yên lặng hẻo lánh..... Cho dù có gắn thêm hệ thống an ninh, chờ có người đuổi tới, chỉ sợ cô cũng biến thành một khối thi thể lạnh ngắt.

Tránh được thiên tai SARS, chẳng lẽ cô trốn không khỏi hiểm họa do người sao?

Bị vấp ngã một cái, cô tức khắc phẫn nộ đứng lên. Ngay cả bệnh dịch thế kỷ còn chưa đoạt đi sinh mệnh cô, sao cô có thể chấp nhận bị một kẻ điên giết chết không rõ nguyên nhân ?

“Tôi không muốn..... Tôi không muốn !” Cô tát vào mặt mình lấy lại tỉnh táo , chạy vào đường mòn tản bộ quen thuộc .

Hàng xóm cách nhà bọn họ gần nhất, còn cách sơn đạo nửa km, đây là nhà cô, không ai so với cô càng hiểu biết hoàn cảnh phụ cận!

Thế nhưng, tiến trình của Dương Vũ Khanh lại so với trong tưởng tượng của cô còn nhanh hơn, cô chạy đến trái tim sắp tê liệt, vẫn bị Dương Vũ Khanh đuổi kịp .....

Phía trước, hàng cỏ rậm rạp che khuất vách đá.

Cư dân phụ cận đều biết đến nó, Ngọc Hàn cũng biết, nhưng mà, Dương Vũ Khanh không biết.

Cô chạy đến vách đá, dừng một chút, Dương Vũ Khanh như phát điên nhào lên ————— Ngọc Hàn khẩn cấp tránh né, số chết bất lối càm cây khô bên cạnh, lúc này, Dương Vũ Khanh đã phát ra tiếng kêu thảm thiết, một đường lăn xuống đáy vực.

Ngọc Hàn như nhún ra ngồi xuống, trong mắt lệ chảy dài. Xa xa nghe được còi hiệu cảnh sát , muôn kêu to lại không đủ khí lực.

Cô..... cô giết người rồi ?

Lúc này, bụng dưới đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, dòng máu ám áp chảy ra làm ướt cô trắng bệch.

Triệu chứng mấy ngày nay..... Lẽ nào.....

Cô bất lực ôm lấy bụng, nhưng không hề khóc. Hiện tại không phải lúc khóc lóc.

Mà tiếng kêu vừa ra khỏi miệng, thanh âm khàn khàn đem chính cô sợ phát hoảng.

Nghe tiếng la nhân viên an ninh chạy nhanh đỡ cô, nâng lên khuôn mặt tái nhợt, suy yếu nói: “..... có người té xuống vách đá..... Còn có, đứa con của tôi..... Mau cứu con nhỏ.”

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Trong bệnh viện, Ngọc Hàn nằm trên giường không ngừng cầu nguyện.

Bác sĩ báo trước cô có thể sanh non, tình hình không quá tệ, nhưng cũng không nhiều lạc quan. Tâm tình của cô, cứ như vậy pháp phồng không yên .

Đứa nhỏ của cô và Duệ Minh.

“..... Có bao nhiêu cơ hội bảo trụ?” Cô suy yếu hỏi.

“Thả lỏng thân thể, Chung phu nhân.” Bác sĩ an ủi cô, “Cơ hội rất lớn. Cố gắng nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng là không phải nằm không hoạt động. Trước mắt tình trạng xuất huyết đã đỡ nhiều, tình hình chưa đến mức nghiêm trọng.....”

Nhưng mà bụng dưới của cô vẫn đau nhức, như là đứa nhỏ sợ hãi run rẩy.

Trải qua trận kinh hoàng này, làm cho thai nhi không đến bốn tuần đều lâm vào kinh hãi.

“..... cô gái kia đâu?” Cô che mặt, cổ vũ chính mình phải dũng cảm, “..... chính là người té xuống vách đá.”

“Cô ấy ? Cô nói Dương tiểu thư? Não có hiện tượng chấn động, tay cũng gãy xương, bắt quá tính mạng không đáng ngại, đang trong giai đoạn theo dõi .....”

Cô ấy không chết. Nhất thời cảm xúc thương hại cùng phẫn nộ ở trong ngực kích động, Dương Vũ Khanh muốn giết cô cùng đứa nhỏ, thế nhưng , trong ánh mắt điên cuồng ấy , lại không che dấu được bi thương tuyệt vọng .

Y tá dùng xe lăn đẩy cô đi kiểm tra sóng siêu âm, lúc trở về phòng bệnh , nghe được thanh âm Dương Vũ Khanh rống to kêu gào —————

“Vì sao chưa mất ? Nói đi ?! Tay của tôi đều gãy , nghiệt chủng chết tiệt lại còn sống ?! Lấy nó ra! Nhanh lấy ra cho tôi! Tôi không cần dã tạp chủng này! Mau mau lấy nó ra!”

“..... Tôi muốn qua đó thăm cô ấy.” Cô khẩn cầu nhìn y tá, “Dẫn tôi đi thăm Dương tiểu thư được không?”

Y tá khó xử, “Cảm xúc cô ấy không ổn định, hơn nữa bác sĩ nói rõ cô tốt nhất nằm trên giường nghỉ ngơi.....”

“Xem một chút thôi.” Cô thấp giọng khẩn cầu, “Tôi có vài lời muốn nói với cô ấy.”

Y tá rốt cục thỏa hiệp, đẩy cô tiến vào phòng bệnh Dương Vũ Khanh.

Vừa tiêm thuốc an thần xong Dương Vũ Khanh vừa thấy người tới, oán hận nhìn Ngọc Hàn, nhưng không có khí lực chửi bới.

“Để tôi cùng cô ấy ở một mình.” Ngọc Hàn nói.

Y tá nhìn sang Dương Vũ Khanh xụi lơ, gật gật đầu, đóng cửa lại.

“..... Vì sao ?” Ngọc Hàn nhẹ nhàng hỏi, “Chúng ta không có ân oán gì.”

“Cô đoạt đi hạnh phúc của tôi.” Dương Vũ Khanh bị chọc giận, thuốc an thần lại mạnh mẽ đè nén cảm xúc kích động lại, “Nếu không phải cô, tôi sẽ không cùng Duệ Minh xảy ra mâu thuẫn, Duệ Minh sớm muộn gì sẽ yêu tôi. Tôi mới là người thích hợp sánh bước bên hắn và cũng là người yêu lý tưởng của Duệ Minh, chứ không phải là ở bên cạnh người quê mùa ngốc nghếch như cô !”

“Có lẽ vậy.” Cô dũng cảm ngẩng đầu, “Nhưng mà tôi đã tồn tại. Hơn nữa tôi cùng Duệ Minh quen biết hai mươi mấy năm. Nếu hắn thực sự yêu cô, dù tôi có tồn tại cũng không ảnh hưởng, không phải sao? Hiện tại cô muốn giết tôi, thực sự có thể đạt được thứ cô mong muốn? Hành vi của cô, rất ngu xuẩn.”

“Tôi ngu xuẩn đều do cô làm hại!” Dương Vũ Khanh thất thanh khóc lên, “Tôi bất quá chỉ phát tán ảnh chụp, Duệ Minh vì sao hận tôi như vậy? Tôi xong rồi..... đĩa CD đã hủy cả cuộc đời tôi..... Bọn họ đều là kẻ dối trá ! Nói cái gì tương lai đầy tốt đẹp nếu tôi đầu nhập vào giới điện ảnh, căn bản là gạt tôi !

“Bọn họ..... Bọn họ..... Bọn họ đem tôi..... Còn lén chụp ảnh tôi ! Nghịệt chủng này cắn bản không biết là của ai..... Tôi không biết bọn họ, tôi không biết..... Vì sao cô có thể hạnh phúc vui vẻ gả cho Duệ Minh, còn tôi lại rơi vào cảnh ngộ khốn cùng đến thế đều do cô làm hại..... Điều là cô , điều là cô.....”

Vũ Khanh bi thương khóc giọng nói mơ hồ không rõ, mệt mỏi dần dần ngủ thiếp đi.

Ngọc Hàn nhìn cô, không biết nên thương hại hay vẫn là hận mới tốt. Đang suy nghĩ, có người đè lại bờ vai cô, cô nhảy dựng lên.

“Là anh.” Duệ Minh nhẹ nhàng ôm lấy cô, “Không phải sợ, đừng sợ.”

Lúc này, nước mắt của cô mới chậm rãi lăn xuống.

Ngọc Hàn cẩn thận đem chuyện phát sinh kể rõ ràng cho Duệ Minh, hắn phỏng đoán, “Cảnh sát đã tới rồi?”

“Tôi rồi.” Cô tiếp nhận khăn tay, “Khi đó em lo lắng đứa nhỏ khó có khả năng giữ được, bác sĩ chờ cảm xúc em ổn định mới trở lại.”

“Chuyện đã thành ra như vậy.” Hắn thương tiếc ôm Ngọc Hàn, quyết định đem chuyện cha Dương Vũ Khanh cầu tình quăng một bên, “Cô ta đáng bị trừng phạt.”

Duệ Minh đem Ngọc Hàn đẩy trở về phòng bệnh ôm cô nằm xuống giường. Ra trải giường màu trắng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn thập phần yếu ớt của cô, không giống tiểu tỷ tý dũng cảm ngày đó bảo vệ hắn, lại giống như em gái nhỏ của hắn.

Nói không nên lời có bao nhiêu đau lòng cùng phẫn nộ. Có lẽ, hắn nên lo lắng chuyển đến Đài Bắc . Hắn ở chính đàn càng lâu, càng cảm thấy không an toàn.

Chẳng qua ham một ít an tĩnh, lại suýt nữa mất đi một tiểu sinh mệnh chưa thành hình. Hiện tại..... Còn không biết đứa nhỏ có khả năng bảo trụ hay không.

Đứa nhỏ của hắn cùng Ngọc Hàn..... Không nghĩ tới, biết chính mình sắp làm ba ba, lại trong hoàn cảnh đau lòng kịch liệt.

Đứa nhỏ này tùy thời lì xa bọn họ bất cứ lúc nào . Nghĩ tới đây, hắn liền hận không thể tự tay bóp chết Dương Vũ Khanh.

Sau một lúc lâu, cảnh sát còn chưa tới, cha Dương Vũ Khanh lại chạy đến trước. Vẻ mặt ông tiều tụy luôn miệng xin lỗi Duệ Minh cùng Ngọc Hàn . Đại lão trong giới chính đàn cùng truyền thông hô mưa gọi gió, lại ở bọn họ trước mặt hèn mọn cúi đầu.

“Dương tiên sinh, vợ tôi suýt bị giết hại, tương đương một xác hai mạng đều chết ở trong tay lệnh thiên kim.” ánh mắt Duệ Minh thập phần lạnh lẽo, “Một lời xin lỗi hữu dụng sao? Còn kém một chút nữa thì ..... Lệnh thiên kim là thành phần đặc biệt nguy hiểm, phải đem cô ta ngăn cách với xã hội !”

“..... Tôi hiểu rõ cảm thụ của cậu.” Ông mệt mỏi thay đổi sắc mặt, “..... Cậu cũng biết, vợ con tôi đều chết ở trong tay tên côn đồ không rõ danh tính ..... Đến bây giờ còn chưa tìm được hung thủ, đứa nhỏ này..... Là đứa nhỏ duy nhất may mắn còn sống sót, cho nên tôi cung chiều nó hơi quá đáng.....”

Khuôn mặt Dương tiên sinh lần đầu tiên xuất hiện vẻ mệt mỏi gai nua, hắn ôm lấy đầu, “Hành vi của Vũ Khanh trăm ngàn lần không đúng, nhưng đứa nhỏ này..... Ai, chính đàn là con đường không có lỗi về . Tôi ở chính đàn cố gắng lâu như vậy, vì thực hiện lý tưởng, chỉ có thể về mặt vật chất không ngừng thỏa mãn Vũ Khanh, lại không dành thời gian nói chuyện dạy dỗ nó.

“Tôi sai lầm rồi..... Không nên chỉ quan tâm tiền đồ chính trị bản thân, đối với Vũ Khanh dung túng quá mức sau lại nghiêm khắc đoạn tuyệt quan hệ với nó..... Hết thảy, đều là của tôi sai. Tôi sẽ đưa Vũ Khanh đi trị liệu, làm bạn cùng nó..... Van cầu các người, đừng bối vì lỗi lầm hồ đồ nhất thời mà bắt Vũ Khanh bỏ tù , như vậy tôi không thể bù đắp cho Vũ Khanh ! Hãy cho tôi một cơ hội chăm sóc cho Vũ Khanh .....

Chính đàn là con đường không có lỗi về.....hai tay Ngọc Hàn nắm chặt chẽ.

Đứa nhỏ trong bụng cô, có một ngày cũng biến thành một Dương Vũ Khanh khác hay không?

Hiện tại, Ngọc Hàn đã không còn là cô gái nhỏ hồn nhiên trước khi gả cho Duệ Minh. Cô nghe rất nhiều, cũng thấy rất nhiều, dần dần hiểu được nội tình chính đàn chứa đầy đèn tối cùng âm mưu hiểm ác.

Cửa nát nhà tan, không chỉ một mình vị Dương tiên sinh trước mắt, chết “Ngoài ý muốn” Cùng “Tên côn đồ” trong giới chính trị mà nói chỉ là một thủ thuật để che mắt người đời bằng lớp vỏ tạo ra dưới cảnh thái bình giả tạo.

Dương Vũ Khanh điên cuồng..... chính đàn cũng rối ren điên cuồng .....

Cô có nắm chắc cùng Duệ Minh cùng với bọn nhỏ, cùng một hồi lại một hồi gió lốc sao?

“Ông có thời gian đứng ở đây sám hối, không bằng thay Dương tiểu thư mời luật sư giỏi biện hộ.” Duệ Minh nắm chặt quyền, “Tôi phải có trách nhiệm bảo vệ người nhà của mình, nếu không ngày sau có hối hận cũng đã muộn ! Người nhà đều cần tôi chăm sóc ! Nếu không phải vì đây hòn đảo của gia đình tôi, tôi cần gì phải tham dự ?! Đây là điều cơ bản mà chính trị gia phải giác ngộ, có quốc gia nào không phải từ vô số gia đình tạo thành ? Người thân của mình không bảo vệ được, còn nói đến lý tưởng hoang đường gì nữa ?!”

Vừa nghe những lời này, bàn tay Ngọc Hàn nắm chặt lập tức thả lỏng. Cô có lòng tin , hai người cùng nhau đồng tâm hiệp lực, dù cửa ải khó khăn đến đâu cũng sẽ vượt qua.

Bởi vì, Duệ Minh sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô.

Cô ngẩng đầu, “Dương tiên sinh, Dương tiểu thư cùng tôi xảy ra chút hiểu lầm, cô ấy dưới cơn thịnh nộ đánh vỡ cửa sổ nhà tôi, đến khi cô ấy muốn giải thích rõ ràng với tôi, tôi lại sợ hãi bỏ chạy. Dương tiểu thư không am hiểu đường núi, trượt chân té xuống vách đá. Tôi sẽ trình bày lời này cho cảnh sát. Hiện giờ ..... ngoài nêu dành thời gian chiểu cố tốt Dương tiểu thư.”

“Ngọc Hàn!” Duệ Minh không vui kêu lên.

“Duệ Minh..... Dương tiểu thư mang thai.” Cô nhẹ nhàng quay đầu dẫu lệ, “..... Cô ấy không biết đứa nhỏ là của ai. Chúng ta nếu không lưu tâm, tương lai đứa nhỏ có thể trở thành một Dương tiểu thư khác ..... Xem như vì đứa nhỏ tích thiện đi.” Cô nâng mắt lên, “Dương tiên sinh, đứa nhỏ trong bụng Dương tiểu thư là vô tội, chính nó cũng không có quyền lựa chọn cha mẹ sinh ra, nếu được..... hãy giữ nó lại.”

“..... Là đứa nhỏ của Vũ Khanh, cũng chính là cháu trai của tôi.” Thân hình cao lớn hơi cúi xuống, “Tôi sẽ chiểu cố tốt cả hai.....”

Bóng lưng Dương tiên sinh, thoát nhìn giống một ông lão tràn ngập bi thương mà cô độc.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Không bao lâu, Dương Vũ Khanh bị khởi tố tội danh nhẹ, lấy được án hoãn thi hành hình phạt. Bởi vì Dương tiên sinh ra mặt trấn áp cùng lực ảnh hưởng Duệ Minh, truyền thông khó được từ bi nhẹ nhàng buông tha Dương Vũ Khanh .

Sau đó, Dương Vũ Khanh vào trại an dưỡng, nghe nói đứa nhỏ không giữ được, cô ấy luôn miệng nói không cần đứa nhỏ , sau đó phát sinh bệnh trầm cảm trầm trọng .

Dương tiên sinh muốn dành nhiều thời gian ở bên cạnh Dương Vũ Khanh, từ bỏ hết thảy sự nghiệp, chuyên tâm chăm sóc con gái.

Duệ Minh còn không biết , sau khi sinh Ngọc Hàn còn suy yếu, từng nhiều lần lặng lẽ đến thăm họ. Trong lúc mọi người lãng quên cha con Dương gia, chỉ còn lại cô gái nhỏ vẫn lưu ý tình hình bọn họ.

Cuối cùng chịu đủ kinh hãi đứa nhỏ được giữ lại, Ngọc Hàn nằm trên giường hơn năm tháng, mới xem như đứa nhỏ an toàn . Thời kì mang thai trải qua nhiều lần hành hạ ,quá trình sinh đẻ phi thường lâu, cô suy yếu chịu khổ, cũng không đồng ý bất luận người nào thông báo Duệ Minh đang bận rộn công tác ở nước ngoài .

Cô mặc niệm đây là số mệnh vợ của chính trị gia. Mọi thông khổ đều có thể chịu được..... Ngẫm lại Dương Vũ Khanh kết cục bi thảm, ngay cả mặt đứa nhỏ cũng không thấy, mà cô có cơ hội nhìn thấy đứa nhỏ của mình .....

Chỉ cần cố gắng một chút.....một chút .....

Đau nhức liên tiếp giày vò, cô cơ hồ mất hết khí lực, giữa đầu muôn khẩn cầu thương đế, lại không nghĩ ra được lời nào.

Em chính là tôn giáo của tôi , linh hồn của em chính là thần linh trong tôi, ...

Trong đầu hiện lên âm thanh Duệ Minh nói những lời này , vô cùng thành kính.

“Duệ Minh.....” Cô nhẹ nhàng la lên, cắn răng một cái, đem khí lực toàn thân trút ra, trong lúc mơ mơ màng màng, nghe được tiếng khóc vang dội.

“Là con gái.” Bác sĩ đem đứa nhỏ ôm đến bên cạnh cô.

Mồ hôi đầy người nhẹ nhàng ôm lấy con gái nhỏ khóc lớn không thôi, Ngọc Hàn chậm rãi lâm vào hôn mê, cảm thấy có người nhẹ nhàng vỗ về mặt cô, nước mắt ấm áp chạm vào gò má cô.

Là Duệ Minh. Hắn đã trở lại? Cô đột nhiên an tĩnh lại, cảm thấy chính mình có thể yên tâm ngủ một giấc thoái mái .

“Duệ Minh, là con gái.” Cô ôn nhu mỉm cười, mệt mỏi nhắm hai mắt.

Duệ Minh không biết chính mình với vã muốn đi đâu.

Sân bay xa lạ, vội vội vàng vàng lên máy bay, lại phát hiện khoang máy bay rộng lớn, chỉ có một mình hắn.

Đúng rồi, hắn nhận được cuộc điện thoại thần bí, muốn hắn trở về, bởi vì Ngọc Hàn sắp sinh.

Hắn khẩn trương đến ngồi không được, lướt qua dây ghế ngồi trống trơn , thảng hakk tiến đến gõ cửa phòng cơ trưởng .

“Tiên sinh, ngài không cần khẩn trương.” Tiếp viên hàng không không biết từ chỗ nào đứng trước mặt hắn , mỉm cười nói, “Chúng ta sẽ đúng giờ đưa ngài đến bên cạnh phu nhân .”

“Không sao, cho hắn vào đi.” Cơ trưởng ha ha cười, “Lần đầu tiên làm cha nhất định rất khẩn trương.”

Vừa vào buồng lái cơ trưởng , nhìn thấy cơ trưởng đầu tóc bạc trắng , rất giống cha sứ hóa thân thành.

“Ghế ngồi cạnh vừa đúng không có người, cậu muốn ngồi bên cạnh sao?” Cơ trưởng nhiệt tình tiếp đón hắn, “Ngồi xuống đi. Cậu rất nhanh có thể gấp gia đình .”

“..... Cơ trưởng tiên sinh..... Người có anh em song sinh không?” Duệ Minh không thể hiểu nổi nhìn hắn.

“Nha, ha ha.....” Cơ trưởng cất tiếng cười sang sảng , “Anh em bọn ta đều rất giống nhau, cậu hắn đã gặp anh em trong bọn ta rồi ?”

Tiếp viên hàng không nhắc nhở hắn cài dây an toàn, hắn thoáng nhìn huy hiệu của nữ tiếp viên hàng không .....

Rất giống một con gián sống động biến thành.

Mọi chuyện đang diễn ra, có chút không chân thực.

Nhưng hắn chưa kịp suy nghĩ , Ngọc Hàn của hắn sắp sinh đứa nhỏ , chiếm cứ toàn bộ tâm tư hắn. “..... Cơ trưởng tiên sinh, còn bao lâu mới đến Đài Bắc?”

“Nha, không phải đến rồi sao ?”

Quang cảnh Đài Bắc Quen thuộc ở trước mắt hắn bày ra ành sáng muôn màu mê ly , ban đêm đèn đuốc sáng rực như màu sắc rực rõ lồng lánh của châu báu ngọc thạch.

Cảnh đêm chói lòa làm hắn kinh hách.

Khoảng cách, máy bay đáp xuống tầng thượng cao nhất bệnh viện , cánh buồm cưỡi xông ra che vũ lều.

“Đi nhanh về nhanh.” Cơ trưởng cười meo meo đối với hắn vẫy vẫy tay, “Cậu không được quên, ở nước Mĩ còn có cuộc họp quan trọng. Tôi chờ cậu, nhìn vợ con con phải trở lại.”

Hắn chạy trên hành lang dài tráng tinh, mở ra một cánh cửa, rốt cục nhìn thấy Ngọc Hàn mệt lả nằm ở trên giường sinh , đứa nhỏ của hắn còn chưa có sinh ra.

Nhin cô thông khổ vắn veo khuôn mặt, hắn chỉ cảm thấy, chưa từng gặp quá như vậy xinh đẹp Ngọc Hàn, đó là một cô gái có dung khí cực hạn.

“Chị nhỏ..... Ngọc Hàn.” Hắn cầm chặt tay cô, “ Em chính là tôn giáo của tôi , linh hồn của em chính là thần linh trong tôi .....

Ngọc Hàn mệt nhìn hắn chăm chú, kêu khẽ : “Duệ Minh.....” Dùng hết khí lực, rốt cục trong phòng sinh vang lên tiếng khóc non nớt cho thấy một sinh linh bé nhỏ chào đời

Đứa nhỏ của bọn họ.

Nước mắt của hắn không kiềm được rơi xuống, dừng ở trên mặt Ngọc Hàn, một lần lại một lần vuốt ve khuôn mặt đau đớn của cô.

Ai nói đàn ông tiến vào phòng sinh đều ngất ? Khi vợ mình chịu thống khổ , hận không thể thay cô ấy nhận hết đau đớn, chẳng lẽ ngay cả bồi ở bên người cô ấy cũng không làm được?

Cô gái nhỏ vì đứa nhỏ của bọn họ, mới chịu loại đau khổ này.

“Duệ Minh,” Trải qua một hồi đau nhức , Ngọc Hàn vẫn mỉm cười vui vẻ, “Là con gái.” Lúc này mới mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Ấn một nụ hôn xuống trán cô, hắn làm sao cũng không nghĩ rời đi.

“Tiên sinh, đã đến giờ.” tiếp viên hàng không lúc này xuất quỷ nhập thần xuất hiện mỉm cười, “Mời ngài lên máy bay, chờ ngài hoàn thành xong mọi thứ bên đó, còn có 52 năm chung sống bên người nhà.”

“..... Cô là ai?” Ánh mắt của hắn không rời được huy hiệu khắc hình con gián kia.

“Tôi họ Trương.” Cô cười đến vui vẻ, “Nhận được ơn cứu giúp của ngài, thật cao hứng vì ngài phục vụ.”

Nháy mắt hắn trở lại khoang máy bay , ở giữa đặt ông già Noel cất tiếng cười sang sảng , cơ trưởng lái máy bay chao liệng vào đám mây, cách thành phố Đài Bắc xinh đẹp càng ngày càng xa.

“Đừng quên cảnh tượng này.” Cơ trưởng cười meo meo nói, “Làm cho nơi này trở nên phồn hoa thịnh vượng, là mục tiêu cả đời của cậu .”

Máy bay kè sát cửa sổ khách sạn ở nước Mĩ ,chậm rãi mở cửa , tiếp viên hàng không ở một bên vì hắn thả thang dây .

“Hoan nghênh lên tàu hàng không Chương Lang. Mong ngài đừng quên, ngài đã từng nói , chúng sinh đều có quyền sinh tồn trên địa cầu, đừng quên hòa đồng chung sống.” Tiếp viên hàng không ngọt ngào mỉm cười.

“..... Tôi không nghĩ mình có bản lĩnh thực hiện được lý tưởng vĩ đại đến vậy.” Hắn như là có chút giật mình, lại hồ đồ.

“..... Hết thảy mọi thứ thế giới , cùng một nhịp thở, không có một sinh vật nào là không quan trọng .” Mặc đồng phục màu hổ phách, nam tiếp viên hàng không được chào hắn, “Chỉ cần ngài nhớ kỹ ước nguyện ban đầu.”

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Duệ Minh đột nhiên tỉnh lại, một lúc lâu mới phát hiện là giấc mộng.

Cảnh tượng chân thật, là giấc mộng vượt quá phạm vi hiểu biết của hắn .

Lúc này, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, truyền đến thanh âm Chân Cầm, “Chung lập ủy, phu nhân vừa mới.....”

“Sinh. Tôi biết, là con gái.” Hắn khẳng định đáp án.

“A?” Chân Cầm rất là kinh ngạc, “Chung lập ủy, là ai báo cho cậu ? Tôi vừa mới nhận được thông báo .....”

“Không quan trọng, chính là tôi đã biết.” Bởi vì, hắn vừa mới đáp máy bay trở về thăm hai mẹ con .

Mặc dù ở trong mộng.

Gác điện thoại, hắn hồi tưởng cảnh trong mơ, nghĩ đến con gián kia làm cho Ngọc Hàn sợ tới mức nhảy dựng lên, nghĩ đến giáo đường yên tĩnh..... Có lẽ, ở trong tiềm thức của hắn, có suy xét qua mấy vấn đề này đi ?!

Xuất hiện bệnh dịch thế kỷ, có phải do chính nhân loại quá tự đại kiêu ngạo mang thiên tai đến trùng phạt con người ? Tầm mắt của hắn, có phải nên theo tình cảm chân thành đặt trên người nhà mở rộng đến đảo quốc, thậm chí cho cả tinh cầu sinh tồn ?

Lực lượng của hắn thực nhỏ bé, nhưng mà thế giới này lại luôn chuyển dời từng chút một. Hòn đá nhỏ bé khi rơi vào mặt hồ sâu cũng có thể tạo ra những làn sóng nhỏ giao thoa vào những vồng sóng lớn, thậm chí còn có thể lan mãi không ngừng . Hắn nở nụ cười.

Từ ngày này trở đi, hắn quyết tâm theo chính khách, lột xác trên con đường hoạt động chính trị gia, chân chính mạnh mẽ tiến lên.

10. Chương 9 [end]

”CHƯƠNG 9 : LỜI CUỐI SÁCH

Editor : Pé Nấm

Nguồn : s://namlundidong18.wordpress.com/

“Mẹ ! Con không muốn tham gia buổi lễ tốt nghiệp!” Con gái lớn thở phì phì đem mũ tốt nghiệp , ném trên bàn, “Kêu ba ba không cần ứng cử vị trí tổng thống nhảm chán ấy, con ngay cả diễn thử đều bị bọn họ ầm ĩ nhức đầu muốn chết! Phóng viên chiếu soi cái rắm ấy ! Chiếu cái gì mà chiếu? Con sắp bị đèn flash làm hỏng mắt rồi đây này ! Hu ...hu .....

Ngọc Hàn đau đầu an ủi con gái lớn, đứa nhỏ này tướng mạo rất giống ba nó, chỉ là tính tình động một chút là khóc lóc, rất giống cô khi còn trẻ .

Bất quá, cô thật sự không nghĩ ra sau khi sinh hạ đứa nhỏ , cô khi nào thì có bộ mặt yếu đuối khóc lóc này

“Ba ba con không có ý định ứng cử.” Ngọc Hàn đưa khăn giấy lau mặt cho con gái, “Ngoan nào, gần nhất bọn họ chưa nhận được tin tức hấp dẫn gì để viết, đành phải nghĩ biện pháp tìm tin tức thôi, thông cảm cho bọn họ.....”

“Muốn thông cảm tới khi nào !” Cô bé tức giận đến dậm chân lầm bầm, “Từ lúc chị mày còn ôn ã lúc mẫu giáo cho đến khi tốt nghiệp đại học, ba ba từ một ủy viên biến thành viện trưởng viện hành chính, lại còn chạy đi làm cái gì mà thị trưởng Đài Bắc, ngay cả lúc đi bộ đều có phóng viên nhìn chằm chằm, là sao đây ?! Hành vi này rành rành là quấy phá đời sống riêng tư của người ta không phải sao ?”

“Ai kêu chị của em xinh đẹp ?” cậu nhóc vui sướng khi người gặp họa nói, “Phóng viên đều thích nữ sinh xinh đẹp, chị à , chị được xem là hình mẫu người tình trong mộng đứng hàng thứ ba đó, bạn học em nha nha muốn có được chữ ký của chị, chị cũng nên giúp em trai mình kiếm chút tiền tiêu vặt đi?”

Cô bé lập tức cầm mũ học sĩ làm phi tiêu ném tới, cậu nhóc linh hoạt, tránh qua một bên, “Chắc chắn, đừng có dùng huyết tích tử [1] của chị có được không? Lúc nhỏ thì bắn bảng viết (loại bảng đen viết phấn), giờ thì bắn mũ tốt nghiệp(mũ đội khi tốt nghiệp DH)

[1] là 1 chiêu thức phi 1 món đồ dẹt dẹt, có phim điện ảnh Huyết Tích Tử, bạn có thể gg

“Mày còn ôn ào, chị đây liền bắn từ điển Khang Hy qua! Thằng nhóc này ! Không cần ra vào những nơi không đứng đắn trở thành đề tài cho người ta viết loạn, khó coi chết đi được! Em không thấy viện lập pháp luôn nhìn chằm chằm vào ba ba sao ? Còn không chịu an phận , tiểu tử đáng chết !”

“Tiệm net mà chị nói làm sao lại trở thành nơi không đứng đắn ?!” cậu nhóc kêu oan, “Em chỉ đi chơi game Diablo [1] thôi! Thứ nhất không hút thuốc, thứ hai không tán gái, nào có nghiêm trọng như chị nói, phóng viên cũng không rãnh rồi mò đến ? Lại nói, dù phóng viên có chạy đến săn tin , cũng không khẳng định là chĩ mũi dùi vào em, chỉ là đúng lúc lọt vào ống kính của họ mà thôi, hơn nữa đó chỉ là trò chơi điện tử mỹ thiếu niên bình thường nha .....ai..... ai.....”

[1] Diablo là một trò chơi điện tử thuộc thể loại nhập vai hành động phát triển bởi Blizzard North, phát hành bởi Blizzard Entertainment vào 30/11/1996, chơi với PlayStation.

Trò chơi lấy bối cảnh vương quốc Khanduras (một vùng giả tưởng trong thế giới Sanctuary ở Diablo series), người chơi điều khiển một nhân vật chống lại Diablo. Dưới thị trấn Tristram, người chơi đi qua mươi sáu bàn để cuối cùng đối mặt với Diablo và các yêu tinh của hắn.//////// Diablo thực sự trở thành một đại diện kinh điển, một tượng đài cho thể loại game nhập vai hành động. Trong game người chơi tiêu diệt quái vật, lên level, nhặt vật phẩm, học kỹ năng làm nhiệm vụ như một game nhập vai và làm tất cả các điều đó trong thời gian thực như một game hành động. Trong trò chơi bạn điều khiển nhân vật di chuyển, lượm đồ, đánh quái bằng chuột kết hợp với bàn phím. Nhân vật có các chỉ số HP tương trưng cho sinh mệnh và MP tương trưng khả năng dùng Skill. Hai chỉ số trên có thể phục hồi bằng các vật phẩm rơi ra do đánh quái hoặc mở hòm. Mỗi lần bạn vào game bản đồ sẽ thay đổi tạo sự khác biệt ỗi lần chơi cũng như mang giá trị chơi lại rất cao.

“ Cái gì mà mỹ thiếu niên online, mắc ói muốn chết ! ”

“ Chị có thể trở thành tình nhân trong mộng của người khác, em chơi điện tử mĩ thiếu niên thì làm sao ?”

“Thằng nhãi này.....”

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Hai đứa nhỏ làm cho cô bận tối mày tối mặt , Ngọc Hàn bất đắc dĩ lắc đầu,

Một bên sửa sang lại thời gian biểu hành trình cho ngày thứ hai .

Thời gian qua thật nhanh , cô trở thành vợ nhà cầm quyền chính trị gia, đã hai mươi mấy năm.

Cô cũng không được như ước nguyện cả đời làm bà chủ nhỏ, chị Chân Cầm trong độ tuổi tứ tuần bất ngờ rơi vào lưới tình , gặp được một người đàn ông Hoa Kiều về nước theo đuổi , Duệ Minh tổn thất một trợ thủ đắc lực, cô đành phải nhịn đau buông xuống hai đứa nhỏ, dứt khoát san sẻ gánh nặng giúp chồng, trở thành thư ký của hắn. Vốn là miễn cưỡng nhận nhiệm vụ đợi tìm người thích hợp thay thế, dần dần, Duệ Minh không cho cô rời chức vị, cũng càng ngày không xa được cô, mặc kệ là sự nghiệp hay là gia đình, mặc kệ là tình cảm hay là lý trí.

Năm tháng gột rửa vẻ hồn nhiên trong tâm hồn cô, cô cùng Duệ Minh gặp được rất nhiều kinh đào hãi lâng (sóng to gió lớn) , sau cùng rèn luyện được tính kiên cường mà mềm dẻo, xuất hiện những trường hợp công khai gặp gỡ các quan chức cấp cao, cô lâng lăng toả hào quang như viên trân châu được mài dũa sáng bóng

Cô có tài xế riêng , đầu bếp cùng nữ giúp việc, nhưng là chỉ huy nữ giúp việc bô trí đồ đặc trong nhà, tự chọn thực đơn đưa cho đầu bếp, trong lòng cô không phải không có tiếc nuối. Chỉ cần có thời gian, cô đều tận lực lái xe đưa bọn nhỏ đến trường , bởi vì cô quý trọng từng giờ từng khắc ở chung cùng bọn nhỏ .

Con đường này là chính cô lựa chọn, có lẽ không giống mong muốn ban đầu của mình, nhưng cô không hối hận .....

Một nhà bọn họ bình an sống sót sau kiếp nạn, mà cô còn có cơ hội dùng ánh mắt ái mộ yêu thương ngắm nhìn người cô yêu nhất, cũng đã thỏa mãn.

Đại nạn nhiều năm trước, để cho cô học được cách “ Sống” mà không sợ hãi.

Cũng không quá coi trọng ông xã thị trưởng của mình có thể ứng cử thành công chức tổng thống hay không , cô chỉ biết một điều, nếu có ngày đó , cô sẽ tự tin hiên ngang đứng phía sau chồng mình, cùng anh kề vai chiến đấu.

Vì bảo vệ người nhà của mình, cô sẽ kiên cường đổi mặt lần áp mọi sợ hãi

“Đang nghĩ gì ? Chị nhỏ ?” Làm xong công vụ, Duệ Minh lặng lẽ ở bên tai cô nhẹ nhàng hỏi, nhiều năm làm vợ chồng, cô vẫn bởi vì thanh âm trầm thấp thuần hậu của hắn làm mặt đỏ tim đập.

Chị nhỏ. Kết hôn lâu như vậy, hắn luôn gọi cô bằng biệt danh này.

“ Muốn người ta cả đời làm chị nhỏ, rốt cuộc phải làm tới khi nào?” Cô nhẹ nhàng nhéo mũi Duệ Minh

“Ai, không còn cách nào.” Hắn bắt được tay Ngọc Hàn , hai bàn tay mềm mại mảnh khảnh, vết chai do bận rộn không ngừng mà thành, “Ai kêu anh yêu em hồi nhỏ luôn quan tâm bảo vệ anh ? Chị nhỏ, nhưng là phải làm thật lâu thật lâu, vĩnh viễn không thể giải trừ .....” Hắn nhẹ nhàng đóng cửa phòng làm việc .

Mặc kệ thế giới bên ngoài hỗn loạn phúc tạp thế nào, trong phòng bọn họ quần quýt ôm lấy nhau, cảm thụ những giây phút yên bình hạnh phúc thuộc về bọn họ .

Theo quãng đường hai đứa trẻ vô ưu vô lo ,hai trái tim mang tâm hồn ngây thơ hồn nhiên, đến thời thanh xuân đều tự vu hồi, sau khi trưởng thành trải qua đủ loại đau khổ, tình yêu của bọn họ giao hòa giữa tình thân cùng tình bạn, ngũ vị tạp tràn lại ngọt ngào.

Ai, không có biện pháp, nơi nào tìm được quãng hồi ức đẹp đẽ đó ? Hắn vẫn chị nhỏ. Cho dù tóc bạc da mồi , răng rụng mất mồ, ở trong cảm nhận của hắn, mãi là chị nhỏ ôn nhu xinh đẹp nhất .

“Luôn luôn” Có bao nhiêu dài ? “Vĩnh viễn” Có bao nhiêu lâu? Ai cũng không dám xác định.

Thế nhưng một giờ tiếp theo một giờ, một ngày tiếp theo một ngày, có lẽ, vĩnh hằng sẽ không quá xa.

Hắn yêu chị nhỏ, mà vĩnh hằng, không xa lăm.